

МИЛАН А. МИЛАНОВ
ТАЙНИТЕ ПОДЗЕМИЯ НА БЪЛГАРИЯ

© Милан А. Миланов, *автор* ISBN 978-954-737-721-9

МИЛАН А. МИЛАНОВ

ТАЙНИТЕ ПОДЗЕМИЯ НА БЪЛГАРИЯ

МАДАРСКИЯТ КОННИК, МУЗЕЯТ ПОД ВИТОША,
ХАН ОМУРТАГ

ТАЙНИТЕ НА ИСУС ХРИСТОС, ТРОЯ,
ПЛАТОТО НАСКА

ЧАСТ ПЪРВА

*Издателско
Ателие*

София 2008

В ПАМЕТ НА СТЕФАНКА МИРЧЕВА
И ВЕСА МАРКОВА

*

С БЛАГОДАРНОСТ НА МИТКО МИТЕВ

МАНАСТИРЪТ

Преди час валя дъжд и по наскоро ремонтираното шосе личаха мокри петна, които бързо съхнеха, трептейки прозрачни над асфалта. Дърветата изглеждаха по-зелени и свежи, с блестящите капчици по листата. Чувах гумите на колата да свистят равномерно под мен, през сваленото стъкло нахлуваше мирис на горски цветя. С интерес наблюдавахменящият се пейзаж, изпълнен със сенчести дървета и зелени поляни. Погледнах часовника, оставах още два часа път до манастира, за където пътувах по покана на игумена му Гавраил. Познавах игумена още от дете, когато живеех в малък черноморски град. Тогава той беше монах в някакъв манастир и пътуваше дълго, за да пристигне при нас. Не знаех каква работа е имал по нашия край, наоколо нямаше действащ манастир, но той на всеки два-три месеца ни посещаваше, разговаряше с родителите ми и отделяше много време да се занимава с мен. Този човек ми разказваше легенди за българските князе и царе, за траки, славяни и българи, за Омир, Левски и Ботев. Разказите му се нравеха на родителите ми, които поощряваха учения човек да ме възпитава в дух на патриотизъм. Баба бе силно вярваща и с нейна благословия монахът ме запознаваше с православната вяра. Знаех добре историята на България, познавах родословието на българските ханове, на цар Борис-Михаил, на царете ни, и можех да опиша какви територии сме владели и какви са ни границите днес. Чичо Гавраил, така го наричах тогава, ме научи да чета и пиша на глаголица, а черковнославянските книги не представляваха трудност за разчитане. През летните ваканции ме вземаше от къщи и заедно бродехме по планините. За мен това са най-щастливите дни, прекарани на открито с чичо Гавраил. Той ме учеше да се ориентирам по звездите, показваше лековити бил-

ки, назоваваше имената на дърветата, караше ме да запаметявам характерни местности, казваше че един ден тези знания ще са ми нужни. Давах си сметка, че всеки излет с него е съзнателен урок, подготовка за едно неизвестно бъдеще. Години преди да се дипломирам чичо Гавраил ме научи да разчитам знаци, изсечени върху камъните, ползвани от хайдутите и най-вече от хората на Вълчан Войвода. Знаех, не трябва да споделям с никого, че ме подготвя да наследя нещо тайно, пазено от него, и се стараех да не го разочаровам. Искрено казано, малко време оставаше да обръщам внимание на момичетата, а бях твърде млад и сантиментален, за да се откажа от любовта. Той разбираше младежките ми пориви, оставяше ме известно време да се виждам с момичето, което по-късно стана моя съпруга, и отново ме заплениваше с тайнствата на вековете, които ме влечеа с непреодолима сила. Човек с продълговато лице от което гледаха зелени очи, чичо Гавраил притежаваше не само физическа сила, но от него се излъчваше и друга, духовна. Имаше необикновено силен характер, можеше да бъде тих и благ, но можеше да стане суров, да принуди с думи човек да му се подчини и да изпълни заповедите му. Едва ли някога щях да проумея, че добродушният монах притежава толкова твърд характер, ако едно лято при прехода от Стара планина към Средна гора на пътя ни не бяха застанали четирима въоръжени бандити. Стояхме на тясна планинска пътека, обградени от въоръжени с пистолети лица, нахлузили на глави черни дамски чорапи. Чертите на лицата им изглеждаха гротескни, думите звучаха приглушено през найлоновите чорапи. Не можеше и дума да става за съпротива. Бяха ни изненадали и трябваше да се разделим с малкото пари, които носехме. Дали след това нямаше да ни убият? Не, нямаше, иначе защо щяха да крият лицата? Вдигнахме ръце и зачакахме. Нападателяте бавно се придвижиха към нас. Първите двама се приближиха до игумена и нещо се случи с тях. Не видях никакво движение от страна на чичо Гавраил и не чух никакъв глас, но те застинаха с насочените оръжия към него и сякаш сраснаха със земята. Видях как той се обърна към другите двама нападатели

и закова поглед в тях. Загледах се в очите му и се изненадах от странния блясък който излъчваха. Стоях с все още вдигнати ръце, обърнат към бандитите, когато в главата ми като тътен прозвуча заповедническият му глас, нареждащ на нападателите: "Никакви движения! Останете така, както сте!". И те замръзнаха с насочени пистолети към нас. Приличаха на статуи. За втори път видях зеления блясък в очите и без да чуя гласа му тръгнах към вкаменените престъпници да взема оръжията им. И в същото време можех да се закълна, че съвсем ясно чух, как монахът нареди да отида и да взема оръжията от вдървените им ръце. Вече знаех, чичо Гавраил владее хипноза. Извихме и завързахме с мъка вдървените ръце на престъпниците зад гърба им, смъкнахме нахлузените чорапи от главите им. Оказаха се младежи от близкото село. Когато се връщахме нагоре по тесните планински пътечки попитах чичо Гавраил защо до сега не ми е казал, че владее тази сила.

- Защото това е насилие над личността - отвърна той. - Внушението е не позволено действие, заробващо човека. Все едно, че в тялото на дадения субект се е вселила друга личност, която иска да се изпълнят нейните желания. А те могат да бъдат много, много лоши ...

- Ако хипнотизаторът е добър човек?

- Все едно. Внушението е насилие, независимо под каква форма то е използвано.

Възразих:

- Лекарите използват хипнозата, за да лекуват и дори оперират без упойка.

- Това е принудителна хипноза, използвана за кратко време, за постигане на даден ефект. Както се случи преди час с нас. Трябваше да се ликвидира опасна ситуация.

Замислих се над казаното. Искях да попитам дали ще се съгласи...

- Да те науча да владееш хипноза? - Гласът прекъсна мислите ми. Погледнах изненадан.

Да, чух гласа му, без да си е отворил устата. Той се засмя и поклати глава успокоително:

- Искях да демонстрирам вмешателството в чуждите

мисли. Неприятно е, нали? По този начин хипнотизаторът може да разполага с мислите и поведението на потърпевшия. Знам, искаш да владееш това изкуство. Мога да кажа, то е заложено в теб. Ще дойде време и за това начинание. Рано е още...

Вървеше пред мен, облечен в туристически екип със зелена раница на гърба, стъпваше безшумно върху каменистата пътека. Аз съм почти колкото него на ръст, здрав физически, но по никакъв начин не можех да се сравня с монаха. Освен, че ме превъзхождаше физически и психически, притежаваше богата ерудиция, завидна интелигентност и невероятен ум. Помня, как веднъж се изрази за качествата на човек в йерархията: "Умният управител се обгражда с по-умни от него служители, за да му дават съвети. Глупавият управляващ се обгражда с по-глупави от него служители, за да го ласкаят. Където има умен управител има и успехи."

Радвах се, че имам учител като него, а знанията които притежавах, дължах на необяснимото му внимание и грижа към мен. Единственият път, когато се спречкахме бе при завършване на медицинското ми образование. Вместо да стана практикуващ лекар, изявих желание да постъпя на работа в МВР, и то не като лекар, а като оперативен работник в криминалната полиция.

Поспорихме дълго с монаха Гавраил, преценихме всичко "за" и "против" постъпването на служба в МВР и мислех, че ще остане непреклонен в решението си, когато забелязах познатата усмивка бавно да се разлива по устните и чух да ме благославя за новото поприще...

С постъпване на работа в МВР веднага ме изпратиха на полицейска школа, от която се завърнах в управлението след шест месеца. Научил най-общи неща от занаята, се втурнах да прочиствам мръсните води на престъпността и едва не си счупих главата. Трябва да призная, работата на оперативния работник по криминална линия не е професия за завиждане, нито обградена с ореола на признателността. Тежка професия, непрекъснато изискваща справяне с невероятни ситуации, излагане живота си на опасност, нямаща нищо общо с великолепните образи на безстрашните детективи, на невероятните филмови

герои. Професия, която учи да обръщаш внимание на факти и събития, които другите обикновено подминават. И още нещо, професията приучва да притежаваш имунитет против стреса във всякакви, неочаквани изненади. През време на служенето в органите на вътрешните работи се роди синът ми, а игумен Гавраил го кръсти в Рилската обител.

Преминаха десет напрегнати години в МВР, след което напуснах, извадих лиценз, открих детективско бюро, получих разрешение да нося оръжие и станах частен детектив.

Трябва да спомена, медицинските познания ми бяха полезни в оперативната работа. При тежки престъпления давах първа медицинска помощ на пострадалите, преди да пристигне съдебния лекар и бърза помощ, с което имах предимство да работя "по горещи следи". И макар, да не практикувах като лекар, редовно купувах книги с най-новите медицински проучвания. Стараех се да не изоставям от новостите по света и понякога си позволявах да лекувам колеги от отдела и то предимно с билки, които познавах добре, благодарение на моя учител.

- Ако беше станал доктор, щеше да си добър лечител - напомняше ми той. - Но ти предпочете да помагаш на хората по друг начин и това е добро. Всеки придобит опит е знание... Духът се обогатява. Знаеш ли, душата на човека расте до тридесет и три години?

- Не знаех. А после? После какво става с безсмъртната душа?

- Остава на тридесет и три години. Не расте, не старее, не умира. Но тъжи, страда и се радва. Душата приема физическите и психическите болки, ликува когато обича. Страхът я сковаваш, любовта я облагородява. Велико нещо е душата. Тя е частица от всемирната душа...

Мислех си, колко много време е нужно да науча онова, което знаеше игуменът. Спомням си, веднъж споделих това разсъждение с него, а той се засмя и отвърна:

- Нищожно е знанието което притежавам. Непрекъснато чета и се уча. Човек притежава знания в дадена област и един от законите за прераждането е - да го направи съпричастен и вещ в природните закони.

В края на шосето зад мен се появи моторист и бързо започна да нараства в огледалото за обратно виждане. С черен шлем на главата, необикновено широк и неха-рактерен, накара ме да се загледам продължително в него. След секунда установих, зад моториста седи още един, носещ също черен шлем, с черно предпазно стъкло. Шофирах с осемдесет километра в час, а мотористите бързо ме настигаха, което означаваше, че карат с не по-малко от сто. Изпитах лека възбуда от препускащите зад мен мъже. На този запустял път към манастира не пътувах много коли и мотори, и се приготвих за срещата. Извадих пистолет марка "Макаров", заредих и зачаках приближаващите мотористи. Не знаех какви са и бях длъжен да се приготвя. Шофирах и внимателно ги следях, докато се изравниха с мен. Ръцете на водача са поставени върху ръчките на "Хонда"-та, а возещият се зад него го е прегърнал през кръста с две ръце. Да, интересуват ме ръцете и на двамата, и цялото ми внимание се съсредоточи именно там. Едно тяхно движение можеше да означава много... За секунда можеха да извадят скрито оръжие и да стрелят. Обирите по пътищата у нас са изключителна рядкост, но съм длъжен да се подготвя. Шофирах с лявата ръка, в дясната вече стисках пистолета и знаех, стрелям ли, няма да е напразно. Ето, мотористите се изравняват с колата, за миг обръщат невидимите лица скрити под черните стъкла на каските към мен и водачът неочаквано вдига дясната ръка. В ръката не държи пистолет, просто маха за поздрав. И возещият се зад него също вдига ръка и маха за поздрав и мигом профучават край мен. Не се отпускам. Това все още не означава нищо. Можеха просто да огледат колата, да се уверят кой пътува в нея и дали заслужава да извършат нападението. Професията ме е приучила да бъда винаги нащрек, спуснах предпазителя на пистолета и продължих пътуването без да намалявам бдителността. Пътят се оказа чист, от мотористите няма и следа, и след половин час завих нагоре по коларската отбивка към манастира.

В далечината се очерта скален масив, в който се е сгушил древният манастир. "Ланд Ровер"-а се клатушка

по стръмнината и ръмжи, ала тая чудесна кола не ме подвежда и гълта метър след метър, докато изскокна рязко на поляна в дъното на която се бялна манастира. Никога не бях идвал в обителта "Света троица", а пътуването до него не е леко. Два часа и половина път и то нелек, го делеах от най-близкия град. Скрит високо, горе в планината, построен във вътрешния двор на стара крепост, манастирът се е запазил благодарение на ревностните монаси, които с много труд възстановили срутените и обгорени стени на черквата, съсипани от османските завоеватели, владели петстотин години българската държава. Изключих двигателя, включих за всеки случай алармената система на колата, пхнах пистолета под ризата, притиснат добре от колана на панталона и излязох от колата. Признавам изненадата си от посрещачите. Пред мен стояха двамата мотористи, държащи в ръце черни шлемове, а до тях се усмихваше добродушно игумен Гавраил. Пристъпих напред, наведох се да целуна ръката му, но той не позволи. Разтвори обятия и ме прегърна сърдечно.

- Добре дошъл, Михаиле... Изглеждаш добре - и се засмя радостно, с онзи приятен гърлен смях, който познавах от младини.

- Добре заварил, игумен Гавраил - отвърнах с вълнение в гласа и се загледах в зелените му очи. - Радвам се, че съм при теб.

Не бяхме се виждали шест месеца, а не изглеждаше променен и остарял. Изправен - с прошарени коси и малка брада, обрамчила продълговато лице, облечен в черно расо, той напомня древна библейска личност. Радостта от срещата бе стаена в усмивка, забравил върху устните си:

- Запознай се с помощниците - посочи мотористите, стоящи до него. - Синове на брат ми. Те са монаси.

- Минаха покрай мен...

Стиснахме приятелски ръце с братята, те се представиха със светски имена Димитър и Георги. Разбрах, близнаци са и освен тях в манастира прииждали десетина души от близко село да помагат в поддръжката на старата сграда. Влязохме през тежка дървена врата с

метален обков и се отправихме към двуетажна сграда, където се намираха спалните помещения, готварницата и столовата. До стената на постройката видях "Хонда" та на близнаците, зорко охранявана от две немски овчарки.

- Сериозна охрана - посочих кучетата. - Моторът е отличен, бързо набира скорост и е надежден.

- Доволни сме от него - потвърди Димитър. - Безценен е за този стръмен път.

- Служи и за пренасяне на продоволствията - добави Георги. - С него пазаруваме. А охраната наистина си я бива... Овчарките ще стоят тук, без да мърдат, докато игумен Гавраил не им разреши да го последват. Те са личната му охрана.

Щеше ми се да попитам къде им са "продоволствията" от сегашното им пътуване, защото не видях да носят нещо, но си замълчах. Влязохме в не особено голяма трапезария с продълговата масивна дъбова маса, пейки поставени от двете ѝ страни, излъскани от дългата употреба, които изглеждаха като лакирани.

Игумен Гавраил седна по средата на дългата скамейка, покани да се настани срещу него и кимна на братята. Те изчезнаха зад вратата в дъното, и не след дълго се появиха облечени в черни раса, носеха в подноси свежа салата от домати и краставици, бяло овче сирене, стомна с мътеница запотена от топлината, погача хляб, червен пипер и сол. Игумен Гавраил се изправи, изправих се аз и близнаците. Игуменът прочете молитва към Бог, благодари за храната, благослови и ни покани да си хапнем от това що Господ е дал...

Излязохме от трапезарията и игуменът ме поведе към сградата на белия манастир. Сега имах възможност да огледам обстановката. Около нас се издигаха древни зидове от някогашни постройки, стърчаха колони, тук-там лежаха тежки каменни отломъци изпадали от бойниците. Сред каменните грамади извисяваха снага яки дъбове. Прозрачният въздух, необикновената обстановка и тишина предизвикаха чувство на безкрайно спокойствие; чувствах, че душата ми се радва. Манастирът не ме впечатли. Дълъг около двадесет метра и широк десе-

тина, по-скоро напомняше на църковна сграда. Прочел мислите ми, игуменът заговори:

- Според написаното, крепостта датира от времето на траките. После преминава в ръцете на гърците, след това на римляните, на византийците и накрая е разрушена от турците. Знае се, още през дванадесети век тук е съществувала крепостна църква. Била е опожарена, а духовенството заедно със защитниците на крепостта - посечено. След десетина години църквата е възстановена от местното население, което държало в тайна съществуването ѝ. Поробителите не се интересували от този затънт планински край, а и нямали никакви стратегически интереси, за да се катерят до никому ненужната разрушена вече крепост. Скрытата в планината църква се превърнала в малък манастир с доста богата библиотека и църковна утвар...

Спряхме пред отворена врата на манастира и влязохме вътре.

От малките прозорчета и купола нахлуваха снопове светлини и осветяваха пода и стените с окачените по гях икони. Дървеният иконостас и притвора изглеждаха възшебни. Древните майстори са сътворили от орехово дърво чудни плетеници, сред които се открояваха стилизирани листа, гроздове с кехлибарени зърна, птици, библейски сцени за сътворението на света. Фрагментите показваха таланта на неизвестните дърворезбари, сътворили картини от дърво на няколко нива, дълбали дълбоко в сърцето на твърдото орехово дърво. Куполът и част от стените са изографисани с библейски сцени. Цветните стенописи изглеждат сякаш току-що са рисувани, а знаех, че са изработени преди повече от сто години. И то без да бъдат реставрирани. Истинска ценност за манастира са иконите. Рисувани върху дърво те живееха сред храма с неповторимостта на рисунъка, с ярките цветове, с наивитета на сцените. Винаги съм си задавал въпроса защо художниците са ги рисували с подобен на-ивитет и какво са целели да постигнат с това. Познавах що годе иконописните школи у нас, познавах и руската и византийската школа. По начина на изобразяване на дадена икона можеше да се определи времето и школа-

та на иконописеца, но нямаше никакво обяснение защо веднъж плащът се рисува зелен, друг път виолетов, трети път червен или син. Знаех как се тълкуват различните цветове, каква е тяхната интерпретация като драперия или дреха, но това не ме задоволяваше. Гледах с възхищение иконите, греещи с цветни образи.

- От дванадесети век са. Безценни ... От тук трудно могат да се откраднат. Виждам, харесват ти - и се зае да ги почиства.

- Мога да им се любувам с часове.

- Ти по-добре от мен знаеш, колко безценни икони се изнесоха от страната. Хората продаваха иконите си по два и пет лева на чужденците. Те не знаеха, че изнасят зад граница светиите си. *Народ, който продава светиите си, се лишава от тяхната подкрепа.* Жалко, какво невежество.

Мълчах. Не знаех за подкрепата от светиите. А колко дълго време общувах с игумена.

- Радвам се, че на времето не попречих да постъпиш в криминалната полиция. Благодарен съм на теб и колегите ти, които върнаха на църквата безброй откраднати икони, книжнина и църковна утвар ... Днес това, което е останало, се краде още по-жестоко. И само една малка част се разкрива и връща при нас. Другото заминава зад граница...

- Едни от крадците работят по поръчка на ценители колекционери. Обикалят като туристи по църкви и манастири и набелязват иконите, притежаващи ценност и ги поръчват. Плащат им дребни пари за безценни произведения, които завинаги изчезват... Други крадат без да подбират, просто се стараят да изкарат някой лев. Най-неприятно е, че се разраства този вид бизнес - изнасяне на антиквариати. С него се занимават професионалисти... Печалбата от изнесените и продадени извън границата старинни предмети се изчислява на милиони долари. Може би най-доходният бизнес.

- За съжаление... - игуменът поклати тъжно глава и посочи сребърна кадилница, висеща над притвора. - От времето на цар Борис е - с гордост добави той.

- Толкова древна? И как се е съхранила до днес?

- Взета е от хранилищата ... Е, за това ще поговорим по-късно. Искам да знаеш, не всичко е унищожено през вековете. Които и да са били поробителите на България, не са успели да унищожат безвъзвратно наследството, останало от миналото ни. Вярно, порутени са сградите на църкви и манастири, унищожени са книжнина и църковни утвари, убити са духовниците ни, но някои неща все пак са успели да скрият и опазят. Без тях не би имало минало, не би се запазил ни език, ни вяра.

Игуменът пожела да се поразходим навън из развалините на древната крепост, обясни, че ще имаме време да разгледам старите църковни книги, намиращи се в манастира.

Зад малкото плато, на което е построена някогашната крепост, се издигат зъбери на високи каменисти върхове. Защитена от запад, север и юг, с каменната гръд, крепостта единствени е достъпна от източната страна. Височината и стръмнината обаче е преодоляна след едномесечна обсада от османската редовна армия. Героизмът и самоотвержието на защитниците на крепостта е сломена от многобройната войска, от непрекъснатите обстрели на оръдията. Нито един защитник не е оставен жив. Поробителите сринали до основи всичко що се намирало на платото, а труповете хвърлили в дълбоката пропаст. След огъня, изпепелил онова що може да гори, специална войска част преровила за подземни хранилища на манастира, каквото намерили изгорили и унищожили, и като не открили други тайници, взривили останките от крепостта.

Макар и разхвърлени наоколо старините впечатляват с огромните размери, с блоковете от дялан камък с дебелината на запазилите се крепостни стени. Големи правоъгълници от останалите основи на сгради, показваха казармените помещения, а кръглите постаменти бяха останки от кръгли кули...

Тук не се е изграждал път, постлан с камъни. Пътят е прокаран върху самите скали и този, който го е проектирал е мислил и за бързото маневриране на тогавашната бойна техника вътре в крепостта. Ширината му е шест метра. Вървя сред развалините и мисля за последните

часове на защитниците, за безнадеждността им за спасение, за родолюбието...

- Със сигурност липсват данни за избитите защитници, нали? - Попитах игумена вървящ до мен. Имах усещане, че и той се е пренесъл в миналото.

- Напротив, всичко е записано с най-големи подробности - категорично отвърна той. Погледна ме изпитателно и посочи развалините: - Имало е тайни проходи, които не са открити при превземането на крепостта. Там са съхранявали ценните вещи и най-ценното от всичко ... писанията.

- Искаш да кажеш, тайните подземия са известни?

- Да, и се предават по наследство. Но не по роднинска линия, а по книга.

- По книга ли? - възкликнах изненадан. - Това означава, някой предварително де е знаел, какво ще се случи и е предсказал бъдещите събития. Някой от рода на Нострадамус?

- Е, не точно така, както разсъждаваш... В действителност има старинни книги, даващи насока за издирване на наследниците на древните родове...

- Ако добре те разбирам, допускаш или считаш, че съм някакъв потомък... Това означава, и родителите ми да са потомци и техните... - Замълчах, погледнах очаквателно да открия по лицето му усмивка или несъгласие, но то не подсказа нищо: - Доколкото знам те по родословие не са известни...

- Допускаш ли, че след почти двеста години византийско владичество и още петстотин години турско робство, може да се проследят и открият наследниците на царските родове? - попита без да уточни произхода на родителите ми.

- Не е възможно. Нито теоретически, нито практически. Безкрайно дълъг период от време е.

Вървахме сред отломките на крепостта, по каменната улица. Огромен дъб, столетник, предлагаше сянка. До ствола е поставена каменна скамейка, на която седнахме. Игуменът облегна гръб на мощното дърво, зарея поглед със задоволство в зелена корона.

- Трудно е да се допусне - заговори той,- че хро-

никъори не са описвали българските родове и събития през вековете. И въпреки това... - замисли се за нещо и продължи: - Да разгледаме рода на цар Борис - Михаил. Борис е имал трима сина Владимир, Гаврил и Симеон и две дъщери - Мария и Ана. Няма да се спирам на всеки един от тях. Ще продължа със сина му цар Симеон и неговите деца...

- Извинявай, че те прекъсвам. Разбирам какво искаш да кажеш, но нима е възможно всичко това да се запази след безброй жестоки събития, връхлетели нашата страна? Има ли по-нечовешка съдба от съдбата на българския народ? Да бъде поробен петстотин години от народ с друга вяра? И като си помисля какви издевателства са се вършили...

- Точно заради това е трябвало да се записва всичко. За да има история, да се знае потекло, род, събития. И се е записвало съвсем старателно. Записките са се водили не от един или двама хроникъори. Във всеки български манастир е имало летописец, и не само по манастирите. Имало е хроникъори, живеещи по градове и села, без да се знае за тайната им дейност. Хора на пръв поглед обикновени селяни, работници, рибари, учители... Записвали са след тежкия труд за насъщния. Не са били по-облагодетелствувани от останалата рая. Страдали са наравно с другите и са намирали възможност да предадат записките на когото е нужно...

- Това означава организация.

- И то каква... - потвърди игуменът. - Тази организация съществува и днес.

- Ти си част от нея?

Той поклати глава в знак на съгласие. Изправи се, посочи с ръка към небето и прошепна:

- Ръководството иде от горе...

Станах и тръгнах до него. Разбрах какво искаше да каже с "ръководството иде отгоре" и очаквах да чуя повече подробности. Може би е дошло време да науча това, за което ме е подготвял години наред. Чаках да заговори, но той вървеше мълчалив, сякаш обмисляше по-приемливо обяснение за тайнствената организация, или нещо друго, за което няхах понятие. Сетих се за

младите монаси и поисках да разбера повече подробности за тях:

- Близнаците монаси на твоя брат - и те ли са от организацията?
- Не си ме разбрал. Споменах, ръководството иде от горе, а не се предава по наследство. Макар понякога бащите да споделят със синовете тайната, но само тогава, когато имената на синовете са записани в божествената книга. Моите братови синове ще си останат монаси и грижовни, добри пазители на манастира. Но те учат, интересуват се от по-висши знания. Те са мои окултни ученици. - Засмя се, в очите му проблесна пламъче на хитрина: - Харесват ли ти братята?
- Свестни младежи са, защо питаш?
- Нищо, нищо - махна с ръка. - Исках да чуя мнението ти. Да, те са добри младежи и много добре обучени охранители.
- Учил си ги за охранители? - изненадах се аз. - Не знаех, че владееш бойни изкуства. Нещо подобно на Шао Лин?
- О, не, не... - запротестира той. - Изпращам ги да се учат и тренират в града. Моите умения са в друга насока. Те не са за всички... Братята трябва да умеят да вършат и други неща, свойствени на съвременната младеж, а не само това, което са научили в духовната семинария.
- В какъв смисъл?
- Например да управляват лека кола и мотор, да боравят с бойно и ловно оръжие, да посещават от време на време клуба по алпинизъм, да дават първа медицинска помощ...
- Нямаше да им бъде лека службата на монасите, но можеха да се гордеят, че имат най-добрия учител и покровител в света, от когото можеха да научат безкрайно много неща. Сега проумях, препускащите след мен мотористи са оглеждали пътя преди пристигането ми.
- Мислех, че пътя към манастира е чист. Или и тук се навъртат...
- Очаквал е въпроса, знаел е какво мисля, но нарочно забави отговора.
- Знае ли човек... - отговори многозначително, след

кратко мълчание добави: - Имаме три локални радиостанции. Покриват цялото поле долу. Не са от най-модерните, но вършат добра работа.

- Продажбата им е свободна и все пак, няма ли опасност манастирът да бъде ограбен? Могат да ви нападнат. Или разчитате на двете немски овчарки?

- Тук горе не очакваме нападение. Ако все пак престъпниците се доберат до сградата, вече ще е късно за самите тях... Кучетата са отлично дресирани, но не за пазачи. Разполагам с други възможности ...

Какво ли искаше да каже "ако престъпниците се доберат до сградата, ще бъде късно за тях"? Не уточних многозначителността на думите му и побързах да се информирам от професионална гледна точка какви са тези възможности.

- По-късно ще видиш - отвърна той все така неопределено и се спря пред висок зид, изграден от дебели дялани камъни.

Зидът започваше от дълбок изкоп, направен върху скалите. Правоъгълникът, очертан от запазилите се основи, показваше размерите на сградата, навярно използвана за складова база. Гледах зида, мислих за гарнизона на крепостта, за необходимостта от питейна вода. Но никъде наоколо не видях кладенец. Може би тук някъде има замаскиран кладенец? Или кладенецът е затрупан от вражеската войска, за да ликвидира веднъж завинаги възможността за възстановяване на крепостта. Нима може да се живее без вода? Нали и днес манастира ползва вода... Погледнах игумена, а той прочел мислите ми кимна утвърдително с глава:

-Това е една от задачите ти. Имаме кладенец от който черпим вода, но той е в постройката. Издълбан е преди стотина години с много труд. Но тук има друг таен водоизточник, който са ползвали навремето защитниците на крепостта. Ще можеш ли да го откриеш?

- Ще се опитам. Приемам предизвикателството, макар да знам, ще е труден ребус. Ще проверя всеки сантиметър и ще го открия.

- Да се надяваме - потри ръце със задоволство, стана и ме поведе към скалите.

Колкото повече приближаваме подножието на скалите, толкова по-ясно върху скалния релеф се очертават причудливи фигури, наподобяващи мъже и жени вдигнали глави, загледани в небесата. Проследих посоката към която гледаха фигурите и високо под самия връх открих голямо златно слънце... Не, тези фигури не бяха изработени от човешки ръце, а илюзия създадена от залязващото на запад слънце, което преди да се скрие зад хоризонта осветяваше каменната грамада. Докато слънцето потъваше зад теменужните планини, гледах удивен как по каменния екран се движат огромни балони, самолети и космични кораби. Там, под самия връх се появи фигура на мъж с барета на главата. Ясно видях елипсовидна златна кокарда върху баретата. Мъжът сочеше с ръка напред...

Слънцето потъна, над хоризонта се появи розови отблясъци и настъпи тишина. Тишина, каква тишина. Та тук през цялото време е тихо. А чувах звуците от играта на слънцето върху каменните фантазии, които природата бе наподобила на хора и летящи обекти. Застанали в подножието на зъбера до фантастичните фигури, изглеждахме малки и уязвими пред тях.

- Невероятно красива гледка - възкликнах възхитен от видяното. - Сякаш не природата ги е сътворила, а гениална човешка ръка.

- Която е знаела траекторията на слънцето през всички годишни времена - вметна игуменът.

- Е, това никой не може да докаже. Науката твърди, че подобни природни феномени са резултат на хилядолетни климатични прояви - изфилософствах и посочих фигурите, които постепенно губеха първоначалните очертания в настъпващата сивота.

- Невероятен феномен - сериозно отбеляза чичо Гавраил. - Природата извайва фигури на същества и предмети, наподобяващи хора, самолети, слънца и на всичко онова, за което можем да фантазираме. А тези скалисти планини са на милиони години.

- Искаш да кажеш, природата ги е създала много бавно? Съгласен съм. Извайвала ги е с хилядолетия.

- Все още не си във форма - поклати глава игуменът.

- Не искаш ли да се съсредоточиш?

Гледаше ме ласкаво със зелените очи, отнякъде повя хладен ветреца. Усещах как еуфорията бавно ме напуска и трайно в мен се настанява успокоение. Да, много добре знаех какво иска да ми подсказва чичо Гавраил, но мълчах. Мълчах не заради друго, а защото исках той да продължи. Така правех и преди, когато ме обучаваше. Там, където не бях сигурен исках от него да чуя потвърждение. Но много пъти той ме оставяше сам да правя догадки, да решавам без негова помощ. От начина по който ме гледаше разбрах, отговора трябва да дойде от мен. Затова и казах:

- Уверен си, че каменните картини, които видях на скалата не са следствие на природен феномен, а изработени от отдавна живели хора. - не изчаках отговор, продължих: - В такъв случай преди милиони години на земята е имало хора с много висока култура и знания... Според науката, по това време не е имало техника. Защо е трябвало да се наподобяват фигури на хора и предмети, а не са изработвани, да личат, че са произведения на човешка цивилизация.

- Знам ли? Излиза, че тези хора са били невежи. -Тръгна напред, внимателно избирайки местата по камъните на които стъпваше. - Вече ти подсказах, Ученико...

- продължи той. - Траекторията на Слънцето... Трябва да стигнеш до верния отговор. Сега искам да ти покажа една тайна врата, водеща към други измерения...

За първи път ме наричаше Ученик. Почувствах се безкрайно благодарен, задължен на този човек, на чичо Гавраил, който вече можех да наричам Учител.

Вървахме между скалите без пътека, катерихме се по камъните, скачахме от камък на камък, спускахме се и изчезвахме под скални тунели, докато не се озовахме пред скалната стена с фигурите. Не успях да видя какво направи игуменът, неочаквано в каменната стена се откри отвор. Видях каменна врата, преграждаща невидим досега вход, да се движи сякаш на релси в дясно и все повече да разкрива отвор, висок около два метра, и широк не по-малко от три метра. Стоях и гледах входа с ням възторг, с вълнение очаквах какво ще се случи

по-нататък. Нямаше по нататък. Вратата се завърна в първоначално положение, безшумно се затвори, сливайки се със скалата, сякаш част от нея. Впрочем, вратата действително е част от нея. Не говорех, искаше ми се да питам, но мълчах и очаквах понататъшния развой на събитията. Напрегнат и любопитен до крайна степен, не смеех да предприема каквито и да са действия, преди да получа указание.

- Тук е един от многото центрове - заговори игуменът, приседнал на скалата, покани да сторя същото и седнах до него. - Бил съм вътре до системите, но до определено ниво и не съм успял да продължа по-нататък. Колкото и да желая, моето тяло, макар и да е силно физически, не е пригодено да издържи радиацията... Ето защо на всеки сто години се ражда човек, чието тяло е подготвено за невероятната радиация, която трябва да понесе. Ти си един от тези хора. На теб е съдено да извършиш определени дела.

Седях онемял и не знаех как да реагирам. Чувствах се притеснен от огромното доверие на... Доверие от кого? От Учителя и от кого другиго? Какво имаше вътре в тайната пещера? За каква радиация ставаше дума? Въпросите се сипеха в главата неспирно, все нови и нови, и нито един отговор. Сам чувах гласа си как задава въпроси и как те потъват без отговор, без обяснение. Ами бе нужно това обяснение.

- Утре ще продължим - чух тихия глас до мен. – Днес е трудно да преосмисляш видяното. Утре ще бъде друго. И ти ще бъдеш друг... А сега, да се връщаме.

Вечеряхме на терасата, до спалните помещения. Бяхме сами, двамата братя не се виждаха, нямаше жива душа наоколо. Учителят ме нагости със студено кисело овче мляко и пресни питки. Явно, близнаците се бяха погрижили за вечерята. Докато се наслаждавах на гъстото кисело мляко, луната се появи над зъберите и заля цялата околност с приказна светлина. Имах усещане, че се намирам във вълшебна страна, луната едва ли не е закрепена хей-там на високия връх, а безкрайната тишина и въздухът който може да се пие, са измислица. Гледах сребърната планина, сребърните каменни бло-

кове, сребърните дървета и причудливи сребърни сгради. И ние бяхме посребрени сред сребристия пейзаж. Чувствах се съвместим със фееричната природа и същевременно съзнавах, как в мен нараства с неудържима сила съзнание за невероятна отговорност. Вече знаех, нося отговорност, която не се дава случайно. Съзнавах, случайности в живота няма. Облегнат назад на дървения стол Учителят наблюдаваше застиналия пейзаж и сякаш не бе тук. Само мигащите му сребърни клепачи издаваха, че е жив. Усетил погледа ми той проговори без да променя позата:

- Казвал съм ти, търпението е едно от най-силните човешки качества. Знам, искаш да научиш повече, да разкрия пътя, по който те водя, но аз мога да дам наставления, само за това, за което имам разрешение да те въведа в тайните. Трябва да имаш предвид, че съм човек и това, което знам е само малка частица от огромното космично знание. - замлъкна, обърна лице към мен и дълго се взира в очите ми: - Днес електронната система на центъра прие и сравни отпечатъците от пръстите, както и конфигурацията на зениците ти. Един ден сам ще можеш да отвориш входа на космичния център. Днес ти отвори без да искаш врата.

- Аз ли? - възкликнах изненадан. - Не съм...

- Да, ти отвори вратата на центъра - продължи без да обръща внимание на думите ми. - Докосна с ръка каменната апаратура, тя възприе папилярната система на пръстите и дланите, друга система уточни конфигурацията на очите, и моментално ги сравни с предварително запаметените в системата твои данни. Те съвпаднаха и вратата се отвори и затвори автоматично, защото нямаше заповед да остане отворена. Твоята мисловна заповед можеше да стори това.

- Искаш да кажеш, там някъде вътре в планината, действа електронна система, а пръстовите отпечатъци, конфигурацията на очите и гласът дори мислите, които излъчва мозъкът ми са закодирани? Но това можеш да извършиш само ти. Искам да кажа да вложиш моите данни в електронната система. Но за мислите... това е невъзможно. Помня разказите ти за Хималаите и за подзе-

мията, охранявани от непозната все още електроника за нашия век. Дори в преносимия компютър съм запааметил доста неща от този род, за които искам да те питам. Досещам се, че и тук, като на Хималаите действат подобни електронни системи...

- Така е - потвърди игуменът. - Електронни системи от този род действат в цял свят. На земята, под земята, в моретата и в небето. Малцина могат да имат съприкосновение с тях. За света на хората това са измислици и фантазии... Колкото до мисловния глас, мога да обясня, като лекар си запознат, мозъкът излъчва определена честота вълни, характерни за всеки индивид. Твоята честота е регистрирана, тя не може да се промени. Системата възприема само две фрази от твоите нареждания "Отвори се! и Затвори се". Ще дойде шестата човешка раса, която ще развие висши мозъчни центрове и тогава над човешките глави ще заблестят космичните центрове... Ти си наченка на шестата подраса и в теб има развити мозъчни центрове, които са свързани с космичния център. Той ще те ръководи в пътя на знанието...

Исках да попитам, как ще ме ръководят, както до сега

- чрез него или по някакъв друг начин. Добре разбирах, в нашата слънчева галактика и не само в нашата има космични центрове, където живеят и работят много по-висши същества от нас, които помагат, но как щях да получа помощ и инструкции от тях? Може би, както ги бе получил и той. Но по какъв начин? Някои ги е дал написани, предадени устно или по неизвестен за мен начин?

- Нещата следват едно след друго - продължи урока.

- Първо идва обучението, после изпитанието и накрая знанието. Това, което ти предстои е самоусъвършенстването. Ще можеш да виждаш, да слушаш и да се учиш... Не забравяй, по-късно ще бъдеш напълно сам... Но аз ще бъда навсякъде с теб. Връзката ще бъде мисловна, но реална. Напълно реална. Не забравяй това. А сега нека да поспим. Тялото се нуждае от почивка. – Изправи се, сребриста усмивка се появи на устните. - Лека нощ, Ученико. Запази въпросите за друг път...

- Лека нощ, Учителю. Благодаря за всичко...

МОРСКИТЕ КАРТИ

Пет часа сутринта. На изток слънцето се оцветява все по-ослепително, в ярко жълто. Тялото ми, тренирано на ежедневно бягане, искаше своето. Станах, обух спортните гащета и излязох навън да потичам. Не, не се изненадах. Облечен по спортни гащета ме очакваше Учителят, придружен от двете огромни кучета.

- Пет километра надолу с леко тичане и пет нагоре с вървеж - нареди той, обърна се и се затича надолу по склона, придружен от радостното скимтене на овчарките.

Тичаше с лекота, мускулите по атлетичното тяло плавно изпъкваха и потъваха, по кожата избликваха капки пот и на тънки струйки се стичаха надолу. Кучетата с изплезени езици го следваха със скокове, а аз се стараех да не изоставам. Дишахме и двамата в синхрон, правехме еднакви прескоци, шмугвахме се през храсти и рехава зеленина, прескачахме поточета. Трудно се тича по надолнище, още по-трудно, след кратка почивка, се изкачваш по планина. Непосилно е, но удържах, макар и с последни сили да се добера до манастира след Учителя. През цялото време мълчахме, всеки зает с мислите си. Едва когато се шмугнахме под душовете, с нагрялата от слънцето вода събрана в импровизиран тенекиен котел, чух го тихичко със задоволство да се смее:

- Да се надяваме, че след десетина дни ще можем да си говорим по склона навръщане към манастира.

- Надявам се до пет дни - твърдо отсякох. - "Пистите" са малко необичайни за мен, но организъмът бързо привиква...

Целият престой при Учителя продължи точно десет дни. Излезе прав, на осмият ден, след ежедневните спускания и изкачвания към манастира, можех що годе спокойно да разговарям навръщане с него.

Не знам дали има друг човек като мен, безкрайно питащ, все нещо изясняващ, ненаситен да открие неоткритото. Веднъж на шега преди години чичо Гавраил ми бе казал: "Питащият, питай". Дали не досаждах с въпросите си? А, как тогава, щях да узная неизвестното? Нали затова дойдох тук. Учителят ме призова. Трябваше да придобия знания. Ето, това ме оправдаваше.

Връщаме се по нагорницето, правим малки крачки, дишаме равномерно и беседваме по различни теми. Интересувах се от загубилите се през вековете технологии на древните златари, създали невероятно изящни произведения, не достигнати по финес и майсторство до днес; на кованите саби "Дамаскини", изработени от стомана, която се огъва но не се чупи; на лаковете за цигулки "Страдивариус". На невероятното изящество на миниатюрните камеи и геми. Не можем да обясним как са изработени камеите, по какъв способ майсторът е придал в миниатюрен, почти реален, фотографски вид на цветните образи? С какви инструменти е могъл да сътвори тези произведения на изкуството? Ако за изработката им е бил необходим едва ли не микроскоп, с автоматична цветна въздушна игла пускаща бои ли са рисували?

- Не, нито една древна технология не е загубена. Всички се съхраняват... Ето, интересувах се за лака на цигулките "Страдивариус". Искаш да го преоткрием, за да лакираме съвременните цигулки и те да звучат по-добре. Те и сега звучат отлично...

Лакът е епоха, лакът определя годините и стойността на предмета. И това се отнася за всяко творение от миналото, било то нумизматика, филателия, керамика или изделие от древността. Ти би ли купил дубликат на старинна, медена или златна монета? Ще си купиш, но само от интерес да я притежаваш. Същото ли самочувствие ще имаш, ако притежаваш оригинала? Никой истински колекционер, в каквато и област да се занимава, не се интересува от дубликати. Спомняш ли си разговора ни по повод древните карти?

Можех ли да забравя разговора? Интересът бе продиктуван от старинните морски карти и тяхната ценност не само за времето си, но и днес. Аз притежавам няколко

стари иманярски карти, изработени върху кожа. Изписани с червено и черно багрило те напомнят за времето на хайдушките чети, за укритите от хайдутите съкровища. Преминали през много ръце, но ревностно пазени и предавани от баща на син, картите притежават магнетична притегателна сила, и всеки сдобил се със скъпоценното имущество се хвърляше в издирване на описаните богатства. След безбройни и неуспешни опити да се доберат до заветното съкровище, картите най-накрая бяха попаднали при мен. В лаптопа имам сканирани оригинални записки на български войводи, но по-късно ще разкажа за тях. Разговорът, който водихме с Учителя бе по какъв начин древните мореплаватели са достигали до непознати земи без да притежават морски карти.

"Нима допускаш, че Колумб е тръгнал да открива Индия и Китай без да притежава карта, по която да се ориентира? - каза тогава чичо Гавраил. - Ще опонираш, че вместо Индия Колумб е открил Америка? Наистина ли допускаш Колумб да се е заблудил? Не, не се е заблудил. Много добре е знаел къде пътува с трите кораба натоварени със дрънкалки и зальгалки за индианците - шапки, мъниста, огледалца, звънчета. С подобни подаръци никога не би тръгнал търговецът от Генуа за земята на коприната и скъпите подправки. Не е пътувал за Индия и Китай през 1492 година, а за Америка. В договора от 17 април 1492 година между Колумб и испанския кралски двор изобщо не се споменава за Индия или други земи в Азия. Фернанд и Изабела дават на Колумб званието "адмирал" на всички острови и материци, които той лично и благодарение на своето изкуство ще открие или придобие в морето-океан.

Има сведения от петнадесети век, че Колумб е притежавал тайни карти за местонахождението на Америка, изработени от тамплиерите, които са се укрили там. Но най-важното за мен е, че Колумб е бил посветен и воден от Учител към Америка. А самото пътешествие е трябвало да се осъществи по предварително начертан план."

/Може и да е имал план, но през септември 1499 година след като Христофор Колумб открива Карибските острови и не намира в тях мечтаните подправки от мус-

катов орех, алое, джинджифил, черен пипер и ванилия, той все още усърдно търси пролив в Централна Америка, през който да навлезе в Тихия океан, а от него в Индийския. Имал е точна карта, а се е лутал. Лутал ли се е наистина? Дали не е имал друга, неизвестна за нас мисия? Ето какво научих по-късно:

След тридесет и три дни борби с морската стихия корабът на Колумб достига остров Гуанахани, "Сан Салвадор" (Бахамския архипелаг). Колумб "вярвал", че открил Япония" но вместо злато, занесъл дар на Исабела Кастилска местни индианци, папагали, редки растения и екзотични животни. След смъртта на неговата покровителка на адмирала отнемат всички почести и собствеността. Изтощен, болен, огорчен Колумб се премества във Валядолид и умира през 1506 година.

И след петстотин години животът на Христофор Колумб остава загадка за науката. Едва сега научаваме истинското име на адмиралския кораб (един от трите), с които потегля през 1492 година на първото си пътуване, че не се нарича "Санта Мария", а "Галицийката". Генуезец ли е Колумб? Не се знае къде е роден, нито има сведения за живота му до двадесет и три годишна възраст. Като че ли животът му ни насочва към асоциации с други личности? И се запитваме, защо нямаме реален образ на Христос, макар по време на неговия живот на земята да е имало художници? Никой ли не го е рисувал? Или Христос не е позволявал? Не знаем. Но за Колумб притежаваме сведение, че не е позволявал да бъде рисуван. Образът му, известен от рисунките, е направен по описание на близки. И при него нямаме реален образ, както нямаме реален образ и на Христос. Не, не го сравнявам с него, отбелязвам съвпаденията. Както не знаем и образа на писателя Карлос Кастанеда, не позволяващ да бъде рисуван и сниман приживе.

Колумб е притежавал високи за времето си знания, по математика, астрономия, картография и музика. В ателието му са открити карти на териториите, които е посетил. Точни са и до днес. През 2006 година в Куба, селище в южна Португалия е поставена статуя на Христофор Колумб с мотива, че се е родил там като незаконен син

на дук Фернандо де Беха и Исабела Гонзалес Сарко, дъщеря на португалски моряк от еврейски произход. Според португалски историци името му било Салвадор Фернандес Сарко.

В наскоро излязлата у нас книга "Изгубената колония на тамплиерите" от Стивън Сора намерих потвърждение на думите на Учителя.

В книгата си Сора пише: "Христофор Колумб не тръгва с трите си кораба за Индия през 1492 година, а с ясната идея - за Новия свят. Ако се е надявал да открие по-кратък път до Китай и Индия, би трябвало да тръгне натоварен със стоки за търговия. В земята на богатите коприни и скъпите подправки с какви дарове разполага търговецът от Генуа? Корабите на Колумб са пълни с червени шапки, стъклени мъниста и звънчета. Тези дреболии впечатляват полуоблечените жители на Карибските острови.

Колумб е разполагал с тайни карти, получени при женитбата си с доня Фелипа Перестрело е Мониз: "Тя е правнучка по майчина линия на Жил Мониз, рицар на Христа, и дъщеря на изследователя от Генуа Бартоломео Перестрело, също рицар на Христа." Рицарите на Христа са най-голямата оцеляла тамплиерска организация след арестуването на Ордена на тамплиерите. Ролята на Колумб в откриването на Америка е, че той огласява съществуването ѝ. Предишните ѝ откриватели са я пазили в тайна. Причините за това са, че там са се преселили подгонените в Европа тамплиери.

По-късно италианския изследовател Джовани да Ве-рацио е изпратен през 1524 година от френския крал Франсоа I на експедиция уж пак да търси по-кратък път до Китай, а всъщност да се свърже с колонията на тамплиерите, основана в Северна Америка от Хенри Синк-лер в края на XIV век, цяло столетие преди Колумб.

Официално е прието, че на най-голямата латиноамериканска държава Бразилия пръв е стъпил през 1500 година Педру Алвариш Кабрал. По-трудно е да се достигне южната част на Африка, отколкото Южна Америка, защото по пътя към Америка има множество спомагателни за акостиране острови. Адмирал Ла Гравиера свидетел-

ства: ...започвайки от Азорските острови, бурното море се сменя със зона на бризове, толкова тихи и постоянни, че моряците ги смятат за път към рая. В същото време Бенгалското течение прави пътуването до нос Добра Надежда изключително трудно. И все пак първооткривателите стигат тази част на света 12 години преди да достигнат Южна Америка.

По време на първото си пътешествие през 1497 година Вашку да Гама се отдалечава от африканския бряг и прави голяма дъга на запад като стига до бреговете на Парнамбук, североизточния ъгъл на Бразилия. Те първи откриват Азорските острови през 1427 година и е невероятно, че са били необходими 73 години, за да изминат останалото разстояние и да открият Бразилия.

Една карта от португалския навигатор Диогу де Тей-ви, доказва по безспорен начин, че е видял бреговете на южния Нов свят още през 1452 година. Известно е, че по това време между Испания и Португалия има остра конкуренция и двете страни държат своите първооткривания в голяма тайна. Всички морски пътешествия в западен и южен Атлантис (които уж водят към благодатните земи на Индия) са строго засекретени. Ако направите справка в енциклопедиите ще установите, че пръв до Южна Америка достига през 1498 година Колумб. В днешно време научаваме, че 26 години по-рано там е стъпил Жуан Кор-ти-Реал. И още 7 години по-рано Фернао Дулмо Леме. А преди него...

За да бъде по-ясен по въпроса с картите трябва да спомена, че от прочетената литература, бях запознат със събитията, разиграли се с португалеца Фернандо Магелан. През 1517 година придружен от известния португалски астроном и картограф Руй Фалейра посещава младия испански крал Карл Хабсбург и му предлага да извърши ново пътуване на запад, но му е отказано. Страхът от кражби на морски карти с нанесени върху тях открития на нови земи принудили Магелан и Хабсбург да покажат на краля не карта, а глобус, на който с бяло петно отбелязали мястото, където според тях в южната част на американския материк се намирал проливът. Те допусkali че и сред съветниците на краля може да има

шпиони и затова взели предохранителни мерки срещу разразилата се конкуренция за морските пътища. Има данни, че обществото на астрономите, картографите и мореплавателите е тайно затворено общество, недопускащо външни членове извън ложата. Хора, владеещи познания, до които другите членове на кралствата нямали достъп. Изработените от тях карти представляват голяма ценност за държавата. Съхраняват и се пазят зорко в сейфове - представляват държавна тайна. Днес почти не могат да се открият испански и португалски морски карти от XV век. Картите по онова време се превърнали в източник на доходна търговия. Доказателство за това е достигналата до наши дни "Планетосферата на Кантино", наречена по името на италианския шпионин Алберто Кантино който през 1502 година платил баснословна сума, за да получи този изключително секретен документ, шедьовър на средновековната картография и една от най-ранните карти на Америка. На 22 март 1518 година Магелан успял да убеди крал Карл, че Островът на Подправките се намира в испанската зона. Става въпрос за основна грешка на изработените по онова време карти - оценката на дължината на Екватора. Изчислявали, че е с 3000 километра по-малка от реалната (6378 км.) Грешката изиграла положителна роля по въпроса за морските експедиции. Според договор от 1494 година, касаещ разпределение сферите на влияние на Испания и Португалия. Тези сфери се разграничават от линия на западното полукълбо, която никой не знае къде преминава.

От съображение за сигурност в договора между крал Карл и Магелан не е посочена целта на експедицията. На 20 септември 1519 година флотилията на Магелан натоварена с провизии и вода напуска Португалия и предприема три годишно околосветско плаване. Откритият и наречен на негово име "Магеланов пролив" изиграва важна роля през седемдесетте години на шестнадесети век в борбата на испанците срещу английския капитан Франсис Дрейк.

Допуснал грешка и капитан Педру Алвариш Кабрал, изпратен от крал Мануел I, към индийските брегове с

флотилия от тринадесет кораба. От островите Зелени нос капитан Кабрал се насочил на югозапад, за да стигне нос Добра Надежда, но чудно, сбъркал в изчисленията по картата и случайно открил Бразилия, която нарекъл Острова на Светия кръст. Пак случайност.

Учителят казва: Няма случайности в живота.

И Тур Хеердал достига на сал изработен от папур до Великденските острови... Вярно, но достига до тях, защото е знаел къде се намират, притежавал е карта и компас. Несериозно е да се мисли, че някогашните мореплаватели са се качвали на корабите си и са се втурвали в океана да откриват земи. Може ли да се пътува към неизвестното без да знаеш какво те очаква? Натоварва се кораб или кораби с множество провизии и вода и се тръгва навътре в океана. Минават месеци, провизиите и водата свършват. Няма храна, няма вода. Не се знае къде са. А как ще се върнат назад без провизии? Очаква ги неминуемо смърт. Или мореплавателите се ориентират по звездите? А когато времето с месеци е облачно? Прав е Учителят, притежавали са невероятно точни карти изработени от... .

Най-известната от всички известни карти е на адмирала от османската флота Пири Рейс, за която и до днес учените не могат да обяснят как е била изработена. Всеки любознателен човек, който се е интересувал от древни карти, знае историята по откриването ѝ. Да си припомним събитието случило се на 9 ноември 1929 година, когато султанския дворец Топкапия в Истанбул се превърнал в национален Турски музей и в ръцете на директора Малил Едхем, попаднал фрагмент от старинна географска карта, изрисувана с фини бои върху кожа от газела. Установило се, че картата е изработена от Пири Рейс, който започнал изработването ѝ още през 1513 година и е завършил през 1517 година. За разлика от другите морски карти, в които няма подробни писмени указания, то Пири Рейс в лявата част на картата поставил множество ръкописни забележки. А за цялостното съставяне на картата издал брошура със заглавие "Бахрие", където описва как е подходил към съставяне на картата. Градовете и крепостите бил маркирал - с

червени линии, необитаваните области - с черни линии, скалите и скалистите местности - с черни точки, песъчливите места - с червени точки, а невидимите рифове - с кръстове. Пири Рейс изяснява, че съставил картата си с помощта на двадесет други по-стари морски карти, използвал карта на Христофор Колумб, който се върнал от третото си плаване от Америка през 1500 година. "... Неверникът на име Коломбо, генуезец, откри тези земи. В ръцете на Коломбо попаднала една книга, в която той прочел, че на края на Западното море, далеч на запад, има брегове и острови. Там се намирали всевъзможни метали и скъпоценни камъни. Горе нареченият Коломбо дълго изучавал тази книга..." (един многозначителен пасаж от книгата "Бахрие" на Пири Рейс). Съдейки по "Бахрие", един екземпляр от тази неизвестна книга е притежавал и Пири Рейс, който я датирал с надпис в полето на картите от времето на Александър Македонски. Използвал още и други материали, произхождащи също от времето на Александър Велики, а и на още други, позволяващи се на геометрични таблици.

В "Бахрие" Пири Рейс пише: "Нарисува картата бедният Пири Рейс, син на Хаджи Мехмет, известен като братов син на Кемал Рейс, в град Гелиболу" /гр. Галиполи в днешна Турция/ и известява, че "Карта като тази засега не притежава никой."

Кой е Пири Рейс? В края на XV век Турската империя е на върха на могъществото си. Под нейно владичество е почти целият Балкански полуостров, флотата ѝ господства в Черно и Средиземно море. Един от корабите ѝ се командва от Кемал Рейс с помощник племенникът му Пири Хаджи Мохамед - бъдещ адмирал и велик картограф. Роден през 1468 година в гр. Галиполи, Пири още на младини поема пътя на корсар и ведно с чичо си участва в пиратски набези по търговските кораби. Странна съдба - през 1490 година двамата постъпват на служба при туниския бей, а в 1494 година преминават в турския флот. В 1500 година Пири побеждава испанската флота и султан Селим го награждава с почетното звание "рейс", означаващо "вожд", "началник на моряците".

Пири Рейс е един от най-образованите хора на времето си. Владее отлично четири езика, запознат с древните култури на съседни страни, ерудит и ненадминат картограф. Съставил колосален атлас на Средиземно море от 210 великолепни карти, изпълнението и точността на които не било надминато в следващите векове от източните географи. Няколко години по-късно през 1513 година. Пири Рейс изработва първата си карта на света, от която се е запазила само част, изобразяваща предимно Южното полукълбо като я дарява на султана в 1517 година.

През 1520 година на престола на Турската империя застава Сюлейман I Кануни (Законодателят), който назначава Пири Рейс за "индийски комендант" (адмирал) - главнокомандващ на източния турски флот, зад пределите на Червено море. Годината е 1528 и Пири Рейс съставя нова карта на света и я поднася в дар на султана. Запазена е част от нея (68 x 69 см.) изобразяваща западната част на Северното полукълбо.

Не всякога животът поднася победи. Вече на преклонна възраст Пири Рейс претърпява първо и последно поражение. Флотът му е разбит от венецианците. Сюлейман I, не обича победените и заповядва да му отсекаат главата. Пири Рейс е на 86 години.

Какво ли е дало основание на османския адмирал да счита, че в света няма карта подобна на неговата? Явно адмиралът е осъзнавал значението и неповторимостта на картата и е имало защо. Не знаем каква реакция е произвела картата на Пири Рейс, когато я поднасял в дар на султан Селим I, но колкото и да бил доволен от безценната карта, едва ли е могъл да оцени съдържащото се в нея откритие за южния континент, неизвестен на науката през 1513 година.

Ще проследим какво е станало след откриване на фрагмента от картата от директора на националния музей Топкапия, Халил Едем. Установило се, че картата изобразява само половина от света, защото кожата била скъсана и дясната ѝ част липсвала. Откритието на картата заинтересовало учени, и скоро "Дружество за изучаване на турска история" през 1933 година възложило

на държавната печатница в Истанбул да направи картата достъпна за повече учени. Кожената карта е пренесена върху метални плочи и препечатана като факсимиле първоначално в 1000 бройки, и веднага след това, поради изчерпване на още 12 500 броя, във формат 1:1 и 10 000 екземпляра в умален вид, изработени в Хидрографският институт на Турция.

По време на Втората световна война картографите на съюзническите страни начертали няколко карти в т.нар. "еквидистантна" проекция. В тези карти полюсът бил заменен с Кайро, а те били необходими за въздушните операции над Северна Африка, тъй като по тях по-бързо и точно се отчитали разстоянията от центъра. Начинът на изработването им много се отличавал от обикновените карти, тъй като очертанията на сушата в тях необичайно са изменени. Един от научните сътрудници, разглеждайки изработената по този начин карта, в която бил изобразен и остров Куба, начертан в вертикална проекция възкликнал: " Но това е картата на Пири Рейс!"

След войната турското Министерство на флотата се заинтересувало от старинните карти. Поканили като експерт американеца Арлингтън Г. Малари - морски инженер в оставка и специалист картограф по древни карти. Оказало се, че Малари е същият учен, който по време на войната видял в Кайро необикновената карта, наподобяваща картата на Пири Рейс.

Разглеждайки картата Арлингтън Малари се изненадал с наличието на Антарктика върху нея. Веднага Малари направил запитване до картографа Уолтърс от хидрографския институт на американския флот, относно мнението му по картата. Уолтърс изследвал обстойно картата и не могъл да си обясни по какъв начин е била изготвена и от къде Пири Рейс е могъл с невероятна точност да изчисли разстоянията между Стария и Новия свят. Уолтърс е знаел, че през 1513 година американският континент не е бил нанасян на никакви карти, дори и тези на Христофор Колумб. А на картата на османския адмирал били нанесени не само крайните западни части на Южна Америка, но Канарските острови и Азорите. Ин-

терес за двамата картографи предизвикал необичайният за времето начин на координати, по който Пири Рейс е съставил картата.

За да установят това, Малари и Уолтърс положили координатна мрежа върху картата, и пренесли отделните ѝ части на глобус. Те установили че на картата на Пири Рейс с изключителна точност и прецизност са нанесени Северна и Южна Америка и бреговата линия на антарктическият континент, точно там, където и днес ги отбелязваме на съвременните карти. На картата на Рейс до днешната Огнена земя е отбелязан тесен сухопътен мост, съществуващ към края на ледниковия период, преди 12 000 години, свързващ Южна Америка и Антарктида. Днес там се шири море. Сравнявайки картата двамата картографи установили още, че в региона на Южния полюс Пири Рейс картографирал с изключителна прецизност бреговата линия със заливите, както и разположените пред нея острови. Известно е, че днес не е възможно да се видят тези острови и бреговата линия на континента, тъй като лежат под дебела три километрова ледена покривка. Как тогава е било възможно да се картографи-рат райони отдалечени във времето с хилядолетия и то без да се ползва самолет?

Едно от най-сериозните изследвания по изясняване съставянето на картата на Пири Рейс направил Чарлз Хапгуд, професор по история на колежа Кийн Стейт, към университета Ню Хемпшир. Заедно със студентите си в продължение на две години, те се заели да възстановят по математически път координатната мрежа на старинните карти, за да открият системата, по която са съставени. Като отправен пункт взели петте компасни розетки, нарисувани на картата от 1513 година и служещи вероятно за точки на отчитането. Отчетено е, че розетките са разположени по дъга в кръг така, че вероятно при цялостната карта полукълбото е представлявало пълен кръг. Някои линии излизащи от розетката се събират подобно на радиуси към някакъв център, който лежи извън картата, в източна посока. Трудността се състояла в намирането на този център, тъй като от него вече можело да се определи географското положение на компасните

розетки и следователно да се открие проекцията, върху която е изградена картата на Пири Рейс. Анализирайки милиметър по милиметър картата със земните профили, установяват, че е съставена по тригонометрична система и откриват неизвестния център - той се намира в Сиена, близо до Асуанския язовир (Горен Египет). От съвместната работа екипът издал научен труд в който още в предговора пише:

"Тази книга съдържа откриването на първото сигурно доказателство, според което един напреднал народ превъзхождал далече всички други човешки групи, които познаваме от историята... Изглежда невероятно, но доказателства ясно показват, че някой древен народ е картографирал бреговата линия на Антарктида, когато бреговете не са били заледени... Ясно е също така, че този народ трябва да е разполагал с навигационни инструменти, за да определи градуси на географската дължина и начина, превъзхождащ онова, което ние сме знаели до средата на XVIII век... Досега учените отхвърляха подобни твърдения като митове, но тук има доказателства, които не могат да бъдат оборени.

От сравнителните таблици между картата на Пири Рейс и съвременните географски карти, които екипът на професор Хапгуд изготвили, се установило, че отклоненията са почти нищожни.

И въпреки това Хапгуд пише: "Части от Карибския басейн на картата на Пири Рейс ни създават най-големи затруднения. Изглежда, че лежат извън мрежата ... Доста странно, но на картата съществува цялостна западна брегова линия, където в действителност островът е отрязан".

Какво е имал предвид професорът? Това, че в картата на Пири Рейс е изобразен само източния бряг на остров Куба, а цялата западна половина липсва. На нейно място е обозначена земя, която не е остров Куба, защото е два пъти по-голям от острова. Защо тогава Пири Рейс е дал погрешно име на острова наричайки го Испаньола?

Професор Хапгуд предполага, че османският адмирал е допуснал груба грешка, тъй като е използвал древно копие, на което Куба била начертана различно от днес,

като същевременно е разполагал и с карта на Христофор Колумб. Но Колумб не нарекл Куба Еспаньола, а дал това име на съседните острови Хаити и Доминиканската република. От компилациите между двете карти се получила грешката. Така ли е в действителност?

Възможно ли е адмирал Пири Рейс да картографира прецизно една карта, която безгрешно чертае бреговата линия на Антарктида и да разположи карибския остров Куба, там, където не му е мястото?

Припомних си всичко записано в лаптопа ми и споделено с Учителя. Помня добре какво ми отговори:

- В картата на адмирала няма допуснати грешки. Координатите в нея са изключително точни. Те са изработени по тогавашното разположение на континентите, на океаните, моретата, и земите. Пири Рейс е бил длъжен да остави ръкописни бележки по картата, трябвало е да защити труда си, като посочи източниците, които е ползвал. И той пише, че е използвал двадесет други карти, карти на Колумб и пр. Но не цитира нито една от тези двадесет карти или точно коя карта от Колумб е заимствал. Потърпи малко, ще имаш възможност сам да откриеш истината.

Ще спомена още една известна личност живяла по времето на Пири Рейс но във Франция. Оронсий Финей (Оронсиус Финиус) - астроном, математик и географ. През 1531 година той съставя карта на света под наименованието "Ново и пълно описание на кръглата вселена" в която се изобразяват и очертанията на Антарктида.

И до днес продължават разгорещени спорове около средновековна карта на Америка, изработена преди пътешествието на Христофор Колумб. Мнозина учени считат, че "картата на Винландия" (Уинландия), която се пази в Йелския университет и се оценява на двадесет милиона долара, е фалшификат от XX век. Споровете за истинността на картата се водят повече от четиридесет години, а наскоро спора избухна с нова сила, подгрят от експерти, които съобщиха, че последните анализи на мастилото, с което е начертана картата датира не по-късно от XV век. Публикуваните данните от радиоуглеродния анализ на пергамента на картата потвържда-

на достоверността на експертите. Картата е начертана върху пергамент и на нея се вижда част от Европа, но има нарисувана малка територия западно от Гренландия, която се предполага че е част от източното крайбрежие на Канада и Щатите. Счита се, че ако картата не е фалшификат, то със сигурност е правена само няколко години преди пътуването на Христофор Колумб. Може да е дело на викингите, които са доплували до бреговете на Северна Америка.

Викингите? Скандинавци. В древно скандинавската "Сага за гренландците", написана около 986 година се чете: "... Щом всички се приготвиха, качиха се на кораба и излязоха в морето. Плаваха три дни, след това задуха северния вятър, падна мъгла и много дни никой не знаеше къде се намират. После пекна слънце, вдигнаха платното и след един ден и една нощ видяха земя. Биярни каза: "Това не може да бъде Гренландия. Моята заповед е да се приближите към земята". Така и направиха, приближиха се и видяха, че земята, е плоска и покрита с гори и ниски хълмове... След това те плаваха два дни и отново видяха земя. Тя беше равна и гориста. Другарите на Биярни казаха, че разумно ще бъде да отидат на брега за вода и дърва. Но Биярни им възрази: "Имаме всичко в достатъчно количество." и заповяда отново да се вдигне платното. Плаваха три денонощия под югозападния вятър и за трети път видяха земя. Тя се оказа остров с планини и ледници... След още четири дни на хоризонта се показва ивица земя, вдадена в морето. Биярни каза: "Тази земя прилича на това, което са ми разказвали за Гренландия. Тук ще слезем." Приближиха се и видяха лодка на брега, а по-навътре беше жилището на Херюлф, бащата на Биярни..."

Цитирам горният откъс, за да представя малък епизод от многобройните походи и завоевания на скандинавските народи през IX - XI век. Тези опитни мореплаватели са известни с постоянните си експанзии в Англия, Шотландия, Ирландия, Испания, Франция, Германия, Италия и Византия. Ще си позволя да ви опиша как са били наричани в различните държави. Във Франция "северните хора" са известни като нормани, в Англия ги на-

ричали датчани, в Ирландия - фингли т.е "светли чужденци-норвежци" и дубгъл "тъмни чужденци - датчани". В Германия аскемани, във Византия - варанги, а в древна Русия - варяги. А скандинавците сами се наричали викинги.

Предполага се, че към 865 година норвежците достигнали Исландия, а след няколко години започнали да имигрират в Исландия. Около 982-983 година заради извършено убийство Ейрих Червенокосия бил изгонен от Исландия и той с кораба си, се отправил на запад, където, както разказвали, имало неизвестна земя. Така била открита Гренландия "Зелената земя".

От "Сага за гренландците" се прави заключение, че Биярни Херюлфсон е първият европейец, видял Америка. Не се спори за приоритета на Биярни да бъде пръв откривател на Америка, защото откриването на Новия свят принадлежи на Лейф - сина на Ейрик, който в експедиция в състав от 34 гренландци и един немец открили страната Винланд. През 1001 година експедицията на Лейф завършила и те се завърнали в Гренландия.

Учените оспорват откриването на Северна Америка от; Лейф и не могат да уточнят коя страна е наречена Винландия.

През 1945 година в унгарския град Естерхом случайно е открита подробна карта на Северна Америка, съставена от йезуитите на Търнавския (Надсомбадския университет) и датирана от 1599 година. С проучването ѝ се заемат унгарските учени и дешифрират секейските рунически надписи върху картата (в лявата страна извън рамката) и установили, че тя е прекопирана от неиз-; вестна карта на викингите от началото на XI век. В нея има множество наименования, между които: Markland - Лабрадор; Skralindge Land - Страна на ескимосите; Promontorium - Ньюфъндленд; Winlandia - Винландия (част от Ньюфъндленд). Най-забележителното в картата е обозначеният маршрут (hoyewed), водещ от северни-те части на Британия към северните части на Новия свят (Винландия).

В Бостън през 1887 година бил издигнат паметник на Лейф Щастливия - открил Америка 500 години преди

знаменития Христофор Колумб.

С това откритие не се отнема заслугата на откривателя на Америка Христофор Колумб!

Сега питам не чичо Гавраил, а Учителя за спорната карта.

- Картата на Винландия е оригинална - изрази своето мнение той. - Радиовъглеродният анализ съвсем точно доказва истинността относно производството на мастило...

Погледнах го неразбиращ, той потвърждаваше, картата е истинска, а мастилото датиращо не по-късно от петнадесети век. Получаваше се разминаване .

- Грешката на експертите е следствие потвърждава нето от радиовъглеродния анализ - поясни Учителят.- Това, че през петнадесети век се използват съставки на мастило, идентично със съставките на мастилото с което е нарисувана картата на Винландия не означава тя непременно да е изработена в този век. И преди петнадесети век някои посветени картографи са работили с мастило със същото съдържание. Важен е и пергаментът на картата, той действително може да потвърди истинността ѝ.

Независимо от блестящите резултати на Чарлз Хапгуд по разчитане картата на Пири Рейс в мен остава едно неизяснено решение по отношение на онзи център излизащ, извън картата и лежащ в източна посока. Да си припомним: "За отправен пункт взели петте компасни розетки, служещи вероятно за точки на отчитането... розетките са разположени по дъга в кръг... Някои линии излизащи от розетката се събират подобно на радиуси към някакъв център, който лежи извън картата, в източна посока. Анализирайки милиметър по милиметър картата със земните профили, установяват, че е съставена по тригонометрична система и откриват неизвестния център - той се намира в Сиена, близо до Асуанския язовир (Горен Египет)."

Чудесно, установено е че картата на Пири Рейс е съставена по тригонометрична система, а за изходни точки служат КОМПАСНИ РОЗЕТКИ. Интересно, защо никой не ни обяснява какво представляват тези загадъчни ком-

пасни розетки? Намираме ги във всички древни карти, а не разбираме от къде са взети, за да се появят като фиксиращи ориентири в картите. Не е ясно дали розетките са небесни точки, отправни ориентири указващи курса на корабите. Ако сравним местоположението на розетките в различните карти, ще установим, че те нямат еднаквост в градуси и ширини. Различни са и всеки картограф използва така да се нарече свои, лични розетки. Излиза, че розетките са непостоянни ориентири в небето. А дали са в небето или някъде другаде?

- Очаквах този въпрос - със задоволство в гласа отбеляза Учителят. - И преди съм казвал, не можем да се сърдим на учените за неща, в които няма как да се уверят. Дори да им се разкрие истината, те пак няма да я приемат, поради естеството на времето - нужни са доказателства. А за сега те не могат да им се дадат. Питаш за розетките, така е, служат за ориентири. Те са...
И търпеливо, както винаги обясни произхода им...

ТАЙНАТА ЗА ИСУС ХРИСТОС

Дълго време не можах да заспя. През отворения прозорец наблюдавах едрите звезди и не усетих кога съм потънал в съня... Космосът ме притегля някъде навътре, в дълбочината на мрака, който не е никакъв мрак, а рояк от хиляди светещи образи. Нямам криле, но летя сред съзвездия, които не са съзвездия, а светещи в нощта градове, гмуркам се сред звезди, изграждащи тяло на скорпион, извил заплашително остро жило към мен, прелитам с пикиране между рогата на овен и с невероятна скорост се устремявам към изгряваща на хоризонта звезда. Искam да я достигна, мечтая да се слея с нея. Изпитвам истинска радост от предстоящото съприкосновението със звездата, с моята звезда, но изведнъж пред мен се изправя висок, властен мъж облечен в черна, тъмна като нощта пелерина от тежка коприна, с черна копринена барета на главата. Не виждам лицето. То тъне в мъгла. От мъжа появява студ. Студът струи към мен, вледенява и парализира тялото ми. Космосът изчезна...

Застанал съм на площадка на старинен дворец изграден от зелен мрамор. През колоните на двореца прозира синевата на заспало море. Зад гърба на властния мъж с черна копринена пелерина, се очертава врата с изписан над нея зодиакален кръг - с едри черни символи, неизвестни графични знаци, наподобяващи астрологични, чието значение не проумявам. В центъра на кръга зее огромна черна дупка, дълбока, безкрайно дълбока, бездънна, през която не прозира нищо. Мъжът посяга с ръка към мраморна поставка, с разтворена върху нея черна книга, между страниците на която лежат две сламки - една по-дълга и една по-къса. Взима сламките от книгата, поставя ги в безплътна, сивкава прозрачна кърпичка от мъгла, в която има две черни зарчета и се обръща към мен. Не виждам забуленото в мъгла лице, чувам гласа:

- Ако искаш да стигнеш до твоята звезда, трябва да вземеш тези вълшебни стръкове. - И поднася към мен кърпичката. - Те са от растения, растящи единствено в планините на Туркестан. Те ще ти помогнат да стигнеш...

Вече знам кой е мъжът с черната пелерина. Обзема ме неистов страх, искам да избягам, да се махна оттук, но краката са сковани и не мога да помръдна. Силата на мъжа с пелерината ме парализира, държи в подчинение и сякаш няма сила да му се противопостави. Трябва на всяка цена да направя нещо, да се избавя, да се спася, но не знам как и в отчаянието започвам мисловно да се моля и кръстя: "Господи, Исусе Христе, спаси ме!"

В този миг от небето проехтява гръм, на хоризонта се появява червен кораб, бясно порещ с остър нос вълните. С издути от вятъра алени платна огромният кораб лети, лети неудържимо към мен, за частици от секунди стига пред мраморния дворец и се изхвърля на пясъчния бряг с все сила. От кораба се спуска дървена стълбичка по която слиза бяло агънце със синя препаска на християнски кръст... Агнец Божи!

Олеква ми. Тялото възвръща живината, размразява се, мога да дишам без страх. Оглеждам се, мъжът с черната пелерина на нощта е изчезнал.

Събудих се с избила по челото студена пот и дълго време не можах да се успокоя. Разсъждавах върху съня, исках да стигна до една блестяща звезда, може би въплъщение на светлината, а една сила, известна с атрибутите си - черна копринена пелерина и зарчета, ми поставяше условие. За да стигна до светлината трябва да продам Душата си.

- Вечната борба за Армагедон - уточни игуменът, след като изслуша на сутринта разказа за съня. - Тя се води във всички времена, по всяко време. Ти тръгна по пътя на Любовта. Трябва да знаеш, в Света на Светиите се съдържа Любовта, а Мъдростта и Истината са в Светана Ангелите. Ти в сънно състояние видя другата Сила, уплаши се и призова своя Господ Бог Исус Христос за помощ. И той веднага се озова на твоята молитва. Изпрати червения кораб с алени платна. От него слезе

агнето, агнец божий опасан със синия божествен кръст. Агнецът божий символизира твоето спасение. А червеният кораб с алените платна е носителят на борбата. Червеният цвят е цветът на истината. Сега ние сме длъжни да извършим една божествена тайна. Ела, трябва да се извърши маслосвет.

Влязохме в манастирската църква. Игуменът облечен в църковни одежди, шепнеше молитва докато приготвяше тайнството с мирото и прекади с кадилница около мен. Димът от кадилницата разнесе мирис на благоуханния тамян. От иконите и иконостаса ни гледаха Христос, Бо-городица и Светците. Държахме по една запалена свещ в ръце, игуменът помаза челото ми с миро. Благослови ме и дълго пъх псалми. Маслосветът завърши, почувствах се успокоен. Вече гледам много сериозно за наличие на Сила, която е мощна и с която трябва да се съобразявам по пътя на Ученика. Защита от тъмнината, както каза Учителят, избрания път е на Светлината - пътя на Любовта, Мъдростта и Истината.

Прибрах се в стаята и мислено се връщах върху случилото се. Защо Учителят, владеещ значителни познания, въпреки това използва библията, чете и пъх псалми от тази вечна книга. Знаех, много от учените допускат, че в гамата подредба на текстовете от библията при четенето се получават вибрации, които лекуват. Преди да дойда и манастира прочетох няколко пъти стария и новия за-вет, имах в лаптопа записи на евангелията и коментари по тях, препечатани от вестник "Психо", с една дума не идвах бос при Учителя. Нужно бе да си "припомня" прочетеното за тях в общи линии.

"Новозаветните текстове ("Нов завет") са писани в края на първи и началото на втори век, след Христа. Събитията описани в тях носят легендарен характер. Повият завет съдържа 27 книги, написани най-малко от осем различни автори за период от около 50 години. Книгите се разделят по следния начин: Евангелия: от Матей, Марко, Лука и Йоан; Ранно - църковна история; Деяния на апостолите. Цялото послание на Новия завет се съсредоточава върху раждането, живота, служенето, смъртта и погребението на Исус Христос.

Четири евангелия са създадени с цел да се укрепи вярата в Исус като Спасител и Изкупител на света. Характерното в тях е учението за непротивене на злото, за човешкото смирение, за задгробното блаженство като награда за земните страдания.

През IX век евангелията са преведени от старогръцки на старобългарски език. Едно епохално постижение за българската църква и народ.

В подредбата на евангелията първото е на Матей. Той, както още го наричат Левий, работил като бирник и е ненавиждан от сънародниците си, защото служил на римската власт. Считали го за предател на юдейската кауза. И въпреки това Христос призовава Матей при себе си и той е причислен към дванадесетте апостоли. От презиран бирник Матей се превръща в ревностен последовател на Господа. Проповядва в Палестина няколко години след възкресението на Исус и след това става мисионер в други страни.

Евангелието на Матей е написано от юдейска гледна точка, и представя Исус като Месия от старозаветните пророчества. Матей със забележителна сила и майсторство проследява основните събития в живота на Исус от Назарет и ги тълкува като изпълнение на пророческото слово. За да изтъкне царския произход на Христос и полагащото му се положение на Обещан управител на Израел той го нарича Исус Син на Давид. Матей акцентира внимание върху поученията на Исус и Го представя като "великия учител на Израел."

Молитвата "Отче наш", която ползва целия християнски свят и десетте божии заповеди са именно в евангелието на Матей.

И с друго е забележително евангелието, то единствено отбелязва едно ключово събитие в историята на християнството, раждането на Христос с появата на Витлеем-ската звезда...

"А когато се роди Исус, във Витлеем Иудейски в дните на Цар Ирода, ето, мъдреци от изток дойдоха в Йерусалим и казаха: Де е родилият се Цар Иудейски? Защото видяхме звездата Му на изток и дойдохме да Му се поклоним". (Матей 2:1-2).

Когато персийските пратеници, наричани влъхви, поемат към рожденото място на Христос, звездата започва да се премества в небето заедно с тях: "И ето звездата, която бяха видели на изток, вървеше пред тях, докато дойде и се спря на мястото, дето беше Младенецът." (Матей 2:9). Какво са наблюдавали влъхвите? Прямо другите звезди на нощното небе всички звезди изглеждат неподвижни, с изключение на движението им след изгрева над хоризонта от изток на запад съобразно въртенето на Земята. Влъхвите наблюдавали появата на яркия космически обект и неговото преместване на запад по пътя за Витлеем, но най-неочаквано при достигане на съкровената цел небесният показател спрял. Библията не пояснява, дали тази звезда е продължавала да свети или е изгаснала над Витлеем.

Движението на божественото светило предизвиква асоциации не само със светлината, но повече с маневриращо изкуствено тяло, отколкото с обичайна прогресия на звезда по строго определена и повтаряща се периодично траектория. Свети Игнатий твърди още, че тази звезда хвърляла тъй необикновена светлина, че надминавала светлината на всички останали звезди.

Няколко оспорвани хипотези се борят и съперничат за надмощие в търсене на реалния феномен. Астрономическите версии са склонни да отъждествят Витлеемската звезда със свръхнова, комета или съединение на няколко планети. Свръхновата е умираща звезда, чиято яркост нараства неимоверно при експлозията на нейните външни слоеве. Именно тази екстремална проява на дотогава невидимата за невъоръжено око звезда е впечатлила древните учени.

Странното движение на екзотичната гостенка сред останалите звезди и спирането ѝ за определено време са сходни с профила на комета.

Никой не знае със сигурност кога е роден Христос и от кой момент започва да тече християнското летоброене.

Астрономът Йохан Кеплер през XVII век предположил, че Витлеемската звезда е съединение на планетите Юпитер и Сатурн. Подобно рядко явление е наблюдавано и през 7 г.пр. Христа в съзвездие Риби. Известно е че

рибата е един от ранните символи на християнството.

Привърженици на теорията за палеоконтактите вярват, че звездата от зората на новата ера е творение на боговете - космически кораб, съпровождал влхвите до Витлеем. Уфологичното естество на явлението са потвърждава и от публикуван в 1639 година персийски текст, преведен на латински от отец Ксавие, от който става ясно, че при раждането на Месията над Испания се появили "три слънца наведнъж", които излъчвали силна светлина и изведнъж се слели в едно, а през нощта бил видян "светъл облак", който озарявал мрака с яркостта на дневното светило.

Скептици посочват факта, че в нито едно от другите три евангелия не се споменава за Витлеемската звезда. Марко и Йоан пропускат детството и свидетелстват за зрелите години на Христос, а Лука отбелязва раждането, но не съобщава нищо за ярката звезда.

За богословите Витлеемската звезда завинаги остава символ на свръхестествена небесна сила, прелюдия към възраждането на човешкия дух, а за астрономите голямо историческо предизвикателство в търсене на реалното небесно тяло, попаднало в контекста на библейските събития.

Второто по ред евангелие е на Марко (римското име на юдееца Йоан).

Предполага се, че след като Марко имал уникалната привилегия да придружава апостол Павел и Варнава при тяхното първо мисионерство е получил материала за написване на евангелието от тях, по-специално от Павел. Неговото евангелие е написано с брилянтна интелигентност и красота и се нарежда между най-обичните книги в Библията. То е най-краткото евангелие, съдържа 16 глави, и се счита за най-старият документ, описващ Живота на Исус. Предназначено е за езическите съсловия. "Евангелието на Марко" е книга на действието. Матей акцентира върху проповедите, а Марко поставя ударение върху делата: Исус е неуморимия слуга на Бога, който отдава себе си на човечеството и извършва в името на, Господа свръхестествени чудеса.

Третото евангелие се приписва на Лука, "възлюбения

лекар", близкия приятел и спътник на апостол Павел. Къде точно е роден е спорен въпрос. Това евангелие е най-красивото и академично описание на живота на Исус Христос. Лука никога не е виждал Исус лично, но събира точна информация от очевидци на Христовото дело. Под ръководството на Светият дух неговото перо създава една от най-вдъхновените книги на Новия завет.

"Христос - човешкият син," е представен като човек на молитвата.

Евангелието съдържа песни, набляга върху женските добродетели и описва 45 притчи на Господа. Деветна-десет притчи от това евангелие не са споменати в друго евангелие.

Четвъртото, последно евангелие "Евангелие на Йоан" се приписва на апостол Йоан, който през 85 -90 година, живее в Ефес. Йоан заедно с Андрей са едни от първите последователи на Исус. Чул проповедите на Йоан Кръстител да провъзгласява Христос за "Агнец Божий", който отнема греховете на света, Йоан прегръща с цялото си сърце тези убеждения и се превръща в ревностен последовател на Господа. Качествата, които Йоан притежава го правят един от тримата "приблизени ученици" на Исус. На "Тайната вечеря" Йоан седи до Исус. Когато е разпънат на кръста, Исус поверява Своята майка, Мария, на Йоан.

Евангелието на Йоан е едно от най-забележителните свидетелства за божествеността на Христос. В подкрепа на тази божественост той изброява седем свидетели, седем чудеса и седем "Аз съм."

Евангелието на Матей открива Христос на Юдеите, Марко Го открива на римляните, Лука на Гърците, а Йоан на целия свят. Евангелието на Йоан е книга с изключителна стойност и благословение. То е наречено "универсално". И е едно от най-загадъчните, мистични евангелия.

Не съм пропуснал да отбележа едно ключово събитие в историята на християнството, раждането на Христос с появата на Витлеемската звезда...

"А когато се роди Исус, във Витлеем Иудейски в дните на Цар Ирода, ето, мъдреци от изток дойдоха в Иеруса-

лим и казаха: Де е родилият се Цар Йудейски? Защото видяхме звездата Му на изток и дойдохме да Му се поклоним". (Матей 2:1-2).

С помощта на лаптопа си "припомних" познанията върху евангелията, защото исках да коментирам с Учителя появилите се напоследък в западния свят какви ли не писания за живота на Исус Христос. Дан Браун нашумя с книгата "Шифърът на Леонардо", и макар католическата черква да я анатемоса, темата се преекспонира във филм. Както книгата, така и филмът донесоха огромни доходи на автора, и на създателите на филма. Разбирам подбудите, комерчески интереси и желанието на хората да научат нещо повече за живота и делото на Исус Христос. Да научат? Точно така, да научат за нашия Спасител, тъй като досега няма открити оригинални и запазени документи за неговия живот. Затова по този въпрос може да се спекулира, да се съчиняват книги. А каква е истината?

Изваках игумена да завърши сутрешната служба в черквата на манастира, да свали расото, и облечен в сини дънкови панталони и риза, обут с маратонки ме посрещна усмихнат пред входната врата.

- Истината ли? - попита Учителят узнал повода по който търсех отговор. - От къде да започнем с истината? От раждането на Исус Христос, от написването на евангелията, или от създаването на Библията. Може би ще ми кажеш твоето мнение по този въпрос. Нека първо седнем на нашата пейка.

Вековният дъб ни приюти под сянката си и се заслуша в думите ми.

- Считаю, че предостатъчно е написано за произхода в Библията - започнах да излагам доводите си. - Предоставени са свидетелства, че Библията е "нов изменен препис" на по-древни случки и събития, но с променени имена на земите и участниците в нея. Както всички хора, така и аз се интересувам защо няма писмени документи за Исус Христос, подобни на тези каквито има за живота на Буда и Мохамед. И още нещо, спори се ожесточено за рождената дата на Христос. Има какви ли не теории. Например, точната дата на разпятието на Исус Христос - 3

април 33 година, е изчислена отдавна от съвместните усилия на богослови и астрономи. Затова пък истинската дата на раждането му продължава да е дискуссионна. Говоря не за църковни предания, а за научен анализ на евангелистките текстове, исторически данни и астрономически изчисления.

Извадих листата с препечатките и зачетох:

"Евангелист Матей свидетелства (Мат., 2:16-18), че Христос се е родил при управлението на цар Ирод Велики, то тогава Христос не би могъл да бъде на тридесет и три години в момента на екзекуцията му. Не е възможно, защото Ирод Велики умира 4 години преди новата ера. Излиза, че Исус Христос трябва да е роден поне една-две години преди това. А в деня на неговата смърт да е бил около четиридесет годишен. В евангелието на Йоан (Йоан, 8:57) има косвено потвърждение на тази версия, когато скептични слушатели подхвърлят на Христос: "Нямаш още петдесет години и си видял Авраама".

Ако допуснем, че Христос е роден по време на преброяването, по време на римския управител на Сирия Сул-пиций Квириний по заповед на император Август, както пише в евангелието на Лука (Лука., 2:12), означава, че той би трябвало да е роден десет години след смъртта на Ирод. Това пък означава, в годината на смъртта си трябва да е около 27 годишен. Тъй като преброяването е проведено през шеста или седма година след новата ера.

Кашмирски легенди разкриват, неизвестни за европейското християнство, страни от удивителния живот на Месията, през периода от четиринадесет до двадесет и деветата годишна възраст. Историкът Фида Хасанаин в резултат на археологически изследвания в щатите Джа-му и Кашмир представя нови доказателства: Основоположникът на християнството е прекарал юношеството и младежките си години в Индия, след което отново се е завърнал по тия места след разпятието при Голгота.

Фида Хасанаин в книгата си твърди, Христос се е родил седем години преди условно приетата дата на Рождество Христово - на 17 юни 7 година пр.н.е., а не на 25 декември. В санскритския ръкопис "Бхавишия Ма-

хапурана" от 115 година историкът открива епизод за срещата на кашмирския цар Шаляхан (39 -50 г.) със "светлокос човек с белоснежни одежди". На въпроса: "Кой си ти?", непознатия отвърнал: "Аз съм известен като Син Божий, роден от Девственица, пострадал от ръцете на несправедни хора заради това, че проповядвам да се служи на Бога."

Фида Хасанаин е убеден, че Христос е погребан в гробницата "Розабал" в Ханаяр, район на Шринагар.

През 1987 година немски, английски и израелски учени пристигнали в Кашмирската долина да проверят достоверността на легендата. За съжаление мюсюлманските пазители на "Розабал", твърдели, че по наследствена родова линия са от един клон с Исус Христос и не разрешили да се отвори гробницата, която и досега крие своите тайни.

В индуската сутра "Натха Намавали" - Исус е познат като Иша Натха. Дошъл в Индия четиринадесет годишен и по-късно се завърнал в родината си, за да проповядва словото Божие. Обаче "жестоки и алчни хора направили заговор против него и го предали на разпятие".

На кръста Иша Натха с помощта на йогийски похват изпаднал в състояние на самадхи. Палачите и присъстващите го сметнали за умрял. В този момент един от неговите гуру, великият Читану Натху, който се намирал в дълбока медитация в Хималаите, видял ясно как измъчват Иша Натха. Тогава направил така, че тялото на Христос да стане по-леко от въздуха и да прелети от Голгота, над земята Израилева.

Появата на тялото на Иша Натха в Индия се съпроводило с гръмотевици и мълнии. Великият гуру го освободил от състоянието на самадхи и лично го отвел в свещената земя на ариите. Иша Натха се заселил там и създал в Хималаите свой ашрам - духовна обител.

Има и друга версия. След като Христос издъхнал, Ни-кодим и другите верни люде свалили бездиханното тяло от кръста, завили го в чисто платно и го положили в гробница в градина, близо до самата Голгота. Донесли) миро и алое, а есеи приготвили целебно лекарство, 1 което намазали нараненото тяло.

В полунощ Исус Христос оживял, а Никодим с верните последователи го пренесли на тайно място. Не след дълго Исус напуснал Ерусалим.

Първо се озовал в Дамаск, а от там по вавилонския път тръгнал към Нишапур и стигнал до Кашгар (гр. Син-цзян). Негови спътници били Мария -Магдалина, която починала в Кашгар. Исус продължил пътуването и преминавайки през безброй изпитания пристигнал в Каш-мир. И тук неговата история се превъплъщава в преданията за Юс-Асаф. Кашмирският историк Молла Надри пише: "В древните индийски ръкописи открих, че Исус е Дух Господен и е приел името Юс-Асаф."

В гробницата на Юс-Асаф, известна сред народа като "Тахт-и Сюлейман" (Трон на пророка Сюлейман), се е запазил надпис, който гласи, че в 54 година Юс-Асаф е обявил решението си да проповядва. Има пояснения, че той е "пророк на децата Израилеви".

Учението на една от мюсюлманските секти- ахмадите, чийто основател е богословът от Пенджаб Мирза Гулям Ахмад, се основава на легендите за живота на Христос. Гой също твърди, че Исус не е умрял на кръста . Оживял е и тръгнал да търси в Афганистан, Кашмир и Тибет," изчезналите племена израилеви". Богословът споменава, че при пътуването си към Индия Исус бил придружаван от Дева Мария и учениците си Тома и Йосиф Ариматейски.

Преди да бъде разрушен и изоставен пещерен храм "св.св. Петър и Павел" край сръбския град Пирот, била открита фреска от началото на XIII век, на която е изобразен Христос с обръсната като будистки монах глава с характерния ореол, изобразяван в християнските икони. За съжаление войната в Югославия, където бяха разрушени десетки православни храмове с историческа и културна стойност, не даде възможност на учените да разгадаят странната фреска...

В различните предания образът на Исус Христос изразява съвкупност на доброто и истината, свързани с дела-та на великите учители на човечеството.

Според индийското богословско учение "Синът чо-вешки се приема като аватара на Вишну, което означа-

ва, подобно на Рама, Кришна или Чайтаня" Христос се е появявал на грешната Земя, за да възстанови нарушената хармония между природата и хората, както и между самите хора.

Разпятieto и смъртта му илюстрират безкрайните превъплъщения на живите същества.

В проучванията за живота на Исус Христос се включи и световноизвестният филмов режисьор Джеймс Каме-рън, на когото Симха Якобович и Чарлз Пелегрино предоставят събраните от тях доказателства от изследването на откритата "Семейна гробница на Исус Христос" и написаната по този повод книга. Той пише: "Възможно ли е Исус изобщо да не е съществувал? Днес в това са убедени мнозина. Налага се теорията, че той е събирателен образ от паганистките идеи за богочовека и митовете, свързани със смъртта и възкресението - от една, страна, и еврейските вярвания от първи век, визиращи появата на месията - от друга; както и че историческата му личност е толкова реална, колкото и тази на Зевс.

Преобладаващата част от паганистките мистерии и религиозни традиции, предхождащи първи век от новата ера, съдържат образи на богочовеци - Озирис, Атис, Дионисий - всички те предали богу дух някъде около Великден (пролетното равноденствие), и всички до един възкръснали в рамките на три дни. И всяко едно от тези божества предхожда появата на Исус със столетия и хилядолетия. Учените определят и Коледа (Рождество като произхождаща от същите тези паганистски разбирания и празничните ритуали в чест на зимното слънцесто-ене. Така, изхождайки от основните сюжетни елементи от разказа за Исус, и най-вече от фабулата около неговото непорочно зачатие, раждането и Възкресението му, редица изследователи стигат до заключението, че той изобщо не е съществувал - че е нещо повече от мит създаден, за да отговори на специфичните духовни нужди на онова време. А при пълната липса на каквито и да било физически доказателства в полза на тезата, че Исус Христос е историческа личност, концепцията за метафоричната природа на образа му, наложила се в последно време сред историците, бе практически необорима.

А ето че сега, със своята зашеметяваща книга, Си-мха Якобович и Чарлз Пелегрино ни предоставят не само едно, а цяла лавина доказателства, оборващи митологичната хипотеза. Проучванията им показват - по мое мнение абсолютно неопровержимо - че еврейската гробница от първи век, открита в йерусалимския квартал Талпиот през 1980 година, е всъщност гробницата на Исус и неговото семейство. Далеч по-шокиращи обаче са разкритията, до които довежда анализът на въпросните физически доказателства - разкритията за самия Исус, та смъртта му, както и за отношенията му с останалите членове на неговото семейство, обитаващи същото място на вечен покой.

Тази книга представлява своеобразна хроника на тригодишните проучвания на най-разтърсващата архео-логическа находка на двадесети век. С научна систематичност и изследователска страст двамата автори анализируют откритите физически доказателства, съпоставяйки ги с цитати от каноническите, и от апокрифните Евангелия, за да ни нарисуват първата изчерпателна картина на семейството на Исус.

...Независимо дали сте избрали да вярвате, че Исус е Син Божи, или че е бил просто човек, няма съмнение в едно - той е една от най-значимите личности, живели някога на нашата Земя. Защото е сред малцината, чийто живот и до ден днешен оказва влияние върху живота на милиони хора по света...

...Възможно ли е наистина да са открили костите на Исус, Мария, Мария Магдалина, та дори и на човек, който, както изглежда, е бил синът на Исус?!"

Учителят слуша търпеливо, с внимание изложените хипотези, не ме прекъсва и продължавам да излагам фактите:

- "От всички тези разминавания, годината на Рождество Христово си остава неизвестна. Или Христос се е родил при цар Ирод и няма нищо общо с преброяването на Квирий, или ако е роден по негово време, то избитите от цар Ирод невинни младенци е измислена. Знам, че един от най-авторитетните църковни апологети Климент Александрийски след като прави 200 различ-

ни съждения за датата на раждането на Исус Христос, твърди, че световното събитие е станало на 17 ноември 3 години преди новата ера. Кое то пък няма нищо общо нито с Ирод, нито с преброяването на Квириний..."

Наскоро прочетох едно сериозно, твърдение от теолог, че Христос е роден три хиляди години преди новата ера. И това го твърди не кой и да е, а преподавател по теология - италианецът Логари Пужол. Той е завършил три университета и заедно с жена си пишат книгата "Исус, 3000 години преди Христа. Фараонът на име ИсусЮ.

- Да започнем с раждането на Христа - внимателно започна обясненията Учителят. - Колко хора биха разбрали мистериите на Голгота?

- Намекваш, че смъртта на Христос е мнима? Не е умрял, а е възкръснал, или за какво е било нужна смъртта! му?

- Питам за изводите от смъртта и възкресението, от саможертвата в името на човешките грехове.

- Мога да обобща така: Доказване на божествения произход на Исус Христос, проповядващ законите на Вярата, Любовта и Смирението. Но искам да те запозная с написаното от Пужол и после да разискваме по темата Може ли?

Учителят погледна препечатката в ръката ми и кимна Зачетох:

- ...Пужол твърди - зачетох аз, - идеята за Сина Божи като Спасител се появява преди 5000 години. Само че този "син божи" е фараон. Неопровержими аргументи са следните :

* 3000 години преди новата ера фараонът е смятан за син на бога, както по-късно и Исус;

* фараонът е едновременно и бог и човек, както след това и Исус.

* фараонът е посредник между бога и хората, както и Исус;

* фараонът възкръсва, както след това и Исус;

* фараонът се възнася на небесата, както и Исус.

* Пужол твърди, молитвата "Отче наш" е препис на древноегипетската "Молитва на слепия".

* Че светото зачатие също идва от Египет: царицата

на фараона зачева от бога. В "Мит за Сатни" пише следното: "сянката на бога се представи пред Махитускет и обяви: ще имаш син и ще бъде наречен той Сатни - Ози-рис!" А самото име Махитускет означава "благодатна". Сатни от този мит е мъжът на Махитускет, името му означава "този, който почита бога".

Според Пужол това съответствало на прозвището на Йосиф - Благочестивия.

Безбройни са паралелите на сходствата и трудно могат да се изброят. Ето някои от тях: за обрязването, за поклонението на тримата влъхви, за кръщението във водите на Нил, за ходенето по вода, за нахранването с няколко риби. В гробницата на Пахир върху едно изображение се вижда как фараонът превръща водата във вино - също като чудото на Христос в Кана Галилейска. И на рисунката, и в евангелския текст стомните са шест. Невероятни съвпадения...

В митът за Синуха се разказва за принц, който напуска двореца и се оттегля в пустинята. По-късно се завръща триумфално, яхнал магарето Сет (богът убил Озирис).

В древен Египет имало ритуали, при които бог е давал на всички да се хранят от плътта му и да пият от кръвта му. Това не е ли "Тайната вечеря"? Дни след смъртта на фараона жените се събирали да посрещнат духа му. (Възкресение).

Обобщавайки всички данни Пужол изразява окончателното си мнение: не е имало никакви евангелисти. Текстовете са съставени от свещеници ерудити - юдеи и египтяни - от храма на Сарапис в Сакара. Самият Сара-пис е странен бог, принадлежи на древногръцката митология, а коренът му е египетски - името му е комбинация на египетските богове Озирис и Апис.

- Нищо ново под слънцето - отвърна Учителят щом спрях да чета. - Това което е писано за фараона е истина. Но въпросът е, коя истина? Това, че библията е претворен препис от древността и пригоден за по-новите времена, или това, че Месията Христос се е родил преди 5000 години. Аз бих казал, че и преди споменатите 5000 години, пак е имало писания от рода на библията. За да се напише библия, се изисква невероятно знание. Зна-

ния по-големи от тези, които притежава човек. Известно е, че една малка част от библията днес вече се дешифрира чрез компютри от учените. Допускаш ли, че човек без помощта на сложна изчислителна техника би могъл да напише текст, в който са скрити вековни истини? Нека в заключение да кажа, че библията в съответните времена се преправя, но пак под ръководството и диктовка на висшата духовна йерархия. А що се отнася до "Шифъра на Леонардо" нещата са съвсем ясни - роман написан с комерческа цел. В него няма капка истина. Поне авторът да се бе потрудил да понаучи нещо повече за живота на Исус Христос...

Спря да говори, вдигна глава към небето, което изглеждаше безкрайно дълбоко, нежно бледосиньо, без нито едно облаче и продължи: - Колкото по-нежноси-ньо е небето над държавата, която се намира под него, толкова по-духовни ще бъдат и хората в нея. За съжаление днес небето в цялата ни страна не е като това над нас... Да се върнем на въпроса за Христос. Ще ти разкрия една истина, а ти сам ще си направиш изводи от нея. - замълча, отново погледна небето и продължи: - След потопа в древността народите по земята живеели тежък и нерадостен живот. За тях нямало почивки, били изнурени от непосилен труд. Живеели без вяра и надежда в съществуването си. И тогава в помощ на човечеството се притекъл синът на Слънцето Христос, който с двеста слънчеви синове слязъл на Земята. Светещата Витлеемска звезда - това са душите на Христос и двестата божии синове... Тяхното присъствие на Земята били най-щастливите и радостни дни за хората. Любовта, светлината, и надеждата греели в техните сърца. Но със слизането на Христос Земята натежала. Настъпило времето да я напусне и Христос със слънчевите синове "отлетели" от Земята, преминавайки през центъра ѝ, през нейната огненост. Не всички слънчеви синове преминали през центъра на земната огненост. Някои от тях останали на земята и станали учители на човечеството, живеещи и до днес в Шамбала. А на земята отново настанали тежки времена... Човечеството отново има нужда от Месия..I Да, Исус Христос е реална личност.

В диска на Фест който носиш и копнееш да бъде дешифриран, ще видиш по-късно фигурата на момче, седнало с разтворена книга върху коленете, а до него се извисява житен клас... Това е Исус. В диска са описани пристигането на влѣхвите, убийствата на две хиляди младенци по нареждане на Фараона. Едва в по-нататъшния ред на събития се споменава за Соломон, който издигнал своя светъл храм на мъдростта.

В този уникален текст може да се открие част от истината за сътворението на света, макар текста да започва от развитието на петата коренна раса на земята. В текста липсва началото за сътворението на земята, казано е само в общи линии, че живота е възникнал от Слънцето. Л как се е стигнало до петата раса не се казва. Но и това, което вече ни е дадено в текста, като разкритие никак не е малко. Правят впечатление факти за идването на Земята на извънземни цивилизации, които да помогнат на земните хора. За първи път се споменава и идването на Месия в помощ на Земята, след това за втори път Месия посещава Земята, за да помогне на човечеството, и за трети път, когато при фараона пристигат мъдреци и му съобщават за раждане на Месия (Исус Христос) след което Соломон издига своя светъл храм на учението. Това означава, че Исус Христос се е родил преди Соломон! А

Соломон е историческа, реална личност. Той е цар на обединеното Израелско - юдейско царство, около 960

935 година преди новата ера и при неговото царуване държавата достига най-голям разцвет. От преданията се знае, Соломон е считан за мъдрец, и на него се приписва авторството на множество глави от Библията.

Така е, Христос е живял преди него - внедрен Слънчев Дух в детето Исус, чието тяло е било подготвено столетия преди да се роди. Исус реално е съществувал, а след като е изпълнил мисията си на Земята, и с помощта на земния и небесния гений се е върнал обратно на Слънцето. Исус е възобновил любовта в нашите сърца, угаснала вследствие на последиците от потопа и настъпилите промени в нашето съзнание, и оттогава винаги, и навсякъде е с нас. Трябва само да го потърсим в сърцата си.

- А разпъването на кръста на Голгота?

- Това е мистерията за която говорих - замлъкна, потупа ме бащински по рамото и продължи: - Дано правилно си схванал разказа ми, а що се отнася до Буда и Мо-хамед нещата стоят по съвсем друг начин. При тях няма мистерията на Голгота, в която е скрита цялата истина. Тайната на учението се крие в мистериите Михаиле...

Напоследък заинтересувани сили съзнателно изостриха отношенията между Християнския свят и ислямистите, поради неразбиране ценностите, които съдържат в двете религии. Не може да се отрече че религията на исляма отразена в Корана е велика религия. Тя дава на пътствия на вярващите мюсюлмани как да живеят. Би) се изразил и по друг начин, Коранът - свещената книга на мюсюлманите е молитвеник и наръчник, който дава напътствия и указания на вярващите как да извършва-своите молитви, начинът по който трябва да се женят и хранят, да спазват правилата на религията. Нима ние християните, нямаме подобни заръки в десетте божии заповеди?

Същото се отнася и до будизма. Да ти припомня ли някои неща от съкровищницата на Буда?

Изпитах смущение, знаех твърде малко за посланията на Буда, оставени като наследство. Спомнях си само прочетеното за Буда, че приживе никога не е претендирал да бъде възплъщение или пратеник на Бога, както по-късно е възприет. За разлика от своите предшественици той не се обявява за богочовек, както по-късно е утвърден. Остава неповторимият принцип на будизма привеждане на духа и тялото в състояние на "нирвана близо до божественото начало. Спори се, дали будизмът - ново философско направление и мироглед - е религия, или философия. Буда е роден през 624 година преди новата ера в малко индийско царство, което напуска на двадесет и девет години като обикновен поклонник и според предсказанията на мъдреците срещнал "четири знамения", които променили корено неговия живот - не мощен старец, болен от тропическа треска, мъртвец отшелник." Изводът който си направил Буда бил, че животът е вечен кръговрат, в който човек трябва да се про-

буди за истината на Бога и Кармата. Цели шест години принцът-просяк търсил напразно отговор на въпроса за смисъла на човешкия живот, докато накрая в състояние на нирвана под едно голямо смокиново дърво осъзнал, че всяка крайност в човешкото мислене е вредна и опасна. Пробуден от своя вечен сън чрез нирвана Сидхарта, както го бил нарекъл баща му, той станал Буда, (пробуден). От този момент в продължение на четиридесет и пет години Буда посветил на благо на хората. Посвещавал ги как да се отърсят от жаждата за власт, пари и мерзост. Осемдесет годишен напуснал земния си живот. Учителят изчака да "превъртя лентата на паметта" в главата и каза:

- Прави ли ти впечатление пробуждането на великите личности става под смокиново дърво или както пише в библията под смоковница?

- Фигуративно, или може би защото в Палестина и Индия смокиновите дървета са характерен пейзаж...

- Не, с израза "под голямо смокиново дърво осъзнал" пишещият тези редове е скрил истината. Голямото смокиново дърво е алегория на великата бяла ложа, която извършила посвещението на Буда.

Нека сега аз ти "рецитирам", какво Буда е завещал на хората със своите безсмъртни "Поучения и послание към човечеството". Той казва "Всичко съставно е обречено на разпад. Стрежете се към целта!"

Всеки човек трябва да се пробуди за своята истинска същност и достигане "другия бряг, брега на вечната Сияйна светлина и абсолютна Будност".

Човек трябва да запомни и няколко характерни цитата :

* Всички страдат, когато ни наказват, животът е мил на всички, не забравяйте, че и вие сте като тях. Не бива нито да убивате, нито да подтиквате към убийство.

* Омразата никога не се побеждава с омраза, а единствено с доброжелателство. Такъв е извечният закон.

* Когато глупецът за свое нещастие получи наследство, то погубва късмета му и му разбива главата.

* Не говори грубо с никого; този, с когото говориш грубо, ще отвърне със същото. Гневните думи засягат и

последствията от тях могат да се стоварят върху теб.

* Нека човек победи разгневения със спокойствие, злия с доброта, алчния с щедрост, нечестния с честност.

* Лекомислието води до смърт, бдителните не загиват. Бдителността е пътят към безмълвието, а от върха на мъдростта може да съзерцавате колко голяма мъка има по света.

Завършвам поученията с цитат от Буда:

"Аз възвестих този път като открих как да се отстраняват тръните на живота. Тръгнете по него и поставете завинаги край на страданието."

Стана от пейката, вдигна очи към небето, обърна се на Изток и се прекръсти. Чух да казва:

- Господи, моля те, не позволявай никога сблъсък между религиите.

Св.св. КИРИЛ И МЕТОДИЙ

Днес празнуваме един от големите български празници, с които можем да се гордеем пред света - 24 май, (църковният празник бе отслужен в манастира на 11 май), посветен на светите равноапостоли, братята Кирил и Методий, създатели на славянската писменост.

Кирил Философ е творецът на глаголическата азбука, а Методий по-големият, е сътворец на славянската писменост и неин главен разпространител и изявен организатор, неин апостол. Светите апостоли са тачени светци от източноправославната и от римокатолическата църква.

Малко народи могат да се похвалят, че знаят, кой е създал азбуката им. А да създадеш азбука, каквато нито един народ до този момент не е познавал, си е божя работа.

Когато и последният посетител напусна манастира, видях одухотвореното лице на Учителя. - Щастлив от посещението на хората дошли да отдадат почит на светците, преборили се с "правото" да се проповядва в черквите само на три езика - латински, гръцки и френски. И с божията помощ успели - да се проповядва и на славянски език. "Защото всички народи са равни и с еднакво право да познаят Божието слово" - твърдели братята.

- Учителю - обърнах се към него,- никъде в нашите научни издания не пише, че светите братя Кирил и Методи са посетили България. Знаем че цар Борис I, с голямо уважение е посрещнал учениците им изгонени от Моравия, осигурил им условие да научат и те на свой ред на "четмо и писмо" български ученици, но за братята...

- Делят ни 1140 години от това велико събитие - С едва доловимо вълнение в гласа заговори той. - Не всичко е прегледано в старите архиви, има още много неща да се открият, предимно в писанията на църковните и манастирските книги. Не само у нас, но и в чужбина се

намират наши писания.

- Да, знам. В Русия и Англия се намира по един безценен ръкопис, но техните музеи не ни ги връщат. А пари да ги откупи нашата държава няма.

- Може би един ден... А що се отнася до светите братя, мога да твърдя, че те са посетили България и българския свети цар Борис I.

- И може да се докаже?

- Да, скоро нашите учени ще открият данни за това посещение и то ще бъде документирано. Ти знаеш, че почти във всяка древна църква или манастир е имало подземие, където са се съхранявали ценни книги и църковни утвари?

- Да, пише се и се говори много за тях, но досега у нас не са открити.

- Тогава да открием едно - засмя се, направи знак с ръка да го последвам и се отправи към църквата. За първи път бях въведен в забранения за външни лица олтар. В неголямото помещение, закрито отчасти с ре-збован дървен олтар и тъмносини завеси, видях каменна маса, застлана със зелена покривка, с поставени върху нея църковни книги, потир, няколко сребърни кръста, а по стените окачени старинни дървени икони. На закачалка висеше расо, кадилница и калимавка. Учителят се приближи до масата, премести църковните утвари върху дървен стол до стената, свали покривката, остави я при книгите, огледа се и като подпря с гръб масата започна да я бутва надясно. Едва сега се загледах внимателно в каменния под. Състоеше се от големи каменни плочи, добили лъскавина от обувките на десетките духовници.

- Да помогна ли?

Вместо отговор, чух странен звук отдолу, сякаш из под пода нещо изшпрака.

-Звукът е от механизма, който освобождава масата.... - отвърна той и се изправи. -

Нужно е малко усилие, а след това... - Хвана с две ръце масата и я забута, но този път на ляво, и тя сякаш поставена на релси и добре гресирана, подаде и на пода се откри тесен вход със стъпала, водещи надолу. - Ще изчакаме половин час, за да се прочисти застоялия въздух и тогава ще влезем

- уточни Учителят, погледна часовника и тръгна към изхода на олтара...

Наближава три часа след обяд, слънцето незабележимо пътува на Запад и къпе в низината със златисти багри дърветата и полето. Лек ветреца шумоли в листата на дърветата, тук там върху скалите пропълзват малки гущерчета. Зад изсечените каменни блокове, малко встрани от църквата, има пътечка, която води към по-нянка с млада трева. Преминаваме през тревата, напоена с мирис на билки и се спираме пред зъбер, надвиснал над нас. През цялото време докато вървахме си мислех за още нещо, което ни вълнува нас, българите и затова попитах:

- Защо досега у нас в България не е намерен гроба ма нито един български владетел от първото българско царство? И още нещо, знаем къде е погребан последния български цар Борис III, в Рилския манастир, но след 1944 година е изваден от там и преместен в землището на бившата царска резиденция "Врана" до София. След събитията, настъпили през 1998 година, ковчегът с тялото на царя изчезна, а в гроба му откриха само стъкленица в която е консервирано сърцето му.

- А гробът на Левски и Ботев, знаят ли се къде са? - на свой ред попита той. - И не само техните гробове остават неизвестни, скрити остават гробовете и на много заслужили за България хора от миналите векове. Питаш защо? Защото българската земя има нужда от тях. В тленните им останки все още се таят духовни (или, които ги свързват със земята, за която са се борили и владели. И те помагат. Хората затова от памтивека посещават места, свързани с имена на светци, където получават изцеления.

Да, знам къде са гробовете на владетелите от Първото ни българско царство, и ти ще ги видиш. Но няма да ги разкриваш... Те ще останат в тайна. Така трябва... Замълча, посочи с ръка да се връщаме и продължи: Цар Борис III не е обичан от комунистическата власт, заради участието на България, като съюзник на Германия, във Втората световна война... За Третата национална катастрофа постигнала страната ни по вина на рода

на Кобурготите. Поради тази причина е изваден от гроба в църквата на Рилски манастир и пренесен в правителствена резиденция "Врана". И там щеше да си остане, поруган за тежката национална катастрофа и завинаги забравен, ако няколко духовни лица от Рилската обител не бяха се погрижили за тленните му останки...

Изваках да продължи, но той замълча и затова попитах:

- Какво искаш да кажеш с това?

- Това, че те препогребаха ковчега с тялото на царя.

- Къде?

- В гробището на монасите от Рилския манастир.

- Невъзможно. Не мога да допусна, че охраната на резиденцията е позволила да се изнесе...

- Ковчегът с останките на царя са откупени... - поясни Учителят. - На няколко човека от охраната е платено и те изнесоха тайно ковчега... Нима някой от правителството се интересуваше за цар Борис III? Погребан в зорко охранявана резиденция, в която пиле не може да прехвъркне, а външни лица нямат достъп, той завинаги беше орисан на забрава и неприязн. Никой нямаше да търси гроба му... Затова охраната се е съгласила да извърши това деяние, като е считала, че никой, никога няма да потърси скелета на погребания цар. В бързината, тъмнината на нощта и страха да не бъдат видени, те не са забелязали стъкленницата със сърцето.... И то остана... Поличба...

Тялото на Борис III е погребано под чуждо име и никой не може да открие гроба му. А и монасите които извършиха това дело отдавна не са живи. Нито пък охранителите.

- Можеш ли да посочиш гроба?

- Знам къде е, но няма да го посоча. Трябва да остане неизвестен, както са неизвестни гробовете и на другите български царе. - Замисли се, мълча дълго, премисляше явно важни неща, погледна с очи, в които имаше скътана неизразима духовна обич и много тихо прошепна: - И гробът на цар Борис I е в Рилската обител...

Не можах да реагирам от изненада. Не зададох никакъв, абсолютно никакъв въпрос...

Една дългогодишна мистерия бе разкрита и отново забулена в тайна...

МАДАРСКИЯТ КОННИК

Влязохме отново в олтарната стая и Учителят се спусна надолу по стъпалата. Последвах го и преброих стъпалата, седем. Долу е тъмно, в целия манастир и пристройките няма прокарана електрическа инсталация. Чух звук от запалена клечка кибрит, видях светлината и Учителят поднесе пламъка към петромаксов фенер, явно предварително оставен тук. Светлината заля помещение, издълбано в скалите, около двадесет квадратни метра и пред мен се разкриха рафтове с подредени върху тях дебели подвързани кожени книги, три златни патриаршески корони, обсипани със скъпоценни камъни, няколко златни потира, златни и сребърни кръстове с инкрустации, сребърни кадилници, двадесетина дървени икони един къпален казан за кръщавка, пълнен със златни и сребърни монети, а върху тях поставени три златни икони. На пода, в голям дървен сандък лежаха подредени патриаршески църковни одежди, златни и сребърни лъжички и една голяма книга.

- Нещата са от десети век... Пренесени са тук от други манастири. Книгите са написани на глаголица и кирилица. Днес няма да имаш време да ги разгледаш, само ще те помоля да надникнеш в записките на манастирския хронист и да разгледаш миниатюрите от тази голяма книга. Ще се увериш, че в изработката на миниатюрите, манастирските художници са вложили голямо старание и са отразили в картините си събития от изключителна важност. Човек трябва добре да вниква в наивитета на миниатюрите, те носят духа на отминалото време, на така отдалечени за нас събития...

Отворих посочената книга, изписана ръчно върху фина хартия с красиви разноцветни заглавки и черни глаголически букви, така подредени, сякаш писани на компютър. Още първите попаднали ми миниатюри действително ме впечатлиха със свежестта на цветовете, не-

избледнели през вековете. Открих и миниатюрата, в която с майсторство от наивитета на времето е представен княз Борис, протегнал ръце към братята монаси Кирил и Методий, облечени в дълги раса. Зад образа на княза е нарисуван странен дворец - с три купола, като на църкви. Под миниатюрата летописецът бе изписал "Посрещане на братята монаси Кирил и Методий от царя Борис в бога Михаил в година 869 (нов стил)." Нямаше никакво съмнение в истинността на документа. Посещението е факт и това ме зарадва.

От рисунките, които за късо време разгледах, най-ненероятната миниатюра за мен бе тази на храм, зад който се виждаше Мадарският конник. В рисунката има нещо загадъчно - храмът, макар и изобразен схематично, от него се долавя едновременно духа на съвременна архитектура и нещо старинно, което не можех да определя...

Мадарският конник е открит през 1872 година от унгарския пътешественик, археолог, географ, етнограф и художник Феликс Каниц. Той прави описание с рисунка на конника, а тринадесет години по-късно с помощта на Виенската академия на науките братята Шкорпил проучват релефа. А художникът монах още през десети век е знаел за неговото съществуване? Откритие след 1003 години! За Мадарския конник все още никой не е успял да определи, нито времето, нито от кого е изработен, нито чий е образът на конника. Има различни хипотези за произхода на конника и за скалните надписи до него, но без доказателствен материал, нещата остават нерешени. Приема се, че Мадарският конник представлява триумфален образ на българския хан Тервел, за което загатват надписите около паметника.

Мадарският конник заслужава много по-задълбочени проучвания, защото подобен паметник изваян от неизвестен скулптор през ранното средновековие, е единственият скален релеф в Европа от този период. (Подобно скално изображение на конник съществуваше доскоро в Кавказките планини на Афганистан, древната родина на българите, но бе взривен от Талибаните. Останала е съвсем малка част от паметника. б.а).

Изсечен релефно върху отвесна скала на планински

масив, в естествена големина на височина 23 метра от земята Мадарският конник буди възхищение с прецизната изработката на древния скулптор. Конят, с разкошна плетена опашка е вдигнал преден ляв крак и всеки миг ще прекрачи надясно. Ездачът, чийто образ е твърде схематичен и труден за обрисуване е облечен с дреха до коленете, държи високо в лявата си ръка поводите, а с дясната, отпусната, е забил копие в легнал до краката му лъв. Зад гърба на конника личи високо седло и подопашен ремък. Десният му крак е пъхнат в стреме. След конника, устремено да не изостава от него, със скокове го догонва куче. От двете страни на конника и под него има полуразрушени и изсечени прабългарски надписи на гръцки език, описващи вътрешни събития в държавата и на българо-византийските отношения, както и имена на български владетели от VIII век, Тервел, Кормисош и други.

За мадарския конник има две официални версии: Първата, че изображението представлява ловна сцена, в която българският владетел убива с копието си лъв и е следван от вярното си куче и втората - Конникът е хан Тервел, който побеждава византийците, изобразени символично в лъва, а кучето е просто куче.

Не всички български учени приемат двете версии, поради съвсем видния факт - лъвът е с вдигната опашка, естествено не е убит от копието, защото копието не е копие, а къса дръжка, завършваща накрая с полумесец. А доколкото ни е известно копие, завършващо с полумесец до ден днешен не е открито от учените.

"Създаването на първата българска държава в Европа от кан Авитохол е през април 165 година. Именникът на българските канове, е съставен през 765 година по повод 600-годишнината от основаването на България. В Именника тази дата е посочена като ДИЛОМТВИРЕМ, т.е. годината на Змията, месец четвърти. Календарът на древните българи е базиран на 12 - годишния цикъл на планетата Юпитер, а имената на съзвездията са: Мишка (Водолей), Вол (Риби), Тигър (Овен), Заек (Телец), Дракон (Близнаци), Змия (Рак), Кон (Лъв), Овца (Дева), Маймуна (Везни), Петел (Скорпион), Куче (Стрелец),

Свиня (Козирог). Календарът започва с Мишка (Водолей), защото е възникнал около три хиляди години преди Христа, когато най-късия ден, избран за начало на новата година - 22 декември, е бил в съзвездие Водолей. Поради прецесията на земната ос на всеки 2160 години има отместване на началото на годината с по един зодиакален знак и през 165 година първият месец от новата година е започнал в съзвездие Козирог (Свиня). В този случай четвъртият месец носи името Тигър (Овен)."

Описвам тези данни, защото в опита си да разгадаят археологически паметници, учените по света стигат до изводи, че те са в пълна хармония и съответствие със съзвездията и планетите.

Знаем, че пирамидите и мегалитните съоръжения в Стоунхендж са прецизни астрономически обсерватории, построени и отговарящи по проекции на звездите от съзвездие Орион. Възможно ли е и Мадарският конник да е свързан със съзвездията? Каква е неговата астрологическа символика?

"Художник-изследователят Александър Алексиев -Хофарт в книгата "Изгубените кодове на древните българи" твърди, че релефа на Мадарския конник е двойно кодирано хороскопно изображение на момента на основаването на българската държава. В астрологически хороскоп главната фигура е Слънцето. Върху скалния релеф то е представено от конника, държащ в лявата си ръка пастирска гега, положена върху рамото му. Фигурата на конника олицетворява Слънцето - небесния пастир, държащ жезъл (копието), което символизира положението на Слънцето в съзвездие Тигър (Овен).

Лъвът, който по-скоро прилича на тигър държи в предните си лапи Змия, символизираща годината на Змията

165-та, когато е основана българската държава.

Кучето, тичащо след конника, е планетата Венера, която в този момент е могла да бъде наблюдавана ясно след залеза на Слънцето като Вечерница.

Астролозите са изчислили, че на 8.IV .165 година на небето се е наблюдавало още едно събитие, много по-значимо от позицията на Слънцето в съзвездие Тигър

(Овен) - съвпадът на могъщия Юпитер с войнствения Марс. Докато Слънцето е небесният пастир през деня, то Юпитер е небесният пастир през нощта. Юпитер е планетата, която българите почитат най-много и самият календар е съобразен с неговия 12 годишен цикъл. В астрологията Юпитер се нарича Големият добротворец, носител на слава, щастие и успех. На релефа той е изобразен като ЕЗДАЧ на коня. Самият КОН е съзвездие Кон (Лъв), в което Юпитер се намира.

ТИГЪРЪТ в краката на коня е планетата Марс, която е управител на съзвездие Тигър (Овен) и затова е изобразена със същия символ. КУЧЕТО в този план на тълкуване много точно изобразява позицията на Луната, която в този момент се намира на същото разстояние от съпада на Марс и Юпитер, на което се намира Венера от Слънцето.

Първата българска държава е била създадена в подножието на Кавказ от кан Авитохол след преселението на българите от района на Памир и Хиндокуш през 165 година. Подобно скално изображение на конник съществува и в Кавказ. Идвайки на територията на днешна България, българите са увековечили това събитие чрез релефната композиция край Мадара, за да подчертаят древността и приемствеността на българската държавност, а също и да покажат благословението, дадено от звездите в лицето на могъщия съвпад с Юпитер и Марс в знака на Коня (Лъва), подкрепен от лъчите на Регул (Звездата на царете), която в този момент е само 5 градуса отстояние по еклиптиката от двете планети. Подобно разположение на звездите и планетите може да се повтори едва след 26 000 години".

В своята астрологическа символика за Мадарския конник Таня Колева завършва темата така: "Колко малко знаем за звездната мъдрост и богатата духовна и астрологическа култура на древните българи! Мадарският конник е единственият по рода си мащабен скален релеф в Европа, а уникалната звездна кодировка към момента на основаването на българската държава го прави уникален в света".

Запознат съм с писанията за Мадарския конник, посе-

щавал съм многократно този великолепен релеф, оцелял цели 12 века, и влязъл в листата на световните исторически ценности, сега набразден от дълбоки пукнатини ... Кога ли държавата ни ще отдели най-послед средства за ремонт на този неповторим паметник?

Миниатюрата ме подсети да питам за произхода му .

- Ще имаш възможност да го посетиш отново - отговори Учителят, предварвайки въпросите ми. - Този път ще разглеждаш паметника отвътре...

- За пещерите до конника ли намекваш?

- И така може да се каже, но тези пещери са други... Питаш, кой е изобразен върху коня? Конникът не се идентифицира с определена личност. Изобразен е човекът, човешкият УМ устремен към бъдещия възход. Конят олицетворява този възход. Кучето, приятелят на човека ще го последва в тази надпревара с времето, а в лява е пресъздаден образа на човешката сила, над първичното. Кога е изработен? Десет хиляди години преди новата ера. Изчакай да отидеш на място и още много неща ще научиш.

Десетте хиляди години преди новата ера означаваха, че астрологическата символика на Мадарския конник не уточняват времето - 165 година на изработване на паметника. Или действително ще отбелязват и едно по-късно време, когато ще бъде създадена българската държава?

Разбрах, днес повече отговори за конника нямаше да получа, затова насочих разговора в друга посока.

- Бих искал да попитам за нещо друго, не така отдалечено в миналото, а в настоящето, за днешна България и така наречената "Царичина дупка." Обществена тайна е, че до село Царичина, Софийско, по данни на наши екстрасенси, в дълбоко подземие се съхранявала тайна документация за секретни технологии на летателна техника, оставена от извънземна цивилизация. Известно е, че при пълна секретност на операцията през 1990 година военните отцепили районна до селото и в продължение на две години извършили разкопки. Разкопали земята и открили тунел с височина около 1.30 метра и дължина 185 метра с надписи по стените, които не могли да раз-

четат. Достигнали до 64 метра дълбочина, и не могли да продължат защото на участниците в разкопките им прилошавало и те били прекратени, а дупката засипана с тонове бетон. За това, което е намерено в "дупката" все още се мълчи. Споменава се за неразгадаемо писмо по стените на подземие и че Царичина дупка е била земна лаборатория на извънземни, в която са разработвани модели на земен растителен и животински свят. Говори се, че най-интересната находка се намирала в края на подземие, където малцина успели да достигнат и fli видят нещо като капсула с размери 120 метра в диаметър и 60 метра височина. Вътре в нея на платформа се откроява фигура, приличаща на космонавт. Военните извадили от това подземие някакви предмети, между които фигура на орел и блестяща метална топка. Цялата дейност на експедицията е дълбоко засекретена.

- Дори да продължат разкопките няма да стигнат да никъде - с недоволство в гласа каза Учителят. - Да, екстрасенсите са получили информация за мястото на това съоръжение, но техните информации не водят към добро... Не забравяй, не всяка получена информация е за добро на човечеството. Важно е, кой подава информацията и с каква цел... В действителност там, долу, под земята в "Царичина дупка" има законсервирани хилядолетни останки... Кристален човешки скелет... - матрица за произхода му... Мога да уточня така, всичко от което е изградено и съставено човешкото тяло...Още, уреди и инструкции... Но не от извънземни, а от децата на Атлантида в древността. Уредите или основното съоръжение в подземие, наравно по значимост с матрицата е многостенен кристал, непознат по състав на нашата наука. Височината му е около три метра, излъчващ определени вълни към Слънцето, Луната, планетите и звездите... Кристалът пази България от най-силните земетресения... Някой е искал да бъде изваден... Да бъде нарушена структурата или замърсена средата около него, разчитайки на човешката глупост. Запомни, никой не може да достигне до него. Радиацията от излъчва нето му ще убие всяко живо същество... - спря за миг добави: - ТЕ няма да си позволят... Прекалено ранно е

А и военните постъпиха правилно. Взеха, каквото им се позволи и наляха бетона. Да се проникне напред през бетонна е невъзможно. Кристалът е монтиран по време на изсичане на конника.

Върнах летописната книга обратно на мястото, откъдето я взех, видях че Учителят се приготви да загася петромаксовата лампа, когато в главата ми нахлу мисълта за пръстена на император Тит. Преди две години иманяри продадоха на безценица масивен златен пръстен, с гравирани върху него надпис на латиница "Император Тит", златна плетена широка гривна и тежка "мастилница" от графитен по цвят мрамор. По-късно, след продажбата на антиките, в мен попадна фотография на пръстена, гривната и мастилницата. Много ми се искаше да узная, дали италианските учени имаха сведение къде е гроба на римския император Тит Флавий Веспасиант, който през седемдесетте години след Христа бе потушил юдейското въстание, разрушил и ограбил Ерусалим. Погледнах Учителя и стеснително помолих:

- Само още един въпрос?

- Така да бъде - съгласи се той. - Мисля, че в куфарчето ти се намира фотографията...

Наистина, сред материалите, в куфарчето ми се намираше и фотографията с пръстена на император Тит. отдавна исках да изясня този въпрос:

- В България ли е погребан?

- Не, този пръстен действително е на император Тит, но той не го е носил, а го е подарил на висшия сановник управляващ района на Пловдив. Имало е такъв обичай, предимно за заслуги - поясни той. - В този район има и други неизвестни погребения... В древни селища на рицари... Пловдив е значим и с тепетата, един ден те ще представляват голям интерес за българските археолози... Древното море с хълмове и пясъци... Във всяко море се откриват потънали кораби и съкровища... Рано е да се говори за тях. Казваш, пръстена е открит от "Търсачи на съкровища". Сега те притежават скъпо струваща техника и непрекъснато ровят. Български колекционери притежават безценни антики, каквито ги няма и в Лувъра. България е Клондайк за търсачите на съкровища, и

не само за тях. Чуждестранните колекционери проявяват огромен интерес... От съседните ни страни се изнесоха' много археологически ценности. Ограбени са и трудно там се откриват ценности... Остават нашите... Последният случай е на 28 октомври 2006 година.

Много добре помнех скандала, разразил се със сребърната чиния, при който се намеси и държавата ни в защита на българското право над скъпата находка, изнесена незаконно от страната ни. Случаят е следният:

Уникална сребърна чиния, открита у нас, се продаваше на търг в Лондон с начална цена 1,45 милиона лв., (500000 британски лири) от британската аукционна къща "Кристис".

Чиния с диаметър 28,5 см. изработена от масивно сребро с позлата. Датирана е към началото на XII век. Чинията е част от комплект от 14 съда, открита случайно през 1903 година в околностите на гр.Пазарджик.

В центъра на съда е гравирана сцена на голобрад младеж, яздещ кон с вдигнат над главата меч. Единият крак на коня е захапан от тигрица, а под нея е сучещото й бебе. Чинията е богато гравирана със стилизирани дървета и лози с надпис "Господи, помагай на Константин Аланът, Продерос". Ръбът е украсен с полумесеци и триъгълници, свързани с почитта към богинята Диана. Само три от съдовете от сервиза са с изображения.

Известно е, че останалите девет от чиниите се намират в три гръцки музея, три в Националната библиотека, в Париж, една е в Лондон. Предложената за откупка е част от античната колекция на имението Станфор Плейс, предложено заедно с ценностите анонимно за продажба.! Според агенция "Блумбърг" техен собственик е съветникът на иракското правителство Клод Ханкес - Дриелема. Но каква е истината?

Версията, с която е представена "самоличността" на чинията и целяла да бъде продадена на аукционната къща била, че веднага след случайното откриване на сервиза в околностите на Пазарджик през 1903 година, 11 от чиниите били купени от англичанина А. Бари. По това време Бари изнасял килими от Смирна (Измир). През

1937 година той продал чиниите на гръцкия си партньор за 15 000 лири. В края на втората световна война партньорът се заселва в Лондон, а през 2003 година синът му продава 9 чинии на гръцките музеи. По-загадъчна е съдбата на Станфордската чиния. Предполага се че Бари я запазил за себе си и през 50-те години я продал. Тя е сменила собственика си още два пъти. През 1997 година я купува Дриелема.

Днес подобни произведения на изкуството като сребърната чиния от Пазарджик са изключителна рядкост. И представляват неоценимо историческо богатство за страната, в която са намерени.

Естествено, никой не пожела да закупи скъпоценната чиния, защото се оказа, че не през 1903 година в близост до Пазарджик случайно са изкопани 14 броя чинии и продадени 11 на г-н Бари, а през 1987 година наш начинаещ иманяр с помощта на металотърсач изкопава имането и като не разбира нищо от археологическата находка го продава на безценица на български търговец, който го закупува с фалшиви долари.

И на 28 октомври 2006 година нашият иманяр с изненада вижда и прочита във вестника, че откритата от него чиния се продава в Лондон за баснословна сума. Той не вярва на очите си, че една обикновена чиния макар и от сребро с позлата може да струва цяло състояние. Обзема го яд, че е измамен от купувача със сума от две хиляди долара и то фалшиви, че съдът е изнесен незаконно извън страната ни и след отчаяна борба със съвестта си отива в полицията и съобщава за нарушението си, като с това рискува огромна глоба или затвор. Патриотичното изведнъж заговаря в него и единственото му желание е чинията да се върне в българския музей.

Българското правителство през месец юли 2007 година се обърна с молба към гръцкото правителство да ни бъдат върнати незаконно изнесените от страната ни антики и неправилно закупени от гръцкия музей. За съжаление гръцкото правителство отказа да върне безценните експонати на България. Но въпреки отказа аз се надявам на толерантността на южната ни съседка, от която години преди нас древните ѝ съкровища систематич-

но биваха незаконно изкопавани и разпродавани извън страната. Ще ми се да вярвам...

Е, това е един от многото случаи. А този с пръстена на император Тит? Може би е необходимо да публикувам в настоящата книга фотографията на пръстена, открит през 1900 година в България и ако се предлага за продажба извън нашата страна, да е известно, че е незаконно изнесен и подлежи да се върне в България.

Светлината на петромакса угасна, но друга светлина нахлу в ума ми - за тепетата, морето и пясъка. Учителят винаги знае какво да каже.

ЗАКОНЪТ НА ПРАВДАТА

В библиотеката на Учителя видях интересни книги. Между тях открих и книга за живота на Буда, за чието учение споменах, че не съм добре запознат. Сега искам да прибавя нещо към наученото, затова си позволих да цитирам част от книгата, направила ми силно впечатление. Вярвам, малцина са я чели и се надявам, тя да предизвика интерес и разсъждение върху написаното. Ако на някого му се стори безинтересно, нека прескочи тази глава и ми прости за загубеното време.

В книгата се разкрива, че когато Буда започнал да говори, не само хората се тълпели на брега, но и птици и торове - големи и малки - се били промъкнали наблизко и всички чувствали всеобщата любов на Буда.

А той говорил така:

"Ом, Амитайя*. Не измервай с думи неизмеримото, не впускай мисълта в бездънното! Който пита, мами се; който отговаря, мами се! Мълчи! Писанието гласи, че мрак е предшествал всяко битие, и само един Брама се е предавал на мислене всред този мрак. Не търси да познаеш този Брама и началото на битието! Очите на смъртния не могат да съзрат ни него, ни каквато и да е светлина; ума на смъртния е безсилен да постигне него; ако и да се дига покрив след покрив, но зад него все ще останат покриви и покриви. Звездите се движат и не питат. Дос-та е това, че съществува живот и смърт, радост и скръб, причинна връзка на нещата и безконечен поток на битието, вечно променливо и непрестанно движещи се, подобно вълни на река, които текат ту бавно, ту бърже, - а реката е все тази същата и не тази, от извора до морето.

* Ом е първата дума на будийска формула: "Ом-манипадМв", която означава: "Хвала на драгоценния камък в лотоса," а в мистичен смисъл: "Хвала на несравнимия Буда". "Амитайя" съответства на понятието за "безконечност".

Изпаренията на тези вълни се издигат нагоре; от там белите облаци пак възвръщат ограбената вълна, която отново мие планините и тече безспир, без отдих. Това е всичко, което трябва да знаете за призракното; небе земя, светове и изменения, които ги променят, всичко това е могъщо вечновъртящо се колело и страдание, което никой не може да удържи или спре. Не се молете Мрака не ще просветне! Не молете за нищо. Безмълвието, то не ще отговори! Не измъчвайте печалните си души с благочестиви подвизи! Ах, братя и сестри! Не чакайте нищо от безпомощните богове, чрез дарове и химни, не ги подкупвайте с плодове и хляб! Търсете спасението себе си! Всеки човек строи сам своя затвор. Всеки има такава власт, както и най-висшите същества. За всички сили горе, тук - долу, наоколо, за всяка плът, за всичко живо - само собствените постъпки създават скръб и радост. Извършеното причинява това, що е това, което ще бъде - добро или зло. Ангелите, в небето на радост та, жънат всички плодове от миналото, що е получило значение за святост. Злите духове в преизподнята из плащат лоши дела, извършени в отдавна изминали времена; нищо не е вечно; времето ослабя добродетелите и премахва безумните пороци. Който се е мъчил, като роб, може, благодарение придобитото достойнство и заслуги, да се прероди цар; бившия цар, наказан за това, което е извършил или за това, което не е извършил, може отново да се появи на земята в дрипите на просяк. Вие можете да възвисите общия жребий по-горе от Индра и да паднете по-ниско от червей. Но докато се върти невидимото колело, няма спиране, няма отдих; който се възвишава може да падне, който пада - може да се възвиси спиците се въртят безспирно.

Ако бихте били приковани към колелото на измененията и нямате възможност да се освободите от него сърцето на безпределното същество било би проклятие душата на света би се обърнала на страдание. Но вие не сте заковани! Душата на света е блажена; сърцето на живота е небесно-спокойно; волята е по-силна от страданието; що е било хубаво, става по-хубаво; а хубавото - свършено.

Аз - Буда, чиито сълзи са били сълзи на всички мои братя, аз - сърцето на когото е било измъчено от скръбга на целия свят, аз сега се отдавам на радост и веселие, защото знам, че свободата не е измислица! О вие, страдащи, узнайте, - вие страдате доброволно! Никой ме ви принуждава, никой не ви заставя да живеете и да умирате, да се въртите на колелото, което прегръщате И покривате с целувки терзаещите вас спици, обливате със сълзи, главината - това абсолютно нищо! Отворете очи, аз ще ви покажа истината! По-ниско от преизподнята, по-горе от небето, по-далече от най-далечните звезди, по-далече от обителта на Брама, без начало и без край, без предел, както пространството, достоверно нито самата истина, съществува божествена сила, която направлява към добро; само нейните закони са вечни. Тя се проявява в цвета на розата; нейната ръка нарежда листата на лотоса, тя е в тъмните недра на земята, wśród безмълвните посеви, подготвя чудната одеждата на пролетта; тя краси лъчезарните облаци; тя пръска изумруди по перата на пауна; звездите са ѝ жилище, мълнията, вятърът, дъждът са нейни слуги.

От мрака е създала тя човешкото сърце, от безцветните люспи - нежната шия на фазана; вечно творяща, тя превръща в благо всички стари скърби, всички страдания. Тя пази какавидите на пъстрите пеперуди и шестостенната килийка на медоносната пчела; мравката по-знава нейните пътища, така също както и белия гълъб. Тя разкрива за полет крилата на орела, когато се връща в гнездото си с плячка; тя изпраща вълчицата при децата ѝ; тя намира за необичаните храна и приятели. Тя не познава никакви пречки; тя не се спира; на нея всички са еднакво приятни; тя влива сладкото мляко в гърдите на майката и отрова в зъбите на малките змии.

Тя създава хармония между движещите се кълба в безграничната твърд небесна; тя скрива в дълбоките недра на земята злато, диаманти, лапис-лазули.

Тя изкарва постоянно на яве скритото, пребивава посред горските пътеки и отглежда корените на кедъра; тя произвежда все нови и нови листа, цветя, треви. Тя убива и спасява, тя не се трогва от нищо, освен ус-

пеха на делото. Любов и живот - това са нишки, от които е изработена нейната тъкан. Смърт и страдание - това са совалките, с които тъче тя на своя стан.

Тя създава и разрушава, като вечно се поправя, и плодовете от нейното творчество излизат все по-добри и по-добри.

Видимият свят е част от онова цяло, което тя създава; невидимият свят е по-обширен от видимия; сърцата и душите човешки, мислите на народите техните желания и постъпки, всичко се управлява от тоя велик закон.

Невидимо протяга тя ръка на вас за помощ, с нечут глас тя говори по-гръмко от бурята. Милосърдие и любов станаха достъпни на хората, защото тя чрез дълга работа даде форма на сляпата маса.

Тя никого не презира; който я опровергава - губи, който ѝ се подчинява - печели; за тайното добро тя плаща с мир и благословение, за тайното зло - със страдание.

Тя всичко вижда, всичко отбелязва: тя награждава добрата постъпка и наказва лошата, даже и тогава, когато онзи, който я е извършил, успее, най-сетне, да познае истинския закон (Дхарма). Тя не знае ни отмъщение, ни прошка; мярката, с която мери, е напълно точна, везните ѝ са безукорно верни; времето за нея не съществува - нейната присъда е неизменна кога и да я произнесе, утре или след сто години - тя си остава все съща.

Тя насочва ножа на убиеца против самия убиец; чрез нея несправедливия съдия се лишава от защитник; лъжата служи сама на себе си за наказание; крадецът и разбойникът грабят, за да върнат ограбеното.

Такъв е законът на правдата, - закон, който не може да се отмени от никого, който никой не може да спре; неговата същност е любов, неговата цел е мир и блажен край!

Книгите казват истината, братя: животът на всекиго е плод от неговото предишно съществуване; миналите недобри дела пораждат скръб и мъка, прежните добри дела стават източник на благо.

Вие жънете това, що сте сели! Погледнете тия полета! Сусамът си е бил сусам и житото - жито. Всичко това е

известно на безмълвието и на мрака, така се заражда съдбата на човека! Пристига той жетвар - жъне това що е посял: семена от времето на предишните съществувания, и сусам и жито, и плевели и отровни растения.

Ако той работи в благо, чисти плевелите и ги замества с полезни треви, нивата му ще бъде плодородна, чиста и хубава, а той ще събере богата жътва.

Ако докато живее разбере, къде е източникът на скръбта, ако понесе търпеливо страданията, ако се старае с любов и правда да изплати своя дълг за миналото зло, ако той не пренебрегва нищо и грижливо се очисти от всяка лъжа и прищявка; ако претърпява смирено всичко, като отплаща за оскърблението с милост и добро, ако през целия си живот, ден по ден, бъде милостив, свят, справедлив, добър и верен, ако изтръгва от корен дълбоко вгнездените желания, докато изчезне любовта към живота, - тогава, когато умре, той ще остави от своето лично съществуване затворена сметка, в която всичко лошо ще се покаже изчезнало и загинало, а всичко добро закрепвано, и назряло да даде плод.

На такова същество не е нужно това, което вие наричате живот; това, що е заченато в него, кога е заченато, то е дошло вече към свой край: Той е постигнал целта, за което е станал човек. Никога вече възжеления няма да го мъчат или да го петнят; никога скръб за земни радости и мъки не ще наруши неговия вечен мир; никога не ще се върне при него смърт или живот ! Той ще се потопи в НИРВАНА! Той се слива в живота, но не живее. Той е блажен, защото е престанал да съществува.

Ом, мани падме хум! Росната капка се слива с лъчезарното море!

Ето какво е учението за Карма! Внимавайте!

Само тогава, когато се изчистят всички грехове до по-следната трошица, само тогава, когато животът угасне докато догаря свещ, само тогава умира с него заедно и смъртта.

Не казвайте: "аз живея", "живял съм" или "ще живея", не мислете, че преминавате от едно жилище в друго като пътници, които преминават от една къща в друга и забравят къде са имали лоша храна, лошо помещение.

Всецялото битие на света съдържа в себе си всички преживяни съществувания. То само строи своето жилище като буба, която тъче копринен пашкул и се затваря в него. То приема телесност и видим израз така също, както излюпеното змийче пробива със зъби обвивката на яйцето. Като крилатото семе на тръстиката, което преминава през скали, пясъци и глина, докато намери удобно за себе си блато, където може да се размножи, така и то се ражда за полза или за вреда. Когато смъртта, - тази грозна убийца, - поразява някое зло същество, неговите останки блуждаят в пространството, подгонени от вредоносни ветрове. Когато умре кротък праведник; духат тихи ветрове, светът става по-богат; така степният поток изчезва временно под пясъка; а после пак се появява по-чист, по-бляскав, по-широк. По този начин спечеленото по-рано съвършенство създава по-щастлив живот, а загубеното го забравя. Този закон на любовта трябва навсякъде да господства всевластно до завърши ването на века (Калпи). Какво му противодейства Братя) противодейства му мракът! Този мрак откърмя невежество и заблуди, поради които вие приемате призраци за истина, очаквате възделения, и се привързвате към желания, от които се раждат всички скърби.

Вие, които искате да встъпите на средния път, начертан от светъл разум, вие, които искате да вървите по великия път на Нирвана, - чуйте четирите свети истини:

Първата истина е за Страданието. Не се заблуждавайте! Животът, който прославяте е само продължителна агония; само неговите скърби са постоянни; радостите му са бляскави птици, които бързо отлитат. Скърбите за рождението, скърбите за безпомощно детинство, скърбите за буйната младост, за мъжествената зрялост, за студената беловласа старост и за смъртта, която всичко поглъща, - в това се заключава всичкият ваш живот. Сладка е страстната любов, но пламъка на кладата обхваща гърдите, над които сме се навеждали, устата, която сме покривали с целувки; славно е могъществото на победителите, но орли кълват телата на героите и царете. Прекрасна е земята, но всички обитатели на нейните лесове мислят, как да се убиват взаимно от жажда да за-

пазят живота си. Небесата блестят със сапфир, но когато ония, които мрат от глад, молят за помощ, те не им дават ни капка вода. Попитайте болния, попитайте стареца, който с мъка се влачи: "Добър ли е живота?" - Всеки от тях ще каже: "Разумно е детето, което плаче, когато се ражда на света".

Втората истина е Истина за произхода на страданието. Коя мъка излиза сама от себе си, а не от желанието! Осезанието и осезаемото се съединяват и бързо се разпалва искрата на страстта. И ето разгаря се Тришна жажда за битие, жажда за наслаждение. Привързвате се за призраци, спирате се на мечти! От измамливият призрак на личното съществуване вие правите изява на всичко и създавате цел свят от мними привидения. Вие сте слепи към всичко, което е високо, глухи сте към тихото дихание на далечното небе на Индра, не разбирате призива към истински живот, който остава скрит за ония, които предпочитат лъжовен живот. Ето защо всичко това предизвиква - раздори и желаня, които пораждат войни на земята; ето защо се умножават мъките на измамани сърца, защо текат потоци сълзи; появяват се страсти, похоти, вражда, ненавист; след една кървава година, по кървави пътеки, идва друга, пак такава. И там, където би трябвало да растат здрави посеви, там се развъждат вредоносни корени, отровни цветове от нечисти треви доброто зърно едва-едва намира място за себе си в земята. Душата, упита от отровното питие напуска тялото, и Карма, измъчена от нова жажда, се връща на земята: съзнанието отново става телесно и става жертва на нови измами.

Третата истина е за Унищожение на страданието, за да достигне това, трябва да се победи любовта към себе и жаждата за живот, да се изтръгнат от сърцето дълбоко вгnezдените в него страсти, да се усмири вътрешната борба. Да се замени земната любов с любов към вечната красота, земната слава - със слава за победа над себе си, земните наслаждения - с живота на боговете, стремлението към богатство - със събиране на вечни съкровища: съкровища от полезна дейтелност, от милосърдие с кротки думи, от чисти помисли; тия съкровища не се

заемат в живота, не се унищожават от смъртта. Тогава страданието се унищожават, защото животът и смъртта се прекратяват.

Как може да гори светилника, когато е изгоряло маслото? Старата печална сметка е приключена, новата е чиста - човек е постигнал своята цел.

Четвъртата истина е за Пътя. Тоя път, тая свята осмична пътека, е открит за всички, за всички е лек и достъпен; той води право към мир и успокоение. Внимавайте! Много пътеки водят към тия снежни висини, около които се вият златисти облаци; пътникът може да стигне до тоя нов свят, като върви било по стръмнини, било по полегати наклони. Силните крака могат да вървят по стръмния, изрит, опасен път на небесната планина; слабите трябва постепенно да се изкачват по лъкатушния път и често да се спират и да си почиват.

Такава е осмичната пътека, която води към Мир: тя води или полегато, или по остри стръмнини. Твърдите души вървят бърже, слабите души вървят полека, но всички стигат на озарените от слънцето висоти.

Първото стъпало е истинската Вярa. Вървете напред, като държите в ума си Дългът, като избягвате лоши дела, като не забравяте Карма, която създава човешки съдби, като обуздавате постоянно своите чувства.

Второто стъпало е истинското Слово. Пазете си устата като вход в царско жилище! Нека, заради този цар, всяка ваша дума да бъде спокойна, приветлива, благосклонна.

Третото стъпало е... (пропуснато е в книгата от която цитирам материала. Печатарски пропуск).

Четвъртото стъпало е истинското Дело. Нека всяко ваше действие служи за изправяне на грешка, за развитие на доброто. Както сребърна нишка преминава през стъклени мъниста, така любов трябва да преминава през; всички ваши постъпки.

По-нататък има четири по-високи пътя, само че по тях могат да вървят само ония, които са се отрекли от всичко земно - истинска Чистота, истинска Помисъл, истинска любов към Уединение, истинско Съзерцание. Не се опитвайте да се издигнете до слънцето, вие, неокриле-

ми души! Долните слоеве на въздуха са много по-меки, полегатите пътища са много по-безопасни и отъпкани; само силните могат да напуснат родното гнездо.

Знам, скъпа е любовта към жената и децата; приятно е да имаш приятели, приятно е да се ползваш с удоволствието на своите години, благотворно е да не обедняваш в благоденствия, хубаво е да изпитваш приятни вълнения, макар и призрачни, но привлекателни. Ако искате да живеете такъв живот - живеете; превърнете присъщата ма вас слабост в златни стъпала и, като живеете посредством своите фантазии, издигнете се до по-високи истини. По този начин ще стигнете до светли висоти и ще намерите по-лек път нагоре, по-малко тежко бреме от грехове и по-твърда воля, за да освободите себе си от връзките на чувствеността и да вървите по пътеката. Който се захваща така, той се повдига на първото стъпало: той знае светите истини, осмичната пътека; с помощта на много или малко превъплъщения той ще стигне най-сетне до благословеното убежище Нирвана.

Който стигне второто стъпало, свободен е от съмнения, от измами и вътрешна борба, всички желания са победени от него; него няма да го измамат ни жреци, ни книги; на него му е останало да изживее само един живот. По-нататък се намира третото стъпало; живи същева, до пълен мир. Когато неговият живот се прекрати, тъмницата на живота пада. Но има и такива същества, които, докато са живи, достигат до най-високото четвърто стъпало на святост - стават Буди, чисти души.

Също като свирепи врагове, убити от храбри войници, лежат в праха по тия стъпала десетте главни пороци: първите три - себелюбие, измама и съмнение; другите два - вражда и похот. Който ги победи, минава от четири стъпала три; остава му още да победи: любовта към земния живот, стремлението към небето, самохвалството и гордостта.

Както онзи, който, като стигне снежната висота на една планина, вижда над себе си само безграничното синьо небе, така и онзи, който убие всички пороци, стига до пределите на Нирвана. Боговете стоят по-ниско от Него и му завиждат; него не го тревожи разрушението на

трите свята. Той е изживял целия живот; всяка смърт е умряла за него. Неговата Карма няма вече да създава за себе си нови жилища. Той не търси нищо, а всичко придобива; отрича се от себе си, и целият свят преминава в неговото "аз". Не вярвайте, ако някой вземе да ви учи, че Нирвана е животът, отговорете му, че се заблуждава; той не я познава, не знае, що е това светлина без светилник; не знае, що е блаженство вън от пределите на времето и битието.

Тръгнете по пътеката! Няма по-лоша скръб от враждата; няма страдание по-тежко от страстта, няма по-груба измама от чувствата! Направил е голяма крачка онзи, който е успял да победи поне едно греховно подбуждение - тръгнете по пътеката! По нея тече животворен поток, който утолява всяка жажда! По нея цъфтят безсмъртни цветя, които покриват целият път с радост! По нея ви чакат много сладки бързолетни часове!

Съкровището на Закона е по-драгоценно от елмази, неговата сладост е по-сладка от мед; наслажденията, които доставя, стоят неизмеримо по-високо от всички наслаждения! За да живеете по Закона, забележете си пет истински правила:

Не убивай от състрадание, за да не лишиш от жива и най-малкото същество, което се стреми към усъвършенстване!

Давай и приемай свободно, но не заграбвай нищо чуждо с насилие, с хитрост или измама.

Не лъжесвидетелствай, не клевети, не лъжи: правдата на твоите слова служи за изражение на вътрешна чистота.

Избягвай ястие и пиене, които затъмняват разума: ясен дух, чисто тяло не се нуждаят от опивателен сок.

Не върши плътски грехове, които са противни на закона и на добрите нрави."

Това е словото на Буда за длъжностите към бащата, към майката, към децата, към другарите, към приятелите, - на Учителя, който поучава ония, които не могат направо да разкъсат оковите на чувствеността, които са много слаби и не могат да вървят по планинския път, които трябва да уредят своя плътски живот така, щото

той да мине безукорно в милосърдни дела, които, както пазят чистота, почитание, търпение, състрадание, стремят се да добият сили за първите стъпки по осмичната пътека; които са постигнали, че всяко зло е плод на зло, извършено в миналото, всяко добро е плод на минало добро; които са разбрали, че колкото е по-пълна победата на човека над самия себе си, колкото по-обширна помощ се прави на света за пречистване от калта на злото, толкова по-верен е пътят към следващото стъпало, толкова по-чисто ще бъде бъдещото превъплъщение.

Буда учеше да се пренасят добри помисли и дела от любов: на изток от където се появява светлина - за родителите; на юг - за Учителите, които ни дават богати дарове; на запад, който сияе с мека любовна светлина до края на деня - за жената и децата; на север, за приятелите и роднините, и на всички хора; на най-малките живи същества долу, на светиите и на ангелите и на блажените покойници, горе. Тогава ще бъде отстранено всяко зло и ще бъдат запазени шестте главни правила.

Буда обясняваше на своите монаси в жълто облекло как трябва да разбират трите Врати на тройната Мисъл, шестичното състояние на душата, петичната сила, осемте високи врати на чистотата, способите за разбиране; петте велики размишления, които за една свята душа съставят храна по-сладка от мед, и трите главни убежища. Той ги е учил също, как трябва да живеят, как трябва да се освободят от мрежите на любовта и богатството; какво да пият и да ядат, какво облекло да носят: учил е че всеки трябва да ходи с чаши за събиране милостиня в ръце. По този начин той е положил началото на Сангха великия орден с жълто облекло, който съществува и до днес за благо на света."

Разсъждавах за религиите по света и това, че светът не е единен в отбелязването на годините. Мисля си, че след няколко месеца светът ще встъпи в новата 2006-а година. Но само една четвърт от човечеството пресмята летоброенето от рождението Исус Христос. А останалите три четвърти изчисляват летоброенето по лунния календар. Той се състои от 28 дни и лунните години не съвпадат със слънчевите, а изостават от тях. При тях всяка

Нова година е различна дата. Като прибавим и това, че независимо от лунните месеци всеки народ има друга отправна точка на своето летоброене, се получават различия. Например мюсюлманите ще посрещат Нова година - Новуз Байрам, на 31 януари. За тях Новата 2006 година ще бъде 1427 година от Хиджрата (бягството на Мохамед от Мека в Медина на 16 юли 622 г.) Иранците запазили си традиционния слънчев календар, ще празнуват Нова година в деня на пролетното равноденствие Будистите пък ще посрещнат Нова година на 28 февруари.

СЕМИРАМИДА

Спах непробуден, безпаметен сън. Събудих се рано, небето розовееше, слънцето още не бе надникнало над хълма. Излегнат по гръб на леглото наблюдавах през отворения прозорец небето, в което се движат купести бели облаци с най-чудновати форми. Едни оприличавах на бели замъци, други приемаха вид на страховити животни и най-неочаквано сред облачните образувания от невиделицата се появява войска. Истинска войска... Виждам съвсем ясно разръфаните униформи на войниците, шапките, лица, по които стича пот и кръв, пушките и топовете, които гърмят без звук, пушкът стелеш се от стоманата... Разпознавам воюващите... Наполеоновата и руската войска. Не чувам изстрелите и тътена на оръдията, виждам как снарядите се взривяват сред войниците, издълбават ями, във въздуха летят късове земя и разкъсани тела на убити. Наблюдавам сцени от реален документален филм - отворени в ужас очи, забити щикове в тела на войници, разкривени от болка устни, ритаци крака на коне, затиснали още живи тела...

Филм в небето? Чел съм за подобни видения в миминалото, имаше описание за действителни случки, но... Не познавам и не съм чул до ден днешен някой съвременник да е бил свидетел на подобни явления. И ето има наблюдавам на небето филм, за истинска война, водена в недалечното минало. Как ли се е запечатало и запазило това явление на небето - Акашови записи? Но Акашовите записи се филмират и запазват завинаги от по-висшите същества от нас. Възможно ли е наред с тях и самата природа, но не живата, да има свои записи? Нещо като дубликати. И как точно днес над манастира премина едно отдавна приключило събитие, запечатано като на филмова лента, без звук? Или има звук, но не е достъпен за моите уши?

Небесният филм бавно преминава на запад, белите

облаци покриват бойното поле. Още миг и те отминават, златиста светлина озарява хълма.

Разказвам на Учителя за природния феномен.

- Няма нежива природа - отговаря той. - Всичко в природата живее... Това не са Акашови записи, макар да наподобяват на тях. Те са природни записи. Това означава, че законите на природата са се погрижили събитието да бъде съхранено. Един ден "Филмът" ще избледнее и ще се разпадне. Не зная колко години съществуват "дубликатите" на събитията. Явно не са за къс период от време.

Има неща, които засега не мога да разкрия в тази книга. Отнасят се за беседите, в които се изясняват закони, които тепърва ще бъдат дадени на човечеството, но след хиляда години. Бързам да поясня, Учителят обяснява закони, по които се управлява природата, но над които нямам никаква възможност да въздействам или ползвам, Знам, че ранното им разкриване и ползване ще навреди на предстоящото човешко благоденствие. Жалко, няма да мога да видя това благоденствие... Затова пък не ми-рясам, да узная естествено не всички тайни на света, то поне тези, за които толкова много е писано и за които любознателността на човечеството е била неизчерпаема.

Вярвате ли, че мога да пропусна висящите градини на Семирамида?

Какво най-характерно знаем за второто чудо на све-та?

Благодарение на Ктесий се е запазила биографията на самата Семирамида, която по-късно Диодор повтаря дословно:

"Някога много отдавна в Сирия имало един град, на речен Аскалон, а край него дълбоко езеро и храм на бо-гинята Деркета".

Тази богиня имала вид като на риба с човешка глава. Неизвестно по какви причини богинята на любовта Аф-родита, я намразила и я накарала да се влюби в момък от човешкото племе. От него Деркета родила дъщеря, убила момъка и се върнала обратно в морето. Гълъбите спасили момиченцето, с крилата си го топили, в човки-

те си му носили мляко, и щом то пораснало, носили му сирене. Овчарите като видели изчовърканите от гълъбите дупки в сирената им, открили кой ги краде и като проследили гълъбите, намерили детето.

Дали го на местния царски инспектор по добитък.

"Той го осиновил и нарекъл Семирамида, което на сирийски език означава гълъбица, и го отгледал като свое дете... Тя била най-личната мома сред селото..."

Главният царски инспектор Онес, бил на командировка в аскалонския край, срещнал случайно Семирамида и от пръв поглед се влюбил в нея. Семирамида също харесала Онес и се омъжила за него в Ниневия. От брака им се родили двама сина.

"... Тъй като тя била надарена не само с красота, но и с всякакви други полезни качества, нейният мъж я слушал безпрекословно, не започвал нищо без нея и му вървяло като по вода."

Кариерата на Семирамида потръгва, когато започнала войната със съседна Бактрия. Цар Нин нападнал Бактрия с една невероятна войска: "... с 1 700 000 пешаци, 210 0 000 конници и 10 600 бойни колесници."

(Винаги съм се учудвал на питагорейското отразяване на войски с невероятни цифрови данни... - Бел.авт.)

Онес, който участвал във войната, решил да помогне на цар Нин, час по-скоро ниневските войски да превземат бактрийската столица и повикал Семирамида при себе си, като съветник.

"Най-напред тя си поръчала пътнически костюм", толкова елегантен, че кройката му предопредила модата на цялото тогавашно добро общество, а когато след време станал старомоден, носели го на село като носия. Косютюмът бил ушит така, че не можело да се познае жена ли го е облякла или мъж. Щом пристигнала Семирамида, като истински стратег, проучила фронтовата ситуация и установила, че царската войска всеки път атакува по-слабо укрепената част на крепостта, но където има най-много струпана противникова войска за отбрана.. Не е известно кой й разрешил да се разпорежда на бойното поле, но Семирамида събрала доброволци и нападнала по-яко укрепената част на крепостта, където очаквала,

че ще има малко защитници. Победила ги и принудила столицата да капитулира.

"Царят бил възхитен от нейната храброст; най-напред я дарил богато и придумал мъжа ѝ да му я отстъпи доброволно, като в замяна му предлагал своята дъщеря Сосана. Но понеже Онес се дърпал и противял, царят го заплашил, че ще заповяда да му избодат очите, защото е сляп и глух за заповедите на своя господар. Онес, измъчван от страх пред заплахите и от обич към жена си, в края на краищата полудял и се обесил."

Диор продължава: "Такъв бил пътят, по който Семирамида се добрала до царската титла." Нин се оженил за Семирамида и тя му родила син на име Ниний.

"След смъртта на царя тя взела властта в свои ръце... Бидейки много предприемчива, намислила да надмине своя съпруг." Имала много кандидати за женитба, но не се омъжила и започнала строеж на град на Ефрат, наречен Вавилон. Около града заповядала да издигнат крепостни стени, а през реката мост. Диадор казва: "Всичко това станало само за една година. Семирамида наредила да пресушат блатата в околността, а в града построила храм с кула" която била необикновено висока и оттам халдейците наблюдавали изгрева и залеза на звездите, "понеже постройката била най-удобна за такава работа."

Много дела извършила Семирамида. Тя заповядала да се направи статуя на Бел, тежка 1000 вавилонски таланта, и да се построят множество храмове и градове. Организираща мощна военна сила и с войската си нахлула в мидийското царство. Превзела го и продължила към Персия. Когато и персийското царство паднало, войските ѝ нахлули в Египет, Либия и Етиопия. До тук щастието я съпровождало, но когато нахлула в Индия щастието я изоставило. В Индия Семирамида загубила три четвърти от войската си и ранена в рамото от стрела бързо напуснала сражението и се спряла чак във Вавилон. Тогава на небето се появила поличба, че повече не бива да воюва. Тя прекратила всякакви военни действия и зацарувала в мир и благоденствие.

Синът ѝ Ниний един ден се сетил, че майка му царува

доста време вече, "поискал да ѝ отнеме живота с помощта на един евнух." Но тъй като Семирамида била доста-тъчно умна, за да знае, че най-голямото изкуство на великия артист е навреме да напусне сцената, тя предала властта на сина си. "После излязла на балкона, превърнала се в гълъбица и отлетяла право във вечността."

Има и още една версия за Семирамида. Атеней, гръцки писател пише, че тя била "обикновена придворна дама и двора на някакъв асирийски цар...голяма красавица, която с прелестите си накарала царя да я обикне." И тук започва интригата. Когато царят се оженил за нея, тя го придумала да ѝ отстъпи трона за пет дни. Щом взела жезъла и облякла царската багреница, Семирамида направила голямо угощение, при което спечелила на своя страна всички велможи, жреци и военачалници; на другия ден заповядала на народа и големците да я величаят като царица, а мъжа си хвърлила в тъмница. Така смелата и предприемчива жена заела престола, удържала се на него до дълбока старост и извършила още много други големи дела."

Две версии за една и съща личност, за които Диадор със скептицизъм казва: "Така си противоречат сведенията на историците за Семирамида".

Съществувала ли е Семирамида и имало ли е висящи градини във Вавилон?

Страбон пише по този въпрос: "... И тъй укреплението, както и висящите градини са включени в седемте чудеса на света. (Египетските пирамиди, Висящите градини на Семирамида, Храма на Артемида в Ефес, Статуята на Зевс от Фидий в Олимпия, Мавзолеят в Халикарнас и Фарът на остров Фарос - Бел. авт.). Градината е във вид на квадрат и всяка нейна страна е дълга четири плетри" (около 120 метра). "Държи се на сводове, които се опират на подставки от каменни блокове, наредени един върху друг като кубове. Каменните подставки са напълнени с пръст така че в тях могат да растат дори най-високите дървета. Направени са от печени тухли, споени с асфалт; с асфалт са залети и сводовете, и подпорните стълбове от каменни блокове. Най-отгоре има стъпаловидни тераси където се намират спиралните помпи. С

помпите определени работници непрекъснато докарват вода от Ефрат. Тази река тече по средата на града, широка е един стадий, а до реката е градината."

Филон, който се позовава на по-древни автори относно висящите градини пише:

"Висяща се нарича градината, в която растенията са високо над земята и която виси във въздуха ...Ето как бихме могли да я опишем. Преди всичко тук има каменни стълбове, които носят тежестта на цялата постройка; техните украсени долни части образуват под постройката зала или колонада. Върху тях са наредени палмови греди, отделени една от друга със съвсем тясна празнина, това дърво е единственото, което не набъбва, ако се намокри, а като изсъхне, отново се изправя... Върху гредите е насипан голям, дебел пласт земя, а в пръстта са посадени широколистни и други дървета, каквито обикновено се отглеждат в градините, както и най-различни видове цветя, с други думи казано - всичко, което е радост за очите и наслада за небцето. Преди да се засади, цялата площ се преорава няколко пъти и за градинските култури е също така добра, колкото която и да е друга земя. Ето така с рало се оре нивата над главите на тези, които се разхождат долу между колоните... А водните струи или текат свободно от кладенците, разположени нависоко, или се докарват по тръбите на водното съоръжение, като се изпомпват под налягане посредством въртящи се спирали, задвижени от съответен механизъм. По този начин пръстта се поддържа влажна и в нея растат вечно зелени растения и широколистни дървета с мощни корени в естествена големина и развитие."

Семирамида е била историческо лице, описана от древни автори, а висящите градини - реалност. Откривател на висящите градини е Роберт Колдуей. Роден през 1855 година, в Бланкенбург, следвал архитектура, археология и история на изкуството в Берлин, Мюнхен и Виена. Именно той открива основите на висящите градини и кладенците от където се е черпила вода за градините.

През 1964 година Иракският институт за исторически паметници започна да реконструира висящите градини във Вавилон, но след като основите бяха построени,

работата спря поради липса на средства, а вътрешните събития и военните действия, които се случиха по-късно, не дадоха възможност да се продължи работата по изграждането.

Интересувах се от висящите градини не само от това, че са едни от чудесата на света, а и от това, че преди войната посетих Ирак и видях Вавилон. Беше ми интересно да узная коя от версиите е истинска - тази на Страбон, че висящите градини се напоявали от реката, или тази на Филон, че се напояват от кладенци. И тъй като никой не можеше да ми даде отговор на въпроса, се обърнах към Учителят.

- Не само времето е причина за разрухата на Вавилон. Дърветата и цветята в градините загинаха, защото водоизточникът престана да пълни кладенците. Помпите не са черпели вода от реката, а от кладенците. Един ден Ирак ще възобнови висящите градини на Вавилон, защото бог ще разреши водоизточникът отново да се появи.

КЛАДЕНЕЦЪТ

Десет часа преди обяд. Тук-там по тревата все още блестят брилянтни капчици неизсъхнала от слънцето роса. От багажника на колата си взех около метър и двадесет сантиметра дебел меден кабел, оголих медната сърцевина и го извих под формата на дълго "Л" . Хванах с две ръце краищата, издигнах върха на "Л" на височина на гърдите и тръгнах из древната крепост. Пригодил електрическия кабел за багета, знам, че с помощта му ще открия скрития кладенец. Най-евентуално място за наличието на вода е леката падинка между вековния дъб и съборените в нея стени от манастира. Предполагам, че по този начин монасите или нашествениците са сложили край на кладенеца, затрупан под тонове камъни. На каквато и да е дълбочина водата в кладенеца, знам с багетата ще я открия. Да боравя с багета ме научи Учителят... И се досетих, той знае тази моя способност. Тогава на какво е разчитал, поставяйки задача да открия кладенеца? Тук, горе в манастира и до ден днешен има друг кладенец, от който игумена черпи вода с помощта на моторна бензинова помпа. Не знам дали действащият кладенец съществува от векове, или е нов. Но аз търся древния кладенец. Минавам върху развалините, обследвам останките от постройки една по една, правя крачка по крачка по каменистия път, но батетата не помръдва, Остава още едно не особено голямо пространство към скалния наклон. На двадесетина крачки от него стъпих върху огромен многотонен камък и тъкмо реших да премина напред, багета рязко се вдигна и показва наличие на вода. Странно, усещах че водата се намира на около три-четири метра под камъка. Възможно ли е тук под огромния камък да се е намирал кладенецът?

- И сега, какво, Ученико? - чух гласа на Учителя зад мен и се обърнах. Застанал със скръстени ръце на гърдите, наблюдава-

ше действията ми. Двете овчарки, приклепнали с изплезени езици до него, са вперили очи в мен.

- Вода има на около три, три метра и петнадесет сантиметра. Кладенецът е тук.

- Да. И друг би го открил по този начин, но до водата няма да стигне.

- Заради огромната скала ли? - попитах неуверен.

- Може ли по някакъв начин да се премести тази няколко тона скала? Но нека не те мъча. Ти действително откри, отдолу има вода. За да стигнеш до нея, ще трябва да притежаваш и тайната на висшият монах...

- И тя е...

- Знание. Моля те, ела при мен.

Заставах от дясната му страна и зачаках обяснение. Минаха няколко минути в пълно мълчание и с недоумение погледнах Учителят. Вперил немигващ поглед в канарата, той бавно и съсредоточено протягаше двете си ръце с длани обърнати надолу, после много внимателно започна да ги извърта нагоре и... камъкът се поклати, помръдна леко и се издигна на няколко сантиметра от земята. При следващите командни движения на дланите се измести встрани и плавно легна върху земята.

Невъзможното стана възможно. Това, което съм чел в книгите за силата, владяна от древните да преместват огромни блокове тежки камъни сега го видях с очите си. И днес има хора, владеещи тази тайна. И аз бих желал да я притежавам...

Доловил непостижимото желание Учителят леко смръщи вежди, а аз изпитах притеснение от това, което щеше да каже.

- Христос е казал на учениците си - тихо започна той: "Не се съблазнявайте в мен". Имал е предвид способностите си. Това, което извърших сега няма да се повтори. Преместих камъка, защото дойде време да се отвори старият кладенец. Водата в другия намаля.

- Но за да се премести този огромен камък трябва да се преодолее гравитацията...

- Така е, Учителите, които имат особени клетки от сгъстена слънчева енергия могат чрез изтегляне на космична енергия да образуват астрален лост под самото

тяло. От това влияние се изсмукват гравитационните клетъчни сили на този център на тялото. Неговите клетки остават разединени, изсмукани от по-мощно качество астрални клетки и тялото става леко. При отместване на този астрален лост клетките на гравитационната клетъчна топка отново се събират и тялото тежи на мястото си, защото тези сили, които са в състояние цялата планета да държат под своя власт са се оттеглили и остава само притеглянето на земния център. -Ти...

- Не, аз не извърших преместването - скромно отвърна той. - Моят Учител. Хайде да погледнем какво има под камъка.

Вече знаех с каква сила и подкрепа се ползваше моят Учител. Можех да се гордея с него, с този почти никому неизвестен, непознат духовник, игумен на манастир скрит в дебрите на планината. Да, той не бе извършил преместването, но молбата му бе чута и изпълнена от неговия велик Учител.

Приблжихме се до мястото, където до преди минути лежеше огромната десеттонна скала и видях неправилен скален отвор пълен с вода.

- Не е изработван от човешки ръце - обясни Учителят. - На три метра и петнадесет сантиметра, както ти установи в планината минава широка подземна река и тази кухня подобно на скачените съдове се пълни с вода. Това е резервният кладенец на манастира.

- Учителю, как ще обясниш на хората появата на новия кладенец? Това е цяло чудо.

- Защо да обяснявам чудото? - повдигна рамене Учителят. - Чудото се е случило и е реалност. А как се е случило, е божя работа. Така ли е?

- Така е - потвърдих с разбиране. - Сигурно ще прозвучи глупаво, но искам да попитам дали с използване на формули великите Учители успяват да разединят клетките на предметите от гравитацията.

- При тези действия няма формули. Тук има закон на съвършено развитие на човешките вътрешни сили. Знания, получени от една абсолютно мъдра дисциплина. Учителят приклепна до кладенеца с бистра планинска

вода и дълго се вижда в нея. Чувах, че нещо ѝ шепне, долавях че я благославя, молеше я да внася живот и радост в телата на пиещите я, да ги очисти... Не смеех да помръдна от мястото си, докато не се изправи и неочаквано попита:

- Ти какво мислиш за водата, докторе?

За първи път ме наричаше доктор, останах изненадан.

- В какъв смисъл?

- Като лекар, който е учил за свойствата на водата. Разбрах защо ме нарече докторе. Искеше да знае как-

но ми е известно за състава на водата. Това бе елементарно, но защо?

- Два атома водород и един атом кислород. Съществува в течно, твърдо и газообразно състояние. Замръзва при нула градуса и ври при 100 градуса по Целзий. Безценен продукт за всичко живо на този свят.

Спомням си, отпадна теорията, че водата не е в състояние да образува дълготрайни структури, че молекулите могат да се съединяват във вериги, но тези образувания живеят нищожно малко време. С други думи не можеш да структурираш водата. Има сведение, че водата не е дело на земната природа.

- Но интервенцията на науката внесе в наносвета нови знания - водата има памет и може да разбира човешките емоции и думи.

- Да, това се отнася за хомеопатията... Знаем, водата може да "помни" разтворените в нея вещества. Имам колеги, които работят по този метод. И постигат добри резултати. Има научни сведения, че водата не е дело на земната природа.

- Това исках да чуя - уточни Учителят. - Една грешна научна постановка. Запомни, водата е дело на земната природа. Образувана от сложни земни елементи в съдействие със слънчевата светлина и топлина. Слънцето, великото Слънце е предач и тъкач на всичко живо и неживо на Земята. Не си чел за опитите на доктор Станислав Зенин, нали?

Нямах и понятие кой е той и с какво е известен. Той кимна с глава, в знак на разбиране.

- Ако не възразяваш, ще ти изнеса кратка лекция относно изследванията на доктор Зенин за свойствата на водата.- Погледнах учудено, той добави: - Проучвам материали от световната преса, които ме интересуват.. Да поседнем на нашата пейка - и тръгна по излъсканите камъни, последван от мен и неотлъчните овчарки.

Нямах нищо против да науча нещо повече за необикновените свойства на водата и след като седнахме, зачаках да продължи:

- През 2003 година в Института по медикобиологични проблеми на РАН от доктор Зенин са извършени изследвания които показват, че водата може да образува трайни структури. Негово откритие са устойчивите, живеещи до няколко часа, съединения от 912 водни молекули с размер от половин до един микрон. Те били основен структурен елемент и Зенин ги нарича "клатрати", които се виждат под контрастно-фазов микроскоп.

Клатратите притежавали странни свойства. В дестилирана вода те са електрически неутрални, но се променят във всяка друга среда. Външното магнитно поле разрушава връзката между елементите и водата се превръща хаотична. Ако във водата се вкара малко количество друго вещество, дори една молекула, клатратите започват да "поглъщат" неговите електромагнитни качества.

- За тези свойства навремето отричаха хомеопатията.

- И може би, точно заради това доктор Зенин наред с научната аргументация на опитите си е привлякъл в екипа си екстрасенси и народни лечители и доказва, че тези хора със "съмнителни професии" могат със силата на мисълта си да променят електрическата проводимост на водата. - спря за малко, погали по главите последователно овчарките застанали пред краката му и продължи: - Доказва се, че водата има памет и може да помни. При това има два вида памет - първична и дълготрайна. Първичната се проявява след еднократно въздействие, дълготрайната е пълно преобразуване на структурните елементи в клатратите вследствие продължително информационно въздействие. И без човек да е екстрасенс е достатъчно за определено време да предава на водата

определени емоции.

Японският учен Масару Емото, използвайки анализатор на магнитния резонанс достига до същите изводи: модата образува подредени структури, нещо като кристали. Те отразяват електромагнитните свойства на водата, но всички са различни - абсолютно еднакви кристали няма. Това не се среща никъде в природата.

Замълча, лекцията бе свършила. Овчарките, разстлани се пред краката ни, дишаха спокойно под дебелия сянка. Учителят ме погледна, усмихна се и прехвърли разговора на друга, жадувана от мен тема:

- Надявам се скоро да ти покажа лабиринта... А и това гостуване няма да е за последно. Вярвам, ще идваш още много пъти... Дори и тогава когато мен няма да ме има. Тук ще имаш задължения...

Тъга нахлу и стегна гърлото, сърцето ми се сви от болка. Не казах нищо. А исках да го уверя, че винаги ще идвам при него, ще идвам в манастира и тогава, когато него наистина нямаше да го има на този свят. Исках да знае, че го обичам и уважавам, и съм му безкрайно благодарен.

По-късно, завърнал се в София, прочетох още информация за водата:

"Земята е подложена на електромагнитни вълни, идващи от дълбините на Космоса. Скоростта на физичните и химичните реакции са пряко повлияни от Слънцето, Луната и планетите в Слънчевата система.

Водата е велика природна сила като посредник между галактическите пространства и всяко живо същество на Земята."

Професор Дювал твърди, "всички физически константни на водата са аномални" и измененията съответстват на електромагнитните трептения и честота. Космосът изцяло определя ритъма на живот на Земята и деформира структурата на водата, основен жизнен елемент на планетата.

Запознах се със следната информация за елексира на живота - водата: "...Учените установяват, че преди 5 милиарда години освен масите газ и вихровото движение, които формират различните планети, животът се е за-

родил от множеството огромни топки, буци лед, с които Космосът е бомбардирал Земята. Изследователят Жоан Дейви от Цюрихския технологичен институт над 30 години изследва подпочвените води на Швейцария. За него, древната, подземна вода е "мъдра", а наскоро падналата вода на Земята "непълнолетна". Обяснението е, че подпочвените води разтварят минералите, биологични, вещества, руди и камъни. Оказва се, че днешната световна система за водоснабдяване на далечни селищата с водопроводни системи е нездравословна за организма. Водата, която тече по тръбопроводите, е подложена на силен натиск и това разрушава естествената структура и жизненост на водата. Тя е своеобразно огледало на технологичната намеса в Божия природен ред. Човешкото тяло съдържа най-голям процент елементи от всички' други организми, цели 108 на брой. Веднага се досещаме, за кармичното число в тибетската философия, че изкупление ще получиш, ако повториш само 108 пъти дадена молитва. Будизмът приема че човешкото тяло е родено в грях, крие 108 земни страсти, с които трябва да се пребори..."

НАСКА

Авторите на книги с години проучват различни области по дадена тема, изписват стотици страници вследствие на получените резултати от изследванията - награда за труда си, а аз искам да получа начаса квинтесенцията на въпроси, вълнуващи човечеството от векове. Така е, но съм изчел множество трудове по дадените въпроси, мислил съм с години върху тях, консултирал съм се с учени, съпоставял съм истинските събития с нереалните факти, следил съм новите научни открития. Бих казал, макар и скромно, че съм проявил творческо изследване по въпросите, които ме интересуват. За какво намеквам, за това, - че не правя научна публикация по дадена тема, а и не това е целта на настоящата книга, - а кратък коментар запознаващ читателите с популяризирани теми, ето защо пристъпвам към крайното решение. Уважаеми, любознателни читатели, надявам се, вие напълно или отчасти сте запознати с темите по които дискутираме и не се нуждаете от повторения на хилядите факти, написани в книги от този род. Именно по този повод се постарях, да цитирам общи сведения по дадена тема, дотолкова, че да запозная с тях читатели, които тепърва навлизат в тази област.

НАСКА, известното плато Наска в перуанските Анди възбуди моя интерес още при самото прочитане на книгата "Спомени от бъдещето" от Ерих фон Деникен, а по-късно бях във възторг гледайки прожекция на филм изготвен по сценария на Деникен под същото заглавие.

За мен Ерих фон Деникен е истински пионер в трудната борба с догматизма на мнозина учени, непризнаващи знанията, културата и много по-издигнатото ниво на древните цивилизации, спрямо нашата съвременна цивилизация, а освен това е и един от най-добрите изследователи и тълкувател на тайнствените знаци на плато Наска. И не само там, затова ще си позволя да цитирам

откъси от написаната от автора книга, издадена през 1968 година .

"СПОМЕНИ ОТ БЪДЕЩЕТО" В увода на книгата си Ерих фон Деникен пише:

"Смелост бе нужна, за да бъде написана тази книга. Не по-малко смелост изисква тя и от своите читатели. Понеже изложените в нея тези и доказателства не се вписват в мъчително съставената мозайка на здраво циментираната школка мъдрост, ще се намерят учени, които под етиката "утопия" ще я поставят в индекса на онези книги, за които е по-добре да не се говори. А профани, които и в съня си биват тревожени от виденията на бъдещето, ще се скрият още по-дълбоко в охлювите черупки на своя близък и познат свят, смутени от възможността, не, от вероятността! - нашето минало да бъде открито наново и то да ни се разкрие още по-тайнствено, още по-дръзко, още по-загадъчно отколкото би могло да бъде всяко наше бъдеще!

Едно поне не подлежи на съмнение и спор: не всичко е ясно в нашето минало, онова минало, гъмжащо от непознати богове, които с пилотирани космични кораби са посещавали нашата Земя през добрата ни прастара каменна ера. В това минало е имало секретни оръжия, супер оръжия и други немислими днес технически достижения, чието "ноу хау" в редица случаи все още на сме успели да придобием.

Не всичко е ясно в нашата археология! Откриват се например електрически батерии, по-стари от хилядолетия. В това минало има странни същества в свършени космически костюми, стегнати в кръста от колани с платинени токи. Откриваме - и никой компютър не ги е изписал! - петнайсетзначни числени поредици. В дълбока древност се сблъскваме с цял арсенал от невъобразими чудесии. А от къде всъщност са черпили прапрачовеците своето умение да създават всички тези невероятни неща?

Не всичко е ясно и в нашите религии! Общото за всички тях е, че обещават на хората спасение и помощ. Подобни обещания са правили и прастарите богове. А защо не са ги изпълнявали? Защо са използвали свръх-

модерни оръжия срещу първобитния човек? И защо са замисляли неговото изстребление? Да свикнем с мисълта, че този свят от наследени хилядолетни представи ще рухне някой ден. През последните години точни научни изследвания разрушиха мисловната сграда, в която се бяхме настанили така уютно. Отново откриваме познания, държани скрити в библиотеките на обгърнати с тайна общества. Ерата на космонавтиката престана да бъде ера на тайни. Космонавтиката, устремена към слънцето и звездите, измери дълбините и на нашето минало. От своите мрачни гробници излизат на бял свят божества и жреци, царе и герои. Наш дълг е да изтръгнем от тях техните тайни, защото разполагаме с необходимите средства, за да преоткрием нашето минало из основи и - стига да желаем това - до последното бяло петно.

Археологията трябва да се насочи към изследвания в съвременни лаборатории.

Археологът трябва да пристъпва към опустошените средища на нашето минало, съоръжен със свръхчувствителни измерителни уреди.

Обреклият се на честна служба жрец на истината трябва отново да се научи да подлага на съмнения всички узаконени представи.

Боговете на тази дълбока древност са оставили след себе си необозрими дири, които едва днес можем да разчетем и разгадаем, защото проблемът космонавтика, който днес е наше всекидневие, хилядолетия наред не е съществувал за човека. А ние твърдим именно това: в дълбока древност и нашите предци са посрещали гости от Вселената! Нищо, че днес още не знаем каква е била тази извънземна цивилизация на далечна звезда, чиито пратеници са дошли при нас - въпреки това заявяваме, че тези иноземци са унищожили една част от съществуващото тогава човечество и са създали новия, може би първия *Homo sapiens*.

Това твърдение заплашва да срина фундаментални вярвания. То подкопава непоклатимия пиедестал, върху който е била издигната с помощта на Бога съвършена мисловна сграда. Предлаганата книга има една основна задача - да назове убедителни доказателства в подкре-

па на това твърдение."

През 1997 година Ерих фон Деникен след поредици от книги издава и "Посланието на Наска". Тъй като темата е една и съща ще продължа с предговора към "Посланието на Наска" от Деникен:

"Наска? Какво става? Пак ли платото Наска?"

Спадам към хората, които само до преди няколко години си въобразяваха, че знаят всичко за Наска. Познавам специализираната и популярна литература, всички теории и хипотези. През изминалите трийсет години безброй пъти посещавах платото. Седмици наред съм летял над пустинята и околните хълмове, а в началото на седемдесетте години дни наред се препъвах по горещите каменни полета и ръждивокафявите скални пластове, Смятах, че познавам загадката на Наска. Междувременно разбрах колко малко - както и всички ние знаем за нея.

Какво толкова има на Наска? Преди всичко тя е загадъчна, тайнствена, както и страшна. Тя е обозрима и същевременно непрозрачна. Вълшебна, съблазнителна, логична и в същото време абсурдна. Наска е като стотици удари от гръмотевица по разума. Ако очите можеха да крещат, щяха да го направят в Наска. Посланието ѝ е скрито и объркано, всяка теория за него е противоречива. Загадката на Наска сякаш е неоткриваема и нерешима, безумна и безсмислена. Понякога посланията от рисунки около днешното градче Наска са детински, заплетени и направо неразумни, сякаш възникнали по някакъв каприз, а понякога отново се появява логиката, която иска само да знае, но не и да вярва в нещо.

Наска се изплъзва от всеки разум. За мен това не е учудващо, защото човешкият разсъдък упорито се придържа към настоящето. Почти задължително пренасяме мисленето си и знанията си върху хората, които са живели преди много време и не са имали нашия възглед за света. Сякаш естествено смятаме, че сме умни, хитри и благословени с проникателността на криминалиста. Приемаме, че научната методика непременно ще ни отведе към небето на прозрението. Други хора пък се движат в някакви парапсихологически светове. Те смя-

тат, че са познали или "постигнали" истината за Наска. Версиите им за Наска се догматизират. Да не вярваш в тях се смята за грях, макар и простим. Така за Наска бяха създадени теории, спекулации, учебни становища, догми, измишльотини и други тъповати коментари, които, взети заедно, нещо не доказват.

Наска е гигантска - не само по географските си размери. Сравнима с Голямата пирамида в Египет, Наска е една от машините на времето в човешката история. Който се доближи до нея, наднича във феноменална дълбочина. Там блещука и едно огледало, което изпраща лъчи към Вселената."

И така, къде се намира така дискутираната НАСКА?

Дължим откриването на Наска на перуанския археолог Торибио Мейа Хаспе, който през 1927 година изследвал руини на инките не далеч от Рио де Наска. В дирене на още руини Хаспе се изкачил на невисок хълм и огледал "Пампа де лос Чиньос", "Пампа де Чикерильо" и "Пампа де Наска". Нещо странно имало в "Пампа де Наска". В чернокафеникавата пустинна област се очертавали по-светли и прави като стрели линии, които археологът предположил че са древни пътеки. След 13 години през пролетта на 1940 година Хаспе продължил изследването на същото плато и след като преминал пеш две от линиите, направил първата публикация за линиите на Наска.

На следващата година историкът от Нюйоркския университет д-р Пол Косък, знаещ вече за съществуващите странни линии между река Инхенио и малкото селце Наска решил да търси водни канали между тях, надявайки се на нещо общо между каналите и линиите. Качил се на спортен самолет и най-неочаквано открил върху платото Наска огромни рисунки: над двадесет броя птици, като само на една от тях размаха на крилата бил към 200 метра, писти за излитане и кацане на самолети, някои с огромни дължини, други с дължина над километър и ширина около 30 метра; огромен паяк; маймуна с къдрава опашка; кит, куче, един гушер легун, а на планинския склон - човешка фигура, с дължина 29 метра, с вдигната ръка, и не далеч от нея на по-ниските скатове

лица с ореоли и лъчи около главите. Колкото и усилия да положил историкът да получи яснота от археолозите за произхода на необикновената картинна книга в платото, никой не могъл да му даде отговор. Археолозите също не знаели нищо за създателите на огромните дълги с километри изображения, нито за произхода на пистите. На археолозите им било ясно, че в тази пустош никой не би могъл да построи писти за кацане и излитане на самолети, тъй като нито индианците, нито предхождащите ги племена, са владеели летенето. Тъй като това не били истински писти обявили линиите на платото за "Стари пътища на инките" и "Пътища за процесии".

Ще направим едно допълнително изследване наред с написаното от Ерих фон Деникен, относно откриването на Наска, тъй като в различните издания се споменават различни дати на откритието. А и по този начин нещата се допълват с незначителни повторения. Според Питър Джеймс и Ник Торп в книгата им "ДРЕВНИ ЗАГАДКИ" издадена 1999 година от Ballantine Books, New York, археолозите Алфред Кробър - американец и Торибио Мехия - перуанец, правят откритието не през 1927 година, а това се е случило през 1936 година, когато те разкопават древно гробище край град Наска в подножието на перуанските Анди. При едно проучване на местността в близост до лагера археолозите забелязват някакви безкрайно дълги и прави бразди в пустинята. Браздите не ги интересували, те допуснали, че това са древни канали за вода, срещани често в перуанската равнина и в дневника за разкопки наред с описите за откритите и гробницата предмети добавили и бележка за "каналите за вода" и всичко потънало в забрава.

Едва в края на 30-те години, когато над пустинята започват да прелитат самолети и пилотите съобщават за многообразието от линии, рисуващи невероятни изображения на животни и писти, се възбужда любопитството на археолозите.

Археологът Мехия се връща отново в Наска и начертава скици на част от правите линии вкопани в земята, приличащи му на религиозни пътища. Но Мехия не са задълбочава в изучаването на рисунките в пампата, а

се интересува главно от забележителните подземни водни канали, направени под повърхността на долината и дълги с километри.

На международната среща на археолозите в Лима през 1939 година Мехия представя своите предварителни проучвания за Наска. Присъстващият на срещата историк Пол Косък от Университета в Лонг Айленд, Ню Йорк, е впечатлен от напоителна система на древните цивилизации (чрез километричните подземните водните канали подпочвените води били използвани за напояване на цялата равнина), взима една година отпуск и през 1940 година заминава за Перу. За преводач наема колежка от Националния музей, немската математичка и географка Мария Райхе.

През следващата година Пол Косък заедно с жена си Роуз започват сами да проучват линиите на Наска, искайки да установят дали нямат някаква връзка с напояването. Започват проучването си от там, където път през пустинята пресича една от линиите. Установяват, че линиите продължават и от двете страни на пътя, прани по продължение на километри. Единият ѝ край достига до върха на хълм, а другият до група възвишения. Проследяват линията до хълма и като достигат върха му установяват, че се намират в центъра на цял комплекс от линии. Но какво означават тези линии някои широки до 3 метра не е известно и Косък поръчва въздушни снимки. Те показват, че откритите от него обекти са най-малко дванадесет "лъчеобразни центъра", по които той очертава на карта, като търси дали между центровете има някакви общи черти.

Връщайки се в Лима, с помощта на Райхе, Косък успява да претвори записките си от невероятни линии, странна фигура на огромна птица с дължина на опашката 50 метра. Проучването на Косък е истинско откритие, показващо че пустинята не е само покрита с мрежи от вчертани прави линии но че в нея има и рисунки на гигантски птици и животни.

Връщайки се на работа в Университета Косък предлага на Мария Райхе да продължи проучването. Тя на драго сърце приема предложението и през 1946 година

тя заминава за Наска .

И рисунките на платото така запленили Мария Райхе, че тя до края на живота си останала да живее и изучава тези мистични изображения в Наска. На нея дължим точните измервания на километричните очертания на фигурите на платото Наска, както на земята, така и от въздуха.

"Загадъчната жена на пампасите", както я наричат обитателите на крайбрежното плато в южната част на Перу, за много десетилетия е избродила всеки километър по изсъхналата равнина, равна и гола пустиня Наска и е проучила огромните тайнствени землени сграфити издълбани в пръстта, покриваща скалите. Най напред тя открива фигурата на един огромен паяк, а с течение на дълги години исполински изображения на божества, птици с разперени криле, свити на кравай змии, цветя, лисици с дълги опашки и една огромна маймуна. И всички тези фигури начертани с една-единствена непрекъсвана линия, която започва на едно място и след много извивки, очертали изображението, завършва отново в изходната точка.

От самолет летящ от Лима за Чили или Арекипа ясно се виждат исполински триъгълници и четириъгълници, Очертанията на техните светли площи са изтеглени като с чертожен линеал и се открояват върху тъмния фон. Ето какво пише Райхе в книгата си "Тайните на пустинята"!

"Столетия преди времето на инките в южната част на перуанското крайбрежие съградили паметник - единствен в света и предназначен за потомците. Огромните му измерения и прецизната линейна планировка го правят равностоеен на египетските пирамиди. В Египет издигаме поглед нагоре, за да обхванем тяхната монументална триизмерна простота, а тук от голяма височина поглеждаме надолу, към просторни площи, покрити от великанска ръка с издълбани в пръстта знаци на някакъв тайнствен език."

А по повод исполинските триъгълници и четириъгълници тя коментира:

"Някои от тях човек може да определи на летища. От малка височина, от малък спортен самолет или вертолет

пред очите ви се открива смайваща гледка. Тогава човек вижда, че около големите геометрични площи са групирани сложни линейни системи, изтеглени като с конец линии, които се пресичат подобно на мрежа. Най-интересното обаче е, че тук-там между тези абстрактни форми откриваш и единични животински фигури, които ясно се различават още от 500 метра височина и следователно на земята трябва да имат нечувани размери. Очевидно представляват творби от човешка ръка, съхранили се през столетията."

За пустинята Наска се знае, че е най-безводната зона на Земята. Рядко, много рядко, почти през две години |ук за десетина минути превалява лек дъждец. Именно климатичните условия и топлият въздушен слой, образуващ се над платото запазват рисунките от разрушителните въздушни течения.

Като взела предвид климатичните условия Мария Райхе изчислила точни данни за времето, през които са били създадени тези сграфити. По ориентацията на линиите на рисунките спрямо определени слънчеви позиции тя изчислява, че отрязъците от времето между 350 до 950 година от нашето време, а на други места от 800 до 1400 година от нашата ера. Намереният къс дърво в земен пласт бил датиран с помощта на радио карбонния метод, показал 525 година от нашата ера. Било изчислено, че културата Наска, рожба на която безспорно били тези изображения, е процъфтявала във времето между 300 година преди и 900 година от нашата ера. Всичко съвпадало и се доказвало, изображенията на Наска били създавани до 1400 година от нашата ера, по време на европейското средновековие.

"Създателите на линиите избрали тази местност, знаейки, че произведенията им няма да бъдат изтрети от вятъра или дъжда. Вятърът носи само прах и пясък, който обикновено щял да се наслажда по творенията им, а преди началото на замърсяването на въздуха на практика нямало дъждове" - пише Мария Райхе.

Ерих фон Деникен естествено не е съгласен нито с датирането, нито с предназначението на фигурите. Той датира тяхното създаване на около 10 000 година пр.н.ера.

и твърди: "У мен поне те неоспоримо събуждат представата за летищен комплекс." Ето как той обяснява своята теория в книгата си "Назад към звездите":

"Недалеч от днешното градче Наска в безлюдната равнина някога са се приземили иноземни разумни същества и изградили там импровизирано летище за своите космични кораби, които са имали за задача да оперират в близост със Земята. Върху този идеален терен та построили две писти. А може би са маркирали пистите с някой неизвестен на нас материал? Космонавтите - за кой ли път изпълнили своята задача и отлетели обратно на своята планета.

Живеещите тук преди инките племена обаче, които наблюдавали изключително впечатляващите ги чужди същества по време на работа, страстно желаели завръщането на тези "богове". Чакали години, а когато мечтата им не се сбъднала, започнали - както били видели да правят "боговете" - да прокарват нови линии в равнината. Така били създадени допълненията към първите две писти.

Но боговете все още не се появявали. Къде били съгрешили местните хора? С какво разгневили небесните, пришълци? Един жрец си припомнил, че боговете дошли от звездите и посъветвал вярващите да насочат призивните линии към тях. Отново започнали работа. Изградени били ориентираните към звездите писти. Но боговете не дошли.

Междувременно се раждали и умирали поколения Първите, истинските писти на извънземните разумни същества, били отдавна западнали. Новите поколения индуси само от устни предания знаели за боговете, дошли някога от небето. От тези автентични разкази жреците направили свещени митове и искали да бъдат издигнати нови и нови знаци за боговете, за да се завърнат някой ден при тях.

Тъй като не постигнали никакъв резултат с прокарва нето на линиите, започнали да чертаят в рохкавата пръст големи животински фигури. Първоначално изобразявали всякакви птици, птици, които трябвало да символизират полети - по-късно фантазията им подсказала силуети на

паяци, маймуни, риби."

Интелектът и въображението, което притежава Ерих фон Деникен не се е направило на много мастити учени и на математичката и картографка Мария Райхе. Свикнала да борави единствено с езика на точните науки, тя пише и своя "Коментар за Наска" публикуван заедно със студии на други учени през 1970 година в книга "Астронавти ли са били боговете".

"В никакъв случай не мога да се съглася с гледището на Ерих фон Деникен, че големите четириъгълници и триъгълници представляват писти за приземяването на космически кораби. Космически кораби и космически таксите едва ли се нуждаят от писти за кацане. Освен това почвата тук е крайно неподходяща за подобни цели. Вместо да я лавират старателно са махнали всички камъни от повърхността, така че и най-малки автомобили неизбежно затъват в рохкавата пръст. А и летателните апарати при кацане биха вдигнали гъст облак прах, който би се отложил като слой пудра върху околните рисунки и по този начин би ги заличил. Все едно да посипеш тебеширен прах върху изписана черна дъска.

За дългите прави линии, които буквално като с мрежа покриват пампасите, Деникен употребява думата "координати". Но този термин е заимстван от европейската наука, а при изследването на Наска възниква толкова неочаквано и нестандартно осмисляне на действителността, че обикновените понятия, с които ние сме възпитани, отиват като че ли на втори план...

Тук се сблъскаш с някаква разновидност на интуитивното знание, което ми стана особено ясно в последната фаза на моите проучвания. А на някои им се иска да видят в хармонията на формите при фигурите от Наска резултат от съзнателно приложение на златното сечение."

Нямам намерение да коментирам твърденията на Ерих фон Деникен относно това кои, кога и защо са изрисували фигурите по платото Наска, тъй като съвременния читател ясно разбира, нито индианците, нито по-древните от тях раса на инките са могли да изрисуват огромните фигури и плетеници. Че не представляват кален-

дар, нито водни канали е ясно. Мога да цитирам Мария Райхе, която по този повод пише:

"Художниците, които само от въздуха са могли да видят съвършенството на собственото си творение, трябва предварително да са ги планирали и начертали в по-малък мащаб. Как после на големи разстояния са успели да дадат на всяка част от линиите правилното им място и посока, си остава загадка, за чието решение ще са нужни години. Само който е запознат с работата на земемера, може в пълна степен да прецени каква подготовка е нужна да се пренесе рисунка в малък мащаб при перфектно спазване на пропорциите до огромни размери. Древните перуанци трябва да са притежавали инструменти и помощни средства, за които не знаем нищо и които те заедно с други знания са скрили от очите на завоевателите ..."

Интересно, по какъв ли начин "художниците" са са издигали на високо, във въздуха, за да огледат и се възхитят на творенията си? Но още по-загадъчни са инструментите с които са изработвани фигурите, като се има предвид, че най-малките "изровени" рисунки са на животните: Рибата е с дължина 25 метра, паякът 46, маймуната 60, кондорът 110, а колиброто 250 метра. Учените предполагали, че перуанците са изработвали линиите с помощта на колове, на които били закрепени въжета с различни дължини. По този начин са могли да изтеглят криви линии. Правилно разсъждава Деникен, като твърди, че почти е невъзможно да се изрисуват фигурите на животните, защото фигурите им много рядко са състоят от полу или четвърт окръжност. С метода на "кол и въже" са могли да направят само опашката на маймуната, а при останалите фигури на кучето и кита и други методът не функционира.

Деникен пише: "Правите линии могат с лекота да се ограничат с въжета и да се изтеглят в ландшафта. Но защо са тогава зигзаговидните линии, рисунките "клармер", спирали, лабиринти или струващите ни се безмислени геометрични изображения?"

Една от любопитните форми се състои от шест разположени една до друга форми, които са дълги общо

600 метра. Както при лабиринта, всяка линия в края е вързана със съседната. Вътре в мрежата има дъга, заострена стрела от 400 метра. Стрелата е съединена със едната линия с разположен до нея четириъгълник. Ако човек измине цялата геометрична форма, ще се получи разстояние от над пет километра или повече от час ходене пеш. Ако обаче фигурата се измине напърно на всички линии, ще са нужни само четири минути. Още от нямото начало ни се струва безмислено да се изминава разстояние от пет километра, щом до другия край може да се стигне и за четири минути. Може би е някакъв път за процесия? Но къде са тогава отпечатъците от крака и сандали по пътеката? В края на продълговатата геометрична фигура лежат три малки "изровени" рисунки: един вид гущер, нещо като несполучливо дърво или според госпожа Райхе "морски водорасли" и неопределимо тяло, от което израстват две ръце (или може би крака? Едната ръка има пет, другата четири пръста. Какво ли е дало повод за подобни изображения? Кои мотиви имат общ знаменател? Щом като всички фигури на животни "са свършени и с хармонични пропорции" (Райхе), защо тогава миниатюрното чудовище до геометричната форма има пет, респективно четири пръста? Защо маймуната има само три пръста на краката, а четири на едната ръка и пет на другата. Откритията които прави Деникен на платото Наска му задават много въпроси на които той се старае да намери правилен отговор. Точно заради това Искан да видим как Деникен класифицира сграфитите:

1. Пистите. Думата "писта" не трябва непременно да означава "писти за излитане и кацане", но впечатлението просто се налага. То обхваща и "пистите за рулиране", водещи към другите. В испанския език няма друга дума. Както жителите, така и пилотите от Наска постоянно казват "las pista".

2. Тесните линии. Широки около метър, повечето от Тях са свързани с писти и са дълги с километри. Откритата засега най-дълга линия се точи на 23 километра през планини и долини. Такива тесни линии има повече от 2000!

3. Геометрични фигури. Става дума за зигзаговидни

линии, кламери , спирали или странни образци. Понякога са свързани с изображения на животни - например с маймуна, - понякога се намират над или под пистите.

4. Изровените рисунки. Това са рисунки на птици, н| легуан, кит, куче маймуна, паяк или цвете. Засега са известни 32 такива рисунки. Наричат ги така (или предимно така), защото са "изровени от земята".

Какво още искам да кажа за изследването на Деникен:

На никой изследовател до сега не му е правило впечатление, че някои от пистите минават една под друга.

А върху платото е работено няколкопластово с различни оттенъци.

Не отговаря на истината твърдението, че е достатъчно да се разрови около 30 см земята, за да се образуват бели линии."

Уважавам Ерик фон Деникен и затова към неговите изложения ще прибавя и тези на доктор Кабрера, които Деникен не само че не отрича, а с тях подкрепя и своята теория.

"Погледнато от въздуха, платото Наска е невъобразима плетеница от причудливи и непонятни фигури, други осемнадесет фигури съвсем ясно очертават митични птици, огромен образ на маймуна, голям колкото футболно игрище, гущер, два пъти по-голям от фигурата на маймуната, и паяк, точно пресъздаващ съзвездие Орион. Но тава са само част от скулпторите, изваяни от неизвестна ръка. Д-р Кабрера, археолог от университета в Лима и един от най-запалените изследователи на Наска, е събрал в своята колекция изключителни екземпляри от културното наследство, завещано ни от древните обитатели на тези земи. Той с право я нарича "библиотека от камъни", защото разкрива части от човешката история Тя е картинен разказ за изчезнали раси и континенти и като повечето древни източници свидетелства за невероятен земен катаклизъм, завършил с всемирен потоп. В "каменната библиотека" са събрани резби върху камък, изобразяващи медицински трансплантации, кръвопреливане и уред, приличащ на телескоп. Според д-р Кабрера напредналата цивилизация, която е живяла по

тези места е притежавала технологии за извършване на сложни медицински процедури като трансплантация на мозък и метод за неотхвърляне от човешкия организъм на присадени органи. Древните хирурзи вероятно са попивали Цезаровото сечение и са използвали акупунктурата като метод за анестезия, ако се съди по изображенията. Върху четири камъка са изобразени земните полукълба и с точки са указани контурите на непознат континент, за който се предполага, че е Атлантида, Му или Лемурия - мнение, което поддържат мнозина учени, които считат, че Америка, Африка и Азия преди милиони години са имали друго местоположение."

Д-р Кабрера, с помощта на геолози се опитал да възстанови изсечените в скалите карти и установил, че те изобразяват Земята каквато е била преди 13 милиона години - 80 на сто твърда маса и едва 20 на сто вода. според д-р Кабрера именно в този период е настъпил невиджан катаклизъм - разместване на тектоничните плочи и раздвижване на континентите от потоп, който принудил обитателите на платото да го напуснат. Те избрали за свое убежище планета от групата Плеади. Учените дори предполагат, че това е била истинската им родина, защото цивилизация, съществувала толкова отдавна и притежавала подобни познания за Космоса, би могла да има единствено извънземен произход.

Върху каменна ваза от колекцията на д-р Кабрера са изобразени полукълбата на тази планета и мъж, взиращ се в небето през телескоп. Композицията е разделена на четири части: на първата е изобразена комета с необикновена траектория, на втората - планетата Юпитер, на третата - Венера, а на четвъртата - тринайсет съзвездия, сред които и Плеади. Д-р Кабрера предполага, че енергията, произведена от кометата, е помогнала на кораба на обитателите на Наска да достигнат своята родина - Плеади, която се намирала в нейна траектория. Като потвърждение на хипотезата си д-р Кабрера посочва забелязаната през 1973 година комета Кохоутек. Тази комета, казва той, е безпрецедентно явление, което няма да видим отново. Нейната траектория е толкова необичайна, колкото е и изобразената на каменната

ваза. Има още едно съвпадение. И в двата случая планетите Юпитер и Венера почти изцяло не се виждали през деня.

Откритият в Наска космодрум също представлява обект на изследване от учените. Там се виждат много писти, изградени от огромно количество желязна руда, която концентрира магнитната енергия и създава силно електромагнитно поле. Д-р Кабрера и неговият научен екип предполагат, че космодрумът е проектиран като поле на магнитното пречупване - феномен, пред който движещ се обект с електрически заряд може да отскочи от повърхността с подобен заряд. Следователно за изстрелването на кораби в Космоса е бил използван двоен електромагнитен заряд - на пистата и на летателния апарат."

Считам, че изложеното е предостатъчно човек да придобие представа за платото Наска, но да оставим споровете между учените, които продължават и до днес. В очакване на утрешния ден заспах.

Рядко сънувам, но под влияние на прочетеното и в очакване разбулване тайната на Наска сънувам интересен сън:

...Стоя на платото Наска, което е оживяло. Навсякъде кипи работа, движат се машини, едни орат земята, други са включени да рафинират. Почвата се повдига и сляга, а хора не се виждат. Гледах в неведение как всяка бучка земна пръст има крака и ръце, и се движи самостоятелно. Невероятното събитие събуди в мен интерес към явлението, но преди да си дам сметка за него, нещата тутакси се изясниха. Изведнъж видях, че мъничките бучици са малки Гноми. Човечета с крайно умален вид ме гледат приятелски и аз ги гледам с любопитство. Между нас сякаш възникна симпатия и ги попитах какво правят тук и от къде са дошли.

"Слязохме милион преселници от неизвестна за вас планета - отговориха те. - Наричаме я Рикон. Тя е малка планета с милиарди население, което всеки момент е готово за разселване. Планетата ни се управлява от цар Рикори, който не прилича на нас. Той е истински човек А тук сме заради производството на мазнина".

Не знаех какво имат предвид думата мазнина и попитах как я придобиват и за какво се използва.

"Придобиваме я от този дълбок кладенец. В него се стича земна мазна течност от канали дълбоко под земята. Виж колко канали довеждат тази мазнина."

И видях, под карстовото образувание на Наска има отличен чернозем - влажен, студен, силно наситен с тъмна гъста мазнина. Каналите като че ли са прокарани пак от такива човечета. Цялата маса от мазнини се стичаше в дълбок цилиндричен кладенец. Ясно личеше, че кладенецът в дълбочина преминава през цялата карстова част на Наска до мазната черноземна част. Течността се издигаше до половината на карстовата дълбочина. От върха на кладенеца слизаше с лост тежка, специална каменна преса, на която виждах клетките, от които бе изградена - много на гъсто и споени, притежаващи невероятна тежест. Тази преса с огромна сила притискаше земната мазнина, изливаща се в кладенеца. В основата на Наска открих множество канали водещи към този кладенец. По всичко изглеждаше, че карстовото образувание е създадено по-късно върху основите на Наска със специално предназначение ... Наблюдавах как под това огромно налягане на пресата протичаше бяла гъста мазна маса, която издаваше шум още в началото под натиска на големия каменен блок.

Пред мен се появи човек от лъчиста светлинна материя и разбрах, че е Гуру. Не знам защо, но не се изненадах. Той ме погледна с невероятна топлина, очите му излъчваха нежност и доброта. Почувствах се спокоен.

Тогава Гуру ми заговори:

"Това, което виждаш тук е подобие на нашето планетарно производство в Атлантида за подземна светеща материя. Тя се съхранява в специални торбести контейнери, складирани под земята в резервоара на завода за светлинна енергия. А шумът който ти прави впечатление е следствие на образуващото се термично пречистване на мазната течност и сгъстяване на същата, която излиза гъсто кашовидно през карстовите канали я събираме в небесносини торбести тръби и съхраняваме дълбоко под земята от самозапалване. Тази инсталация е пригодена

за осветление, и за движеща сила. Тук е производствена станция на горивото за Атлантида и на нашите летателни апарати. Наричаме я Махон на наш език. Виждаш, производството е напълно комплектувано по прост производствен начин. Нашите работи са всички леки по труд, ефикасни, подчинени на законите на светлината."

Чувствах се ученик в прогимназията, на когото обясняват нещо малко познато, но и звучащо нереално.

"Това означава - продължи Гуру, - че самата материя, преработена по този начин, под огромно налягане и естествена, породена топлина се рафинира. Слънчевите лъчи прекарани пак под налягане я насищат с друг вид запалителна енергия и при специални съприкосновения с отвора на една друга инсталация, се превръщат в запалителна енергия.

- А защо не ми откриете точния процес за създаване на това гориво?

"Защото вие ще запалите цялата атмосфера - отвърне Гуру. - И ще се превърнете в горящи факли. Рано е още, Вашето съзнание не е достатъчно облагородено и ако ви дам начините за производство на това гориво, самите вие при недостатъчно правилен опит ще, унищожите цялото човечество.

Стоя на платото Наска, а Гуру ми показва на метър под земята тръба, която стига до самата рафинерия дълбоко в земните пластове.

"По тази тръба - продължи да обяснява Гуру, - се подава сигнал, когато е нужно течност от рафинерията да потече навън. И щом течността влезе в съприкосновение с въздуха пламва във вид на капки сълзи. Това е сигналника на нашите летателни апарати и писти за снабдяване с гориво. Всичко нарисувано тук на Наска изяснява целия процес на производство, изобщо разностранният живот на Атлантида, подобен на този на планетите, определени за помагачи на всяка нова планета, върху която трябва да се развие и оживи космичното дихание.

Наска, това е магистрала и ориентир, висок свързочен пункт на летателни апарати. Писта, която е посочвала пътя и посоката на идващите летателни апарати от всички страни към Атлантида. Това е фигурата на голямата

ръка. Идейна връзка на Гуру с планетните същества. Ако се разкопае на 2 метра дълбочина, ще се намери една металическа тръба, на която са прикачени много бели малки тръбички, завършващи с бели продълговати капсули, направени от светлокремава порцеланова материя, в която са втъкани сребърни нишки, които от време на време са изпускали чисто бели пламъчета във формата на огромни капки сълзи. Тези светлини са служели като фар на нощем пътуващи апарати. Обкръжението от фигури, линии и други символи е направено пак с мъдро прозрение. Ето, виж, цялата долина е разделена на почти две концентрични окръжности, от които вътрешната е обиколена от дълбока бразда, откъдето тази средна част изглежда повдигната по-високо от периферната. В средната част е изобразена фаровата апаратура и границите на историческите бележки. Върху историческите бележки са означени: небето над Наска, извънредно богато от блестящи звезди като сбор от състрадателни очи, които дават последната си светлина на обич и утеха."

За миг гласът на Гуру се загуби, видях в основата на тръбата, която ми бе показал, че се появи тяло, подобно на древна реторта, изпълни се с бяла трептяща, искряща материя, която се втича в голяма тръба. Сега разбрах, мазнината бе абсолютно рафиниран нефт, която се сгъстяваше чрез силно налягане и се превръщаше в мазна топка. Тази топка при 5 атома кислород и 3 атома водород се получава samozапалване чрез избухване, което едновременно дава двигателна енергия и натиск на посоката. В центъра се образува гореща блестяща среда, която прилича на живачна капка.

Все още стоя на Наска, виждам я заобиколена от лека планинска карстова верига и тясна пясъчна долина. В частта, в която е прохода, платото е по-ниско и наклонено. Точно срещу тази част - северната - има проход към реката, широк около 2 метра и висок 5 метра. Прилича на пропаднала част на скалната обиколка на Наска. Изведнъж Гуру маха с широко движение на дясната си ръка и видях Наска разделена на 3 дяла, разделена с помощта на хоризонтални черти - изток, запад. Стоя в третата част - северната и разглеждам издълбаните ли-

нии .

Чух гласа на Гуру, който каза:

"Тук е записана историята на борбата между белия ангел и ангела на покварата."

А те бяха изобразени така: в най-западната част са рисунките на покварения ангел, а до него на изток - на белия ангел и малко над повърхността се вижда черна дупка в далечината. Вгледах се в тази черна дупка, в която като в калейдоскоп се виждаше целият нещастен край на Атлантида в подробности с всички ужас на едно адско тържество на разярени небесни сили, мътни океански талази, горещина и адски съсък. И всичко това върху черния фон на едно оловно черносино спокойно небе - грамадни светли звезди, които като любопитни студени огледала приеха гибелта на Атлантида с космично спокойствие, на очи прежалили, като заслужено възмездие една гибел, която векове наред е тревожила техния блясък. Това бе първата третина - северната на Наска. Сега вече бях обърнат на изток. Големият проход към реката оставаше зад гърба ми на запад. Под първата част, на около 300 метра под платото, видях едно животно с глава на човек, но надолу животно. Не знаех какво е това животно, но сякаш подразбирах, че това е наказаният дух на съществото, довело до покварата в Атлантида. Средната част бе производствената зона, над нея се носеше едно бледо небесно сияние, сякаш тази част излъчваше някакъв газ, приличащ на метан. И третата част - най-южната беше най-светла.

Гуру заговори :

"Това е най-важната археологична история, послание за славата на Атлантида, оставила лъчезарен надпис чрез преселение на най-изтъкнати свои жреци и учени хора из страните, които ще продължат мъдростта и знанията на един народ израснал и живял при специално ръководство и съдействие на планетарни същества символизирани като планета ЮПИТЕР. Това е символичен архив на една будна раса, в която интуиция и подсъзнание се сливат в една жива божествена връзка на великите гении на космоса. Наска, която един ден ще заговори с езика на синовете божии, пред любопитно разтворен-

ните очи на новите синове Божии, дошли по времето на идващите две бъдни раси.

"Знаеш ли - отново видях Гуру - българския бог Сур, е бил един от царете на Атлантида. Сурия е санскритска дума и означава Слънце. Жителите на Наска - продължи Гуру, - в рисунките си са изявили своите мечти, своето прозрение в бъдещето, своите надежди в божествената закрила и покровителство на Велики Слънчеви сили, своето верую в една религия, която едновременно за тях е била и абсолютна истина и живот, който ги е опазвал от намесата на тъмните сили, на отрицателните влияния на тъмния гений на злото, от когото са изпитвали страх. Страх и ужас от покварата на човечеството. Тук са живели избрани светии от Атлантида, които управителите на най-напредналите йерархии са поискали да съхранят в този резерват за гениално развитие, за да дадат на бъдещото поколение надеждата за божествената милост и развитие на човека. Тук са били най-изтъкнатите жреци на религията до тяхното изпращане в школите на Олимп, в храмовете на Египет и във великото средище на планетарното ни ръководство в Хималаите и другаде, каквито скрити от очите на света е имало и има и сега.

Освен рисунките Атлантите не са оставили никакви следи след себе си, защото са прекарвали на Наска съвсем кратко време до разселването".

Намирам се пред проход. Зад гърба ми са огромни притоци на река Наска и едно пространство от пясък, което прилича на плаж. Разбирам, Наска е един естествен музей и резерват на първото поколение светии, разнесли мъдростта на една велика епоха.

И сякаш в просъница дочувам думите на Гуру:

"...Това плато е най-удобното място за идващите и отлитащите летателни апарати... Сто и шейсет години преди катастрофата на Атлантида жреците получиха нареждане от планетата Юпитер да започнат разселване на свои най-будни ученици, за да разнесат своята култура навсякъде. От звездата Алфей слезе космичен Учител, който посрещна и разпредели учениците..."

Не чувам думите, но телепатично подразбирам, в Наска е приготвен проход в северозападната част, в

който Атлантите в продължение на 50 години трябва да оставят следа от своето съществуване. Това място е било недостъпно за обикновените хора, защото е било зорко пазено.

Гуру е застанал до мен и излъчва сияеща светлина, Посочва с ръка платото и с патос в гласа казва:

"Наска! Една дълговечна история на непресекащия живот; дихание, оставило преизобилно следи от едно човешко развитие; една благородна човешка ръка и обич към бъдните поколения, вплела и оставила в концентрирана символика своите знания и откровения. Ако Атлантида не бе записала своето съществуване върху височините на Наска, ако нуждата от предварителни разселвания не бе предвидена, пирамидите в Египет, мъдростта на индийците, халдейски, гръцки, римски школи не биха съществували. Чрез тези паметници именно посветените люде от онази древност сложиха своя показалец върху циферблата на хилядолетията, пред които правим преоценка на вашите днешни постижения и култура."

Събудих се с ясно съзнание, че през нощта съм сънувал невероятен сън, който мога да преразкажа картина по картина и дума по дума. Никога не съм стъпвал на платото Наска, а вече можех да опиша всичко, което бях видял в съня си. Побързах да споделя преживяното с Учителя. Той ме изслуша внимателно, имах усещане, че е доволен от случилото се.

- Имал си нощно посещение от космичен Учител. Понякога нещата започват и по този начин. Нали не си забравил, как Менделеев на сън е получил таблицата на периодичната система на елементите? Все някой му ги е продиктувал, нали? И този който ги е продиктувал, вече е знаел за тях... Тази нощ и ти си получил помощ...

- Имаше и много нереални неща. Гледах и разговарях с гноми, които работеха над и под земята. Вместо реален завод под земята видях кладенец, в който под огромно налягане се рафинираше нефт.

- Дали пък не е било истина? - погледна ме изпитателно, без да изясни реалността за гномите и производството: - Да не би да искаш космичният Гуру да ти по-

каже истинско производство на слънчево гориво? Бъди благодарен, дошъл е при теб, пренесъл съзнанието ти на Наска, и е показал и разказал неизвестни за науката неща.

- Запомнил съм всяка негова дума.

- Такава е била и целта му. Направил е така, в паметта ти да остане всичко което ти е казал. Той знае, за желанието ти да напишеш книга. Помогнал е по начин, по който една част от читателите ще възприемат съня ти като фантазия, а други ще си припомнят наученото в училище, как по време на сън Менделеев е получил знанието за периодичната таблица на елементите и точно те, вторите ще проумеят истината. Това са хората на науката. - А каква е самата истина за Наска? Не ми отговори. Стана, направи няколко крачки напред, върна се, погледна синевата на небето, поиска да каже нещо, но се отказа, послуша се и внимателно се вгледа в мен. Гледах зелените му очи, от които струеше нежност, обземаше ме спокойствие, радост бликаше в сърцето ми. И тогава чух но не с ушите си, а някъде откъм сърцето глас, който не бе на Учителя:

- Ученико, сега ще ти покажа как е построена Наска.

Познах гласа. Това бе той, космичният Гуру. Сърцето ми се преизпълни с вълнение и радост.

И неочаквано се намерих високо над земята. На борда на космичен кораб, застанал неподвижно над Наска и знам, че съм член от екипажа. Приведен, зад сложна апаратура с включен мощен лазерен лъч, наблюдавам платото и дълбая контурни бразди, създавам рисунки и причудливи фигури, предварително обозначени от въздуха върху земята. Гледано от горе платото прилича на черно-бяла фотография, експонирана върху твърдата земя. Лъчът дълбае земята с километри по предварително зададена програма и рисува безброй сложни фигури. Чертае и характерни за земята птици, паяк, маймуна, кит, риби... Очертава писти, които са писти, и не са писти, загадъчни съчетания... Чертая тайни върху земята...
ЧЕРТАЯ КАРТАТА НА ЗЕМЯТА....

Картината се променя. На платото Наска съм, седя в

широка и удобна кабина на верижна машина. По очертаните от лазера земни ориентири правя разширение за писти. До мен още няколко машини разчистват земята, други дълбаят дълбоки изкопи, товарни камиони изнасят пръстта. Кранове поставят готови панели върху бетонни фундаменти, изграждат подземен завод. Интересни са летателните "колибри" машини, висящи във въздуха на метри от високите скални хълмове, със спуснати автоматични свредели дълбаят и прокарват пътеки, рисуват образи на недостъпни за изкачване места. С действията си, ту нагоре, ту надолу, наляво и надясно те наистина наподобяват на колибри, прърхащи около дъхаво цвете, забили човки в чашката с нектар. От долитащите летателните апарати от Атлантида се разтоварват машини, контейнери с електроника и литература, непрекъснато пристигат хора, строят се жилища...

Гъсенични камиони, препълнени с бяла вароподобна мазилка пълзят върху издълбаните с лъчи по платото фигури и през специални фуниеобразни устройства застилат в тях товара си. Сега фигурите ясно личат, стават видими... Невероятно планирана организация за работа. Работи се денонощно. Непрекъснато кацат и излитат товарни самолети, приземяват се и излитат летателни апарати с форми на чинии, на триъгълници и пури. Летището или по-скоро космодрума нощем прилича на огромно светещо око. Наоколо няма други населени места, Единствен е града, летището и завода. Тук работят най-добрите умове на Атлантида.

Няма по-сложен обект от Наска. Дванадесет години работя на платото, а края му не се вижда. Безкрайно сложна многопластова изработка върху земята. Всеки детайл е прецизно обмислен, проектиран и изработен - картина достойна за велик инженер-художник. Трудно е човек да си представи как стотици пъти с машината правя тегел след тегел над фигурите, връщам се назад, завивам и пресичам зигзагообразно току-що начертаното, оцветявам го с белезникава пръст, и отново продължавам напред. Да, напред с километри през равнината и през възвишенията. Много поколения от хора ще се родят и преминат преди да разберат, че всяка фигура от

Наска е ключ от една дългогодишна история, КАРТА НА ЗЕМЯТА, съществувала по време на атлантите. Тази карта е наследство, оставено от нас атлантите. Но тя трябва да се разгадае...

Екранът изгасна. Един отминал живот за малко бе оживял пред мен.

До Наска се намира тайнственият "Свещникът на Андите". Нима можех да пропусна и да не попитам за него?

За какво става дума? "Свещникът на Андите" или както още го наричат "Свещникът на Паракс" и "Канделабъра" е изработен във вид на тризбец с височина 250 метра, издълбан на почти 400 метровия склон високо в скалите над залива Паракс. Някои археолози и изследователи, тълкуват тризбеца като ориентир, предназначен за плаващите по крайбрежието кораби, преминаващи от Лима за Чили.

Накратко ще ви запозная с този удивителен символ, не много известен на повечето читатели.

Руският изследовател Валерий Хачанов изказва хипотезата: "... че възрастта на "Свещника" е минимум две хилядолетия, а възникването му е неизвестно. В "Свещника" е заключена цялата информация за нашата планета: лявата колонка е фауната, дясната - флората, цялата рисунка е хуманоидно лице. Централният ствол символизира развитието на човешката цивилизация. Близо до върха има белег, напомнящ гвоздей. Като на скала той показва в кой момент нашата планета е стигнала първо ниво на цивилизация. Това се е случило през 1945 година, когато САЩ взривиха две атомни бомби. "Шапката" на върха е символ на разцепения атом. Ако обърнете изображението обратно, се получава разпятие - символ

предупреждение, че планетата може да загине от ядрен взрив с нечувана мощност в резултат на конфликт.

Кой ни е оставил тази информация? Свръхцивилизация от съзвездие Лъв? Сведенията, които Те са ни дали във вид на исполински фигури, не са предназначени за археолозите. Информацията може да се чете само от голяма височина, за да се разбере смисъла ѝ.

Има мнение, че в експеримента по отглеждане на

Номо sapiens на Земята са участвали не само "бащите" от съзвездие Лъв, но и представители на съзвездията Скорпион, Стрелец, Куче. Планетата била безжизнена, но някой решил да я засели с разумни същества, Предполага се, че след потопа на Земята се появили 3-5 метрови роботи (великаните от Библията). Компютрите изчислили, че за извършването на гигантските работи в реален исторически срок са били необходими роботи.

Аналогично стои и въпросът с пирамидите в Гиза и Сфинкса в Египет. Просто преди определено време човечеството не е трябвало да знае произхода им. Те не са предназначени за хората, а за онези, които са идвали и пак ще дойдат на Земята. Знакът (Свещникът) не случайно е разположен там, където минава билото на Андите! Тук има учудващо разнообразие на фауна и флора и знакът се вижда отлично при обиколка на планетата. Редом със "Свещника" е изобразена малка фигурка; нарекли я "Космонавт" и се смята, че е автограф на авторите.

Свръхцивилизацията, оставила информация за своето посещение при нас, трябва да бъде уверена, че сведенията ще бъдат получени именно там, където трябва, от тези, на които е нужна, и тогава, когато е необходимо."

Както споменах по-горе "Свещникът на Андите" се намира в близост до платото Наска, за което ще се спра по-надолу. А сега със затаен дъх очаквах отговора на Гуру и той не закъсня :

- "Свещникът", както го наричат или "Тризъбеца" е стволът на слънчевата енергия, която изхожда от първия логос от най-горната част на Слънчевия лотос. Това е енергия на Бог Отец - най-главният стълб, който държи Космоса. Тази енергия се разпределя на дясно и ляво от ствола...

- Извинявай, не разбирам ...

- Започва животът на големите космични тела с пулса на общия космичен пулс - продължи Гуру. - Атлантите са искали да покажат в "Свещник", че благодарение на вашето Слънце във вашата слънчева система се извършва творческо разпределение на живота на всички планети. Това разпределение се подпомага от допълнител-

ните разпределители: На нашата планета от пирамидите и върховете на планините, които никога не са потъвали. На Венера има един слънчев връх, на Марс друг, които поглъщат вътре в себе си много от тази енергия, Меркурий пък поглъща енергията с източната си част на своите височини и тъй нататък... Виж...

Застанал съм на около петдесет метра почти на равнището на скалистия бряг пред който се намира "Свещника". Под мен е сърдития океан, блъскащ с вълните си каменистия бряг, над който се извисява знака. Не знам защо учените наричат тази фигура тризъбец, може би заради това, че горната част на фигурата е оформена в три издигнати колони. Колоните са "украсени" с фигури, които със сигурност носят важна информация. Целият съм в слух.

- Говоря общо, първо за средната колона на знака, а сега и за двете допълнителни рамене. Те са два разпределителя, за допълнителни влияния на други близки и далечни слънца, под чието влияние попада нашата слънчева система в своето движение в Космоса. Например постоянно кръжат разни тъмни и светещи тела привличани от силата на голямо или малко небесно тяло. Ако Венера не ги привлече, те ще паднат на нашата планета в югоизточната ѝ част.

Другите два края на Свещника са пружините, които издържат и разпределят силите на космичния натиск и пазят Земята винаги в равновесие, като допускат само 4 градуса отклонение надолу и нагоре. Те командват въртенето на вашата планета.

Споменах, че върху Земята падат непрекъснато светещи и тъмни планетни късове. Такива късове падат и върху другите планети от вашата галактика.

Този слънчев приемател е крайно чувствителен към увеличеното налягане и чрез страничните приематели на двата триъгълни разпределителя уравновесява натиска, за да не се получат отклонения, по-големи от 32 градуса в ляво и в дясно.

Признавам си, трудно ми е да проумея казаното и може би затова Гуру реши да ми обясни нещата по-подробно:

- Пояснявам - спокойно продължи Гуру - Това е планетарно влияние, наклоняващо едната страна на Свещника. По-точно засиленото планетно влияние в тези моменти. То се изразява като особена бяла, сияйна енергия и има огромна тежест в дълбочина и влияе на равновесието на Земята. Или казано по друг начин, Земята се управлява от две динамични сили, които определят нейното положение. Ясно ли се изразявам?

- Донякъде - смотолевих, притеснен от неясното за мен действие на планетните влияния. - Той продължи:

- Слънчевото влияние минава в оста на планетата Земя, а планетното въздействие и налягане определи въртенето на Земята. Този кръст от сили - посочи Свещника, - оформя и държи в равновесие Земята. Той е пазителят на вашата планета Земя. Той закриля живота на Земята и на всички живи същества на нея. Свещникът е ВЕЗНАТА, която определя вашия живот и трагедията на планетата Земя, кръстът на вашия миров живот.

Мислех се за средно интелигентен човек, но за съжаление познанията явно не ми достигаха и помолих за още пояснения?

- Тези ВЕЗНИ - наблегна на думата, - са израз на изменение на натиска на тези космични сили, които играят роля на ВЕЗНИ по отношение трепета на Земята. Друга една хоризонтална сила, която със земната ос образува централния тегловен център на Земята влиза в действие. Нека още веднъж да повтора, това са чувствителните ВЕЗНИ на планетата Земя, от които зависи нейната стабилност, в мировото пространство. Това влияние, всякога е под контрол на слънчевата енергия, която в критически моменти държи в изправност главния земен център. Искам да кажа, че вашата планета си има точно определена пространствена широта и устойчивост, която както казах се управлява от две основни сили: слънчевото влияние над и под планетата и двете странични сили, които определят нейното отвесно положение. Слънчевото влияние се съединява точно в средата отвесно и определя нейната мисловна ос, която минава през средата на втората кълбовидна част във вътрешността на земята. А планетното въздействие и наляга-

но определя въртенето на Земята. И този кръст от сили, който оформя и държи в изправено състояние, когато се наруши от особеното съгъстяване не на тези сили наклонява Земята в зависимост от къде става това налягане и причинява дълбоки огъвания на вътрешните пластове. Повтарям, този свещник е ВЕЗНАТА, която определя живота и трагедията на планетата Земя, кръста на вашия миров живот. Един ден вие ще разберете, че трайността на космичните закони и тяхното мъдро съотношение за общата космична хармония е музика на космичната математика. Днес вие изучавате взаимното притегляне на всички предмети, опитвате се да навлезете в това огромно космично пространство, за да определите и пишете за разни гравитационни сили, но у вас хората все още това е хаос. Знанията на космичната и хармонична поука тепърва ще ви бъдат дадени и тогава ще разберете, че пред проблемите на всемирната хармония вие сте още пеленачета.

Слушах и запаметявах всяка дума, казана от небесния Гуру. Получавах знания, които никога нямаше да бъдат разкрити от съвременната наука, защото в тях бе вложена друга, напреднала с милиарди години космогония. Подаваше се знание, не за мен, а за науката. Може би щях да получа още.

- Учителю, както съм застанал срещу ВЕЗНИТЕ ще ми обясните ли, какво представлява основният "стълб" на който са "прикачени" останалите клони?

Миг в ръцете на Гуру се появи сребриста показалка, очерта с нея Везните със светлина, посочи осовата на колона и продължи да обяснява:

- Правата колона завършваща с "лотосово цвете" на върха е оста на Земята около Слънцето. Лявата страна, колоната с фигурите, които трудно би определил с нещо конкретно, е северният полюс на Земята. Върхът на дясната колона, да я оприличим на "кобра с корона", е южния полюс на Земята. В средната ос в която са закачени другите рамене на ВЕЗНАТА, надолу виждаш две фигури наподобяващи триъгълници. Левият и десният триъгълник са полюси на пространството в стратосферата...

Долната част от осовата, средната колона се отнася

за оста под Земята. Там е и тъмната сила...

Да оставим засега тези данни за размисъл на вашите астрономи...

Урокът за Наска свърши. Схванах нещичко от обясненията на Гуру, запомних дословно всяка негова дума, и я написах в настоящата книга, както той сам предложи "за размисъл на вашите астрономи". Надявам се те да се възползват от написаното. Благодаря ти, Гуру.

Върнах се в действителността, до мен седеше моят Учител и закрилник и внимателно следеше придвижванията ми във времето. Мислех че днешните преходи в миналото са приключили, но отново потънах в бездънната зеленина на очите до мен...

На няколко стотици километри сме от Наска... Отдавна толтеките са изградили Ика, а ние наследниците на децата на Слънцето довършваме "доказателствата" за съществуването си на тази Земя. След време те ще бъдат открити и преписвани на американските народи. Инките, народите на Перу ще са в неведение за техния произход, но те ще бъдат наследници на нещо направено преди тях. Но кои са тези, които са били преди тях? Учените ще търсят, ще недоумяват как в онези далечни времена необразовани племена, изобразили с гравюри върху хиляди камъни хора със странни глави и големи носове, извършващи невероятни операции: хирурзи изваждат болно сърце от възрастен мъж и му присаждат сърце от млад човек; медицински апарати и преливане на кръв, телескоп, с които човек наблюдава небето; стегозаври, птерозаври, игуанодонти; обзядване на динозаври...

Кога са живели динозаврите, ще се питат хората, Нима е възможно тези люде да са живеели по времето на динозаврите, дори да са ги опитомявали? А медицинските им познания и способности?

В рисунките сме вложили множество несъществуващи образи на фигури и човешки лица, за да подтикнем идещата раса след нас да открие тайните, закодирани в рисунъка. Ние не сме хора с необикновени лица, нямаме огромни носове. Нашите лица са същите, каквито ще са и на хората след хилядолетия, ще си останат и за в бъдеще такива. Само лицата резбовани върху камъните ще

останат загадка за поколенията. Учените ще ги изследват и анализират - кога, кога се е случило това? Имало ли е в действителност хора с подобни лица и носове? И то през период, който в бъдеще ще бъде наречен Юрски? Въпроси, безброй въпроси. И тайни, тайни...оставени за размисъл и разгадаване. Това е целта на нашата задача...

В завода работим около стотина човека. Хиляди камъни в най-различна форма, големина и тежина преминават през ръцете ни. Работим на смени с програмирани лазерни устройства, гравирани за минути рисунки върху камъните. Изработваме различни по големина каменни и глинени статуетки. От цели късове кристали, с много прецизна техника сътворяваме до съвършенство няколко човешки черепа. "Случайно ще бъдат открити". Как ли древният човек е сътворил черепи с изключителни прецизност? Нали кристалът ще се спуска моментално при обработката? А колко поколения са нужни с години да работят, за да се шлифова един кристален череп? Оставяме хиляди загадъчни спомени от нашето време...

Преместваме се в Куско, и тук не далеч от града изграждаме огромни каменни стени, които по-късно ще се назоват Саксайуамански. Лично не вземам участие в изработване на "огромни многотонни камъни" отлети в кофражни калъпи, но съм част от персонала, изготвящ състава на алхимична смес, която се добавя към скалната маса. Чипове, със запаметени послания към бъдещите раси са именно тези алхимични смеси, които един ден трябва да ги открие човечеството. Това ще стане, щом напредналата шеста и седма раса открие апаратура, дешифрираща чиповете, представляващи "най-обикновени песъчинки" в каменната смес, изградила огромните каменни блокове. Тук и не само тук ние закодираме и съхраняваме хиляди байта научна информация и знания. Много космични знания непознати за човечеството оставени от хилядолетия... И тогава ще възникнат въпроси:

"Архитектурата на огромните каменни блокове е забележителна и буди размисъл, но предназначението им е неизвестно. Защо ли са изградени и създадени по този необикновен начин? Може би това съоръжение е древ-

но мегалитно светилище, астрономическа обсерватория? Как са пренасяни и издигани многотонните камъни и поставени като покрив над другите?"

(Трябва да поздравя Ерих Фон Деникен за проникновението, направено при посещение на остров Малта, и констатацията, че "...не всички блокове от монолитите на Циклопската стена са изградени от естествен камък, Тези камъни са обработени и се състоят от различен материал. Сякаш са били излети от груб бетон.")

Последни инспекции. Преди да напуснем Наска ръководството нареди да се извърши най-старателни проверки на "паметниците" оставени за наследство и изучаване от хората.

Огромен е новият материк Америка, изплувал милион години преди окончателното потъване на Атлантида. Наименованието на континента Америка ще се нарече отново и след хилядолетия, при откриването на Новата земя, с безброй спорове, кой е откривателят. Многомилионни красиви градове са издигнати през хилядолетията преди моето раждане, прекарани са километрични пътища и тунели през поля и планини, създадени са безброй непонятни за обикновения човек каменни изделия от толтекската цивилизация под ръководството на синовете на Слънцето. Колко ли учудени ще бъдат хората един ден, когато от тропическите гори на бъдещата Гватемала и Хондурас до нажежената земя на Мексико открият, че се е простирила "Златната империя на великите Май". Народ, заселил се по тези места хилядолетия след атлантите (толтеки): олмеки, инки, чието основно предназначение ще бъде измерване на времето и пространството

- като основна религия, философия и мироглед. А календарът им Свещеният Цолкин (състоящ се от 13 числа и 20 слънчеви символа) и Хааб (отчитащ 18 месеца по 20 дни и един месец само от 5 дни, наричани "мъртви")

- най-точен, до десетия знак от десетичната запетая, Едва през третото хилядолетие от новата ера наречена на Христа, този календар ще бъде сравним единствено с компютърните програми за измерване на времето.

Един ден идните народи ще узнаят, че приписваните на майте изображения на владетеля Пакал от Паленке,

барелефите и руините до Белиз, ритуалните съдове от Тихикал, паметниците на олмеките от Тула, стелите при Изапа в Гватемала, Ел Баул на брега на Тихия океан и самата столица Теотихуакан с огромните си постройки и знаменити Пирамиди на Слънцето и Луната са дела започнати от толтекската раса на олмеките и инките, и една не малка част на тях. От инките майте наследиха направата на строежи на пътища, на сгради, на металургия. Те боравеха с ротационно-бутателния апарат, галванизацията и медицината. Познаваха основния човешки геном с неговите ДНК и РНК. Притежаваха летателни апарати...

Ето я знаменитата столица Теотихуакан, съхранила в сградите си космическа диаграма, даващи представа, как всички постройки в града са свързани с мерна единица 1,059 метра, представляващо константа, свързана с дължината на вълните на различните цветове в дъгата. Да, цветните лъчи... Красив град, потънал в зеленина, по-строен с прави улици и алеи, строго ориентирани спрямо съзвездията Плеадите и системата Сириус. Погледнат от три хиляди метра височина, Теотихуакан и пирамидите и сравнен с пътя на звездите, той наподобява, не по-точно повтаря най-близкото до земята съзвездие Алфа Центавър.

Учените ще измерват височините на Слънчевата и Лунната пирамида и ще открият, че те са в съотношение 1:2:3, и с помощта на пригоден за целта компютър ще установят, че размерите на тъй наречената постройка "Цитадела" са изчислени на базата на закодирани триъгълници на числото "пи" и скоростта на светлината (299 792) км.сек.

В дължината на ръба на основата на пирамидата на Кецаткоакъл, перната змия (Главният бог на майте) е закодирана 1/100 000 част от полярния радиус, а четвъртото стъпало на Слънчевата пирамида е изпъкнало и образува вертикален ъгъл от 19,69 градуса - истинската географска дължина на столицата. В два дни от годината - пролетно и есенно равноденствие, лъчите на Слънцето огряват северния ръб на пирамидата отново на четвъртото стъпало под ъгъл 19,6 градуса. Знаменито

ще остане впечатлението да се наблюдава слънчевото равноденствие точно в 12 часа и 35 минути. Слънчевият лъч очертава блестяща линия по пирамидата и в следващият миг слюдата заискрява за 66,6 секунди. Истинска феерия...

До Слънчевата пирамида е "пещера", чиято вътрешност от тридесет метра е покрита с облицовка от слюда, Един добър електроизолационен материал, устойчив на органични разтворители и токови удари на ускорени неутрони.

Във всяка от големите постройки е кодирано космическо послание към бъдещите поколения: математически числа, естествени и бинарни, числото пи, скоростта на светлината и универсалното число на дължината на вълната на водорода - 21,106 см., броя на дните на годината 365,24 и много други полезни числа.

Всеки изпълнител на даден обект е длъжен да постави данните на изработения от него обект, независимо от големината му. Ето, виждам върху барелефите в Коба, Квиригуа, Яксичилан гравирани числа с давност отпреди 400 милиона години, други, други от 29 знаци... Ех, колко ще има да се умува над тях... Дали не означават разстояние до планети; период от сътворение на Земята, живот и смърт на биологичните ѝ видове, нова Земя и нови биологични единици, и отново Феникса... Защо пък не и продължителността на съществуване на самата планета Земя в Космоса?

Пирамидите - електронни съоръжения, (церемониални сгради, както ще се нарекат и използват в по-късен етап от време, до разкриване на истинското им предназначение) в Теотихуакан, Копан, Паленке Чичен Итца и в други градове са построени по строги астрономически принципи. Тук са работили синовете на Венера и са отчитали времето не само по земния календар, но и по своя "свещения календар", отброяващ 260 дни, посветени на тяхната планета.

"Пазители на времето" и "Тъкачи на пространството" ще се нарече този индиански народ на точните астрономични наблюдения. И не само на американския, а и по другите континен-

ти са работили хилядолетия строители .

В последния месец преглеждаме останалите над водата североизточни части от Атлантида, два островни масива.

На "Стоунхендж" кипи довършителна работа. Обектът е огромен и се налага да се приведе във вид ползван и за астрономически наблюдения. Подземните проходи са изградени с разпределени в тях космични станции, лаборатории и хранилища, простиращи се далеч извън очертанията на мегалитния кръг. Готови са. От дълбините на подземните лабиринти излизат верижни машини и тежкотоварни камиони, разтоварили необходимото оборудване.

Огромните многотонни камъни се втвърдяват бавно, и тук, както и във всички области на нашето ежедневие И използваме нанотехнологии в производството на строителни материали, металургията, въздухоплаването, мислещите машини, хартиите, мореходството, текстилната индустрия, медицината... След векове тази технология ще се даде и на хората...

(Нанометър - мерна единица - една милиардна част от метъра е равна на $1/80\,000$ част от дебелината на човешки косъм. С тези размери могат да се творят чудеса. Нанотехнология е всяко производство при което се обработват най-малките частици на материята. Нанотехнологията не е ново откритие. Тя съществува от преди 100 години, когато в Дамаск е измислена стоманата. Уникалните ѝ качества се дължат на малките въглеродни тръбички в структурата на металната сплав, които ѝ придават невероятна здравина и гъвкавост. Днес учените обработват частици с размери $1/100$ от нанометъра и правят опити да манипулират атома на молекулите. Нанотехнологията днес се използва в строителството. (Производството на 1 тон цимент освобождава в атмосферата 1 тон въгледвуокис и на циментовата индустрия се пада 5 % от световната емисия на парникови газове. Бетонът произведен чрез нанотехнологии е 10 пъти по-здрав и спестява 60 % от енергията нужна за производство на обикновен бетон, и 40 % от вредните елементи. От 2008 година, в Дрезден започва да работи завод, който ще

произвежда електронна хартия - гъвкав дисплей който след работа може да се сгъне. Тайната е в новия вид полупроводници. На пазара ще се появят дрехи, които не се цапат, пропускат вода не допускат задържане на микроби и не позволяват ухапвания от комари.Бел.авт.).

Правят се последни изчисления на хилядите предварително зададени и уточнени позиции, спрямо Слънцето, планетите, звездите; на изгреви, залези, хвърлени сенки на всяка милисекунда от деня, на всеки месец от годината. Така е и с всички обекти по земята. Трудоемка, много трудоемка работа, ангажираща хиляди научни специалисти във всички области на науката. Стотици наши податки ще активират хората да търсят рационалното в откритията, ще се правят подвеждащи предложения относно истинността, ще се изчисляват несъществуващи ъгли за наблюдение на звездите, ще се извършват разкопки...

/Населението на стария Албион - средновековна Англия - било убедено, че "Стоунхендж" е възникнал в резултат на магия, извършена от магьосника Мерлин./

Британските учени твърдят, че най-известния мегалитен комплекс в света е построен без помощта на Мерлин и свръхестествени сили. Строители по всяка вероятност са пришълци от Уелс и от областта на днешните Алпи, При проучванията археолозите не могли да си обяснят, защо част от каменните блокове, от които е изграден прастария монумент, са пренасяни от Уелс, от местността Пресили Хилс, на разстояние 380 километра от Стоунхендж.

Установено е, че Стоунхендж е изграден не на етапи, а наведнъж. Около 3100 година пр.н.е., е изкопан ров и е издигнат земен насип. Ограждали са кръг с диаметър около 100 метра. За да се влезе в кръга се преминава през два входа: първият бил от североизток, а вторият от юг.

Около заобиколения с насип кръг е издигната кръгла дървена конструкция. И до днес са запазени 56 изкопни отвора в земята.

Около 2600-2500 година пр.н.ера, в кръга е издигната каменна арка от блокове, пренесени от Уелс. До тази

Конструкция е поставен камък, наречен от археолозите олтар. Около 2440-2100 година пр.н.е., са поставени тежки камъни, изградени от пясъчник, от който е построена най-известната част на Стоунхендж - кръгът с горните прагове.

Археолозите установили, че каменните блокове от Уелс са премествани многократно вътре в кръга от пясъчниците. Около 2270 - 1930 г.пр.н.е., от тях е изградена виждащата се днес подкова.

Извън конструкцията от пясъчниците са изкопани два кръгли отвора в земята./
Разселваме се. Разселваме се с кораби и самолети от Наска в петте посоки на света. На Изток, Запад, Север, Юг и една част от най-възвишените човешки умове към планетите. Те ще бъдат в помощ на окултната йерархия, ще помагат по духовен път. Други поемат към континентите за да станат учители на човечеството. За спомен ще оставим върху платото човешка длан с петте пръста четирите посоки на света и петата, към небето...

Демонтираме къщите, водородните централи, ретранслационните станции, слънчевите колектори, канализациите, асфалтираните улици, всичко което би говорило за едно човешко съществуване. Заводът остава дълбоко под земята "затрупан" по специален начин, така, че един ден отново да може да функционира. Изнасяме всичко, което сме донесли и върху платото остава само нарисуваното. Знаем, един ден нашите тайни послания ще бъдат разчетени. Разчетено тогава, когато хората ще имат висока култура и морал...

Пътешествието продължава. От хеликоптера наблюдавам Пиренеите... Красиви зелени планини и синьо безбрежно море с очарователни заливи и плажни ивици. Малки невзрачни градчета с тесни улици, хора незапознати с техника, изостанали с векове от нашето развитие. Пристигаме около петдесет хиляди души от Атлантида. Едни са предпочели кораби, други пътуват със самолети. Ние сме колективи от разнородни учени и специалности... Приети сме със страхопочитание от местните жители,

строим великолепни храмове в Испания и Португалия. Претворяваме храмовете от Атлантида в новата ни родина. Изграждаме училища, заводи за кораби, за строителни материали, тухли, керемиди и дървообработване. Обучаваме кадри за всички области на строителство и архитектура. Градовете, бързо се уголемяват, променя структурата си, стават многомилionни. Хората ни уважават и обичат...

В Египет съм. Има много преселници от Атлантида. Тук най-древното население от египтяни е смесено с толтеките преди 450 000 години. И тук строим храмове, наподобяващи нашите от Атлантида, но са с по-малки размери. Изграждаме пътища, язовири, болници, лаборатории и училища. Обучаваме хората да отглеждат царевица и пшеница, тези дарове от планетите. Пирамиди, построени милиони години преди нас на земята продължават да функционират... Ние довършваме строежа на пирамиди от сегашната епоха в Америка и Египет... Божествените архитекти Хермес и Ра отдавна се завърнаха в родината си, завещавайки на бъдещото човечество закодирани знания за неговия произход, значение и развитие...

Невероятно, Фараон съм. Седя на позлатен стол, облечен в златотъкани семпли одежди, с корона на главата. Там, в предната част на короната е изработен царственият знак на великата тайна - кобрата. Символът на всевиждащо божествено око. Аз съм първият фараон въздигнат с тази титла, а не титулуван като цар. Живея в приказен дворец заобиколен от стотици услужливи ръце. Хората се прекланят пред произхода ми, считайки го за божествен и стриктно спазват издадените от мен закони. От своя страна аз също спазвам божествения закон за любовта: "Както се отнасяш към останалите ти себеподобни, така се отнасяш и към създателя." Законът на любовта никога не се променя!

Посветен и обгърнат с любовта на духовен учител умело управлявам страната. С неговите безценни съвети дълги години удържам страната в мир, построих прекрасни пътища, язовири, напоителни канали, сгради и канализации. Народът живее добре...

Ето, чувам гласа на Учителя и неговите указания. Въз-

лага да построя гробница в която да се поставят мумифицираните тела на следващите фараони. Диктува нужните напътствия за строежа, размер и предназначение. След моето многовековно пребиваване в пирамидата на Сириус, занаятът задължително ще продължат да се изграждат скални гробници. Фараоните след кончината им и според заслугите, ще бъдат мумифицирани... Практиката ще се превърне в традиция, в закон и ще служи след векове на учените да определят времето, в което са живели и управлявали фараоните. И за още други безценни открития, ако успеят да разгадаят тайната скрита в мумиите. Мумифицирането не е прищявка на фараоните...

Там, където един ден мястото ще се нарече "Долината на царските гробници" живеят в пълна изолация от останалите Египтяни мои събратя атланти от остров Рут, притежаващи неизвестна за египтяните техника и значими знания за изработване на гробници. Земякопни машини, булдозери, камиони, слънчеви и всякакви видове агрегати за осветление са впрегнати в действие. Пътят до моите събратя е недостъпен за обикновените египтяни. Или по-точно да се изразя, това място не съществува реално за непосветения египтянин. Често посещавам и отлеждам бъдещата гробница.

На няколко километра извън града на мое разположение е скрит малък безшумен летателен апарат, който ползвам. По-висши братя от мен снабдяват летателния апарат със слънчево гориво и ме транспортират не само до гробницата, но и до други места далеч в земния и небесния океан... Аз съм обикновен посветен фараон, но множествен от народа, който се прекланя пред мен. Аз съм негов бог и върховен жрец. Не трябва да го разочаровам. Тайната не трябва да се разгласява...

В осветената от електрически светила гробница таланти художници довършват картини и йероглифни надписи. Те, надписите и картините също носят тайни. Веднъж четени като знаци, изразяващи думи, описващи житието и битието на Фараона, неговите молби да премине в отвъдния свят, и тайното значение от конфигурациите на самите йероглифи и рисунки. След много веко-

ве тайната на комбинациите от йероглифи и рисунки ще бъде разгадана. Не знам кога ще се сбъдне това...

Къде ли съм? Виждам от височината на летателния апарат населени острови - красиви градове, озеленени улици и паркове, пристанища и летища. Около островите се шири море или океан. Имам чувството, че познавам добре тези острови, че някога съм бил на тях..

- Това са най-североизточните острови на Атлантида - говори гласът на космичния Гуру. - Тук до Ирландия живя най-напредналата част от човечеството... Ти видя и участва хилядолетия по-късно в преселението до Наска и от Наска към Европа и Египет. Това бе част от твоя минал живот. Сега искам да проследим преминаването на тази малобройна група от адепти през Европа до Централна Азия, в близост до пустинята Гоби, където под специално ръководство на божествени личности, но отделени от света, те създават една висока култура, която впоследствие разпространяват в Индия.

Не виждам тези високообразовани адепти, но летя над Апенинския полуостров, Северна Африка, Персия и Индия. Под мен се стелят планини и равнини, морета и океани, населени места със схлупени къщурки и планирани градове, с широки булеварди, златни кубета на църкви, басейни и обработени лозя и ниви. Заставаме над многохиляден град в Индия. Виждам как самолети излитат и кацат от пистите на летище, презокеански кораби са акостирали на голямо пристанище. По широките булеварди на градските улици се движат автобуси.

- Този град и културата на населението в него е създаден със съдействието на преселниците дошли от Атлантида - заговори отново Гуру. - Не бих казал, че древното индийско население е било изостанало. И то е притежавало древна култура и знание, но с радост е възприело новите знания и умения, които му донесли колонистите. И така смесвайки двете култури тук възниква първата следатлантска култура, ръководена от окултната йерархия и свещените риши...

Летим над високи планини, в низините пасат стада от овце и говеда, ширят се поля, ниви и лозя, зеленчукови градини, плантации от портокали, малки и големи гра-

дове. И тук има летища, и тук се движат по магистралите автобуси.

- Това долу е земята на Персия - уточни Гуру. - Персийската общност е втора в следатлантския период по култура и напредък. Чел си и знаеш кой е Заратустра... Две велики култури просъществували хилядолетия ...

Кръжим над северните части на Африка. Прелитаме над многохиляден съвременен град. Обграден с палмови гори, широки асфалтирани аутобани, портокалови, мандаринови и лимонови плантации. Високи административни сгради, красиви къщи с басейни. Астрономически обсерватории.

- Това, което виждаш долу, е резултат от третата след атлантска култура. Запомнила се е от съвременните хора с науката за халдейската звездна мъдрост, за чудесните звездобройци. Знаеш ли коя е четвъртата след атлантическа епоха?

- Гръко-латинската цивилизация - отговарям моментално.

- И така може да се възприеме - отвърна гласът на Гуру. - Но преди тях е съществувала минойската култура, а гръцката и латинската са последица от нея. Но тъй като минойската цивилизация е просъществувала в по-къс период от време, и има по-малко останали исторически паметници, то гръцката и латинската епоха са наситени със запазени до днес писмена, с паметници на сгради и скулптурни произведения. Тези епохи са по-близки до вас, хората на петата следатлантическа култура...

Някой друг път ще ти покажа какъв си бил през тези далечни епохи. Бъди благословен Ученико.

Картините и моето участие в тях изчезна. Стъпил съм отново на земята. Очите на Учителя все още излъчват спокойствие, чувствам се щастлив.

- Учителю, ще мога ли отново да разговарям с Гуру?
Доближи се до мен, лицето му сияеше, приседна и тихо каза:

- Надявам се... Помолих той да отговори на въпросите ти вместо мен. Радвам се, че се отзова на молбата ми.
Благодаря му.

- Аз също му благодаря. Само чрез теб ли може да се осъществи контакт с него?

- Знам ли? Може да не иска да контактува с теб? - каза го сериозно, топлината в очите се бе стопила. Сигурно видя разочарованието изписано на лицето ми и едва сдържайки усмивка добави: - Е, може би ако го помоля?

Сърцето ми трепна от радост.

ЛУНАТА И СЛЪНЦЕТО

Цяла нощ валя проливен дъжд. Светкавици осветява-ха манастира, на фона на тъмнината той изглеждаше осветен от мощни прожектори. Гръмотевици трещяха една след друга, небето се раздираше от адски тътен. Призори дъждът спря, небето се избистри от буреносните облаци и грейна слънце. Днес, нямаше да има бягане по надолнището, ни изкачване към манастира. Тревата е мокра, а храстите и дърветата още изцеждат капки от листата. Въздухът наситен от електричеството на светкавиците е пропит с дъх на озон. До закуска остава време от час и докато чаках, отворих лаптопа. "Питащият" видя че във файла ВЪПРОСИ има безкраен списък от въпроси. Един от неизяснените съдържа запис на доклад, изнесен преди 98 години в Лайпциг, на 3 септември 1908 година от ясновидеца Рудолф Щайнер. Докладът ме е впечатлил с направени открития, за които досега не съм срещал никакъв коментар - ни отрицателен, ни положителен от учените. Ето какво съм записал:
..."Така ние опознахме човека в три отношения.

Първо по отношение на това, как той е живял заедно със Земята плюс Слънцето, плюс Луната и всички висши същества в едно космическо тяло. За ясновидския поглед той изглежда така, както го описахме. Но бихме могли да го опознаем и при доста по-неблагоприятните обстоятелства, когато Земята плюс Луната са били едно цяло. Ако е бил останал при тези условия, от него би излязло едно твърде зло и диво същество.

Когато Слънцето се отделило, се получил контраст между Слънцето, от една страна, и Луната плюс Земята, от друга страна. Слънцето блестяло с цялото си великолепие като огромна слънчева аура в пространството. От друга страна останали Земята и Луната с всичките злокобни сили, които принижавали благородните качества на човека. Тогава възникнали два елемента. След това

се образувал и третият. Слънцето остава такова, каквото е, Земята обаче се отделя от Луната, най-грубите субстанции излизат навън: човекът остава на Земята.

Когато погледне към третия период, човек възприема сили като троен принцип. Той си задава въпроса, откъде идват тези сили?

През първия период човекът е бил още свързан с всички благородни сили на Слънцето. Силите, развили се през втория период, излезли навън заедно с Луната, Човекът възприел това като спасение, но той помнел и първия период, когато бил още едно цяло със Слънцето, Той познал копнежа, усещал себе си като прокудения син. А с освободените от Слънцето и Луната сили той се чувствал като син на Слънцето и Луната.

Така нашето земно тяло преминава развитието от едно цяло, през две тела до три: Слънце, Земя, Луна, Бремето, когато Луната се отделяла от Земята, когато човекът получил възможност за развитие, се означава като лемурийска епоха. А след като разрушителни огнени катастрофи сложили край на лемурийския период, постепенно настъпило състояние на Земята, довело до условията, развили се в древната Атлантида. Над водата се издигнали първите участъци твърда земя. Това се случило дълго време след отделянето на Луната. Но едва с това отделяне Земята получила възможност да се развива."

По този въпрос науката мълчи. В края на краищата Рудолф Щайнер не е учен, бил е ясновидец, доклада е изнесен преди 100 години, когато хората са вярвали в ясновидци. Има какви ли не теории за присъствието на Луната, като спътник на Земята, но доказателства няма, Къде ли са се намирали в космоса преди милиард години Слънцето, Земята и Луната? На каква орбита? Между кои планети? Колко жалко, че нищо от това ясновидско изложение не може да се докаже. Може би и затова науката не му е обърнала внимание.

Имах и кратки записки за Луната, как през древността е била обожествявана, как с любов и страх хората са наблюдавали метаморфозите на бледия диск в нощното небе. На най-древния език на земята, санскрит са

я наричали Мас, "измерител". Благодарение на Луната племето станало първата абстрактна величина, която осъзнали хората. И когато я осъзнали я обожествили. Капризната богиня, сияеща самотна перла в черното кадифено небе, станала майка на всички религии в света. Лунната година, по която народите са установявали Религиозните празници в Централна Америка създали календар, наречен Топаламатл, ползван единствено при тайнства от жреците.

Древните гърци също почитали Диана - богиня на Луната, реколтата и ражданията. Вавилонската Астарта, индийската Парвати, великата богиня - майка Кибела, всички те са богини на лунния култ. В китайската космология Луната олицетворява женското начало "ин" - вода, тъмнина и нощ. Ако златото се асоциира със Слънцето, то среброто принадлежи на Луната.

Верни ли бяха тези писания? Излязох от сградата и с учудване видях, че двете овчарки не са с Учителя, а приклекли до изхода на спалнята стоят с вперени очи в мен. Какво ли означаваше присъствието им тук при мен? Нещо се бе случило с Учителя или... или просто ги е изпратил за мен?

Щом ме видяха овчарките мигом се изправиха на крака, замахаха весело с опашки и тръгнаха бавно към църквата. Все още не знаех какво да предприема и не тръгнах. Кучетата моментално спряха, обърнаха глави към мен и ме загледаха очаквателно. Разбрах, трябваше да ме отведат някъде. Тръгнах след тях, те игриво поеха напред и се спряха пред църквата. Влязох вътре и заварих Учителя седнал до каменната маса да чете от книга с пожълтели страници. Приличаше на онези дебели книги от подземие... Впрочем подземие бе отворено.

Той вдигна глава, покани ме да седна на стола до него, попита как се чувствам, чу краткото "добре" и посочи цветна миниатюра от разтворена книга. Миниатюрата изобразяваше ниска могила и петима работника с лопати в ръце, които заравяха отвора ѝ. Видя, че я разпадах и бавно, отчетливо прочете написаното под нея:

- Нека костите на брат Софроний почиват в мир и пазят златните слова.- вдигна поглед към мен и попита:

- Думите "златните слова" подсказват ли ти нещо?

Книгата с миниатюрите е написана на черковнославянски, а надписа под самата рисунка единствено говори за отдадената почит към починалия духовник.

- Би могло да са знаменити думи от черковно писание... Божествени слова..

- Моля те да прочетеш глава осма и да се опиташ да отгатнеш къде е гроба на брат Софроний. - затвори книгата, подаде я и се запъти към отвора на подземие, Не пожела да помогна при затварянето, сам без особени усилия премести каменната маса, върна се и седна на стола до мен.

Изложих всичко прочетено за Слънцето, Луната и ясновидците от миналото.

- Това е самата истина, Ученико - одобрително заговори той. - Трудно приемеш теорията, как Слънцето някога е напуснало Земята и се е отдалечило на милиони километри, а Луната се отделила от Земята и днес ни е спътник? Да, преди два милиарда години Луната се е намирала на разстояние три земни радиуса от Земята. Сега се отдалечава и продължава да се отдалечава много бавно, но неотклонно - по три сантиметра на година. Пътешествието ѝ в Космоса ще продължи пет милиарда години. Толкова, колкото ще е и съществуването на Слънцето... Луната ще продължи да се отдалечава от Земята и достигне ли заветната далечина ще започне да се завръща. Всичко това е направено по законите на небесната механика. Законите, по които всичко в света се движи, не са произволни, а създадени от колективния човешки ДУХ, наречен БОГ. Но ти пропускаш да изясниш становището на Щайнер за съществуването на човека по време на това отделяне. Може би го имаш записан в лаптопа?

Естествено имах го. Не съм искал да скрия продължението от доклада на Щайнер, а да чуя мнението по въпроса за ясновидските познания. Лека, едва доловима усмивка се плъзна по лицето на Учителя, побързах да прескоча до спалното помещение, взех лаптопа и на бегом се върнах в черквата. Седнах, отворих задъхан лаптопа, включих хранването и зачетох:

"В Атлантида човек изглеждал много по-различно, отколкото днес на този въпрос ще се спрем по-късно, но по това време той все пак се е развил дотолкова, че можел да се придвижва като мека, така да се каже плуваща маса. Постепенно се развила и костната система. По средата на периода на съществуване на Атлантида човек се оформил дотолкова, че до известна степен вече приличал на нас. Но той притежавал съзнанието на ясновидец, а днешното ни съзнание се развило много по-късно. И ако искаме да разберем тогавашния човек, то трябва да имаме предвид неговото тогавашно ясновидско съзнание. А това съзнание ще разберем най-добре, ако го сравним с днешното. Днес от сутрин до вечер човек възприема света със сетивата си. Чрез тях той непрекъснато получава зрителни и слухови впечатления. С настъпването на нощта този свят на възприятия за човека потъва в море от безсъзнание. Но за окултистите това в действителност не е безсъзнание, а само пониска степен на съзнание. Трябва да си признаем, че днес човек Притежава двойно съзнание, едно явно дневно съзнание и едно съзнание по време на сън или сънуване. Но в началния период на Атлантида това не било така.

Да разгледаме смяната между бодърстване и сън в този начален период. За определено време човек потъвал във физическото си тяло, но не възприемал предметите в техните ясни очертания както днес. Ако си представим, че излизаме от гъста зимна мъгла вечер и виждаме заобиколените със светлинно сияние улични лампи, то ще получим приблизително представа за възприемането на предметите от жителите на Атлантида, всичко за тогавашния човек било заобиколено от такава мъгла всичко било като в мъгла.

Така изглеждало през деня. През нощта било съвсем друго. Но и тогавашните неща не изглеждали така, както днес. Когато жителят на Атлантида излизал от тялото си, той не потъвал в безсъзнание, а се озовавал в свят от божествено-духовни същества, "Аз"-същества, които той възприемал като свои другари. Както е вярно, че днес човек не вижда нощем тези същества, така е вярно и че в онези времена той е потъвал в море от духовност, в ко-

ето действително е възприемал божествените същества.

През деня той бил другар от по-низшето царство, през нощта ставал другар на по-висши духовни същества. Така човек живеел в едно духовно съзнание: макар и да не притежавал самосъзнание, той живеел сред божествено-духовни същества.

А сега да направим още една крачка и да отидем до следатлантския човек. Както вече бе казано, той претърпял хилядолетно развитие. Виждаме го най-напред в първите културни епохи на следатлантския период: праиндийската, праперсийската, египетско-халдейско-вавилонската, гръко-римската и в нашата пета култура.

Какво преди всичко е загубил човекът днес? Ще можем да си го представим, ако се обърнем към описанието на Атлантида.

Да се опитаме да си представим състоянието на жителите на Атлантида по време на сън. Тогава човек е бил другар на духове, на богове, той възприемал света на духовното, действително го е възприемал. След атлантската катастрофа той загубил тази своя способност. Бил обгърнат от нощна тъмнина. За сметка на това обаче настъпило просветляване на дневното съзнание и развитие на неговото Аз. Човекът успял да постигне това, но старите богове за него били изчезнали, те били само спомени и всичко онова, което била преживяла душата в първите следатлантски времена, било само спомен за минало общуване с тези божествени същества.

Сега знаем, че душите остават същите, че те се вселяват в нови тела. Така, както душите ни са съществували в началния период на Атлантида, живеели са в тела, така същите тези души са съществували и при отделянето на Луната и Слънцето от Земята, а и веднага след това. Човекът вече е съществувал там под формата на етеричен прах. И днес петте културни епохи на следатлантския период във възгледите си, в същността на религиите, не са нищо друго, освен спомени за старите епохи на земята. Боговете на гръците не са нищо друго, освен спомени за боговете, чийто другар човекът е бил по време на Атлантида; боговете, които духовно, ясновидски той е виждал като етерични образи, излизайки нощем от фи-

зическото си тяло. Така, както днес човек вижда външните предмети, така тогава той е виждал Зевс, Атина и т.н. За него те са били действителни образи. Това, което жителят на Атлантида е преживял и възприел в ясновидското си състояние, това отново срещаме в пантеона по време на четвъртата следатлантска културна епоха. И така, както египетския период е бил спомен за триединството по време на лемурийския период, така преживяното в Атлантида е останало като спомен в гръцката йерархия на боговете. Същите богове, които е виждал жителят на Атлантида, са били и тези на Гърция, а и навсякъде в Европа, само че под други имена. Тези имена не са измислени: това са имената на същите образи, които са кръжали около човека, когато той по времето на Атлантида е излизал от физическото си тяло."

- Изложението е добро - съгласи се Учителят. - Към всичко прочетено искам да запомниш още и това, че слънчевата система е създадена ведно с нашата Земя.

АТЛАНТИДА

Писано е много за Атлантида, затова ще цитирам най-характерните изследвания по този въпрос:

В началото да си припомним, около 355 г.пр.н.е., Платон в диалозите "Тимей" и "Критий" описва един остров "по-голям от Либия и Азия, взети заедно" намиращ се отвъд "Херкулесовите стълбове". Основателят ѝ е Атлас, син на Посейдон.

Кой е Платон и как е сътворил легендата за Атлантида?

Известният гръцки философ Аристокл Платон, живял от 427 до 347 г.пр.н.е., е ученик на Сократ, прочут философ софист и диалектик. В първите си книги Платон в диалогична форма предава Сократовите схващания за душата, самопознанието, нравствеността и поведението. За да придобие познание Аристокл Платон е посетил Коринт, Египет, Сицилия и Южна Италия. След 13 годишни пътешествия в изучаване на тайни учения се завръща в Атина през 387 г.пр.н.е., и основава прочутата философска школа, наричана Академия. Преподава и пише съчинения върху устройството на идеалната според него държава, основана на разпределението на труда и класовата хармония. Платон завършва литературно-философското си дело със знаменитите си диалози: Апогей на Сократ, Федон, Софист, Федра, Пир, Републиката, Законите, Тимей. В Законите и Тимей Платон предава историята на Атлантида.

Разговорите за Атлантида се водят между Сократ, Тимей, Критий и Хермократ. Това са исторически живели личности, чрез които Платон излага своите философски възгледи. Тук основна личност, от която научаваме за Атлантида е Критий Млади. Той като десетгодишен юноша е слушал легендата за Атлантида от деветдесетгодишния си дядо Критий Стари, който пък от своя страна го бил чул от баща си Дропид, който на свой ред го на-

учил от своя родственик, мъдреца Солон. Но самият Солон не е автор на легендата за Атлантида. Той я научава при посещението си в началото на шести век, в столичния град Сайс, от високопоставени египетски жреци от храма на богиня Нейт.

Ето как започва разказа си Критий:

"Чуй, Сократе, една много странна, но напълно достоверна история, която е разказал някога най-мъдрият от седемте мъдреци, Солон... В Египет, на делтата на Нил, при ъгъла, където течението на реката се разделя, има област, наречена Саиска, с главен град Саис, откъдето е роден цар Амазис... При посещението си в град Сайс Солон се срещнал с най-осведомените за времето си висши жреци на храма, които му разказали следната история:

...О, Солоне, Солоне! Вие, елините, всякога си оставате деца, между вас старци няма. Вие всички сте все млади души, защото не пазите в ума си ни едно старо мнение, което да се опира на стари предания, и ни едно знание, което да иде от далечни времена. Ето коя е причината за това. Човечеството е било затривано и Ще бъде затривано отново по различни начини. Най-големите унищожения са се причинявали от огън и вода, а други, по-незначителни - от разни причини. Ето у вас съществува предание, че някога Фаетон, син на Слънцето, препускал с бащината колесница; обаче, като нямал сили да я направлява по пътя се сгромолясал на земята като загинал, поразен от мълния. Това се разказва като мит, но знай, зад него се крие истината, че светилата, които се движат по небето около земята, се отклоняват от пътя си. И през големи промеждутъци от време всичко, което се намира по земята, загива от силен огън.

...Всичко прекрасно, велико или забележително в някое отношение у вас, тук или в кое и да е друго място, за което са достигнали до нас слухове, всичко е записано от древни времена тук в храма. У вас и у другите едва се създаде някаква писменост или други средства за тази цел и ето че отново като епидемия през известно число години се изсипва над вас небесен потоп, който оставя измежду живите само неграмотни и неучени; така че вие един вид се подмладявате, като не запазвате в паметта

си нищо за онова, което е станало в древни времена. Ето например това, което ти, Солоне, разказа за древните ви родове, (за първия човек Фороней, за Ниобея, за Потопа и Девкалион и Пира - бел.моя) не се отличава от детска приказка: преди всичко вие си спомняте само един потоп, а преди него са били няколко...

...Вашият и нашият град са основани от една богиня; В Египет тя се нарича Нейт, а в Гърция - Атина.

Поради това нашите хора се смятат за истински приятели на атиняните и до известна степен техни родственици.

...Нищо не ще скрия, Солоне, и с готовност ще ти разкажа - заради теб и вашия град, и особено заради богинята, която е взела под закрила двата града - вашия и нашия, възпитала ги е и ги е образовала; вашия хиляда години по-рано, като е взела за вас семе от Геа и Хефест, а нашия по-късно. Времето на основаване на нашия град се определя в свещените записи на осем хиляди години, А за твоите съграждани, които живеят там от девет хиляди години, ще разкажа накъсо за техните закони и за най-прекрасните от свършените им дела. Всичко това ще разгледаме по-подробно при свободно време друг път, като вземем на ръка и самите писмени записи. За техните закони заключавай по тукашните, защото у нас днес ще намериш много образци за това, което е било у вас: преди всичко жреческата класа, отделена от другите съсловия; после класата на художниците, работещи по всяко изкуство поотделно, без да се смесват помежду си; после съсловията на овчарите, ловците и земеделците; също и обособена от другите военна класа: законът задължава тези хора да не се грижат за нищо освен за военните работи. По указания на богинята ние първи от азиатските жители сме научили военното изкуство и сме започнали да се въоръжаваме с щитове и копия, като сме научили на това и вас.

...В нашите писмени документи се описва как вашият град обузда някога военна сила, дръзко налитаща откъм Атлантическото море на цяла Европа и Азия. По онова време това море било достъпно, защото пред устието, което вие наричате Херкулесови стълбове, се намирал

остров. Този остров бил по-голям от Либия и Азия, взети заедно. Пътешествениците по онова време могли да минават от този остров на други острови, а от тях - към целия материк на отвъдния бряг на това истинско море. Откъм вътрешната страна на устието, за което говорим, морето представлява тесен залив с проток; от другата страна, навън, то вече можело да се нарече истинско море, а земята, която го окръжава отвсякъде, с пълно право може да се нарече истински материк. На този атлантически остров царете създали голяма и мощна държава; тя господствала на целия остров, на много други острови и на някои части от материка. Освен това на отсамната страна те владеели Либия до Египет и Европа до Тириней. Цялата тази империя събрала своите сили в едно и се приготвила с един удар да завладее вашата страна и всички земи отсам устието.

...Но в следващите времена настанали страшни земетръси и катаклизми. В един ден и една ужасна нощ всичкото ваше войнство било погълнато наведнъж от земята, също и остров Атлантида изчезнал, погълнат от морето. Затова и тамошното море понастоящем е неудобно за мореплаване по причина на плитките и тинести дъна, които оставил потъналият остров.

...за подялбата между боговете, те си поделили цялата земя на по-големи или на по-малки владения, където устроили за себе си олтари и жертвоприношения. Посейдон получил остров Атлантида, където заселил потомците си, родени от една смъртна жена. От морето навътре по целия остров се простирала равнина - казват най-прекрасна и плодородна. В тази равнина, на разстояние около 50 стадии (9600 м.) към средата на острова, се издигал неголям хълм. Там живял един от хората, които се родили тук от самото начало, на име Евинор с жена си Левкита. Те имали единствена дъщеря Клито. Когато девойката стигнала възраст за женитба, родителите ѝ умрели. Посейдон почувствал влечение към девойката и се оженил за нея. Той укрепил хълма, на който живеела, с яки укрепления, като го опасал с редуващи се голям и малък кръг от вода и землен насип, а именно: Два пояса вода и три пояса земя, на равни разстояния един

от друг; По-точно, той ги изрязал от средата на острова така, че този хълм станал недостъпен за хората: тогава още нямало лодки и мореплаване. Като бог той лесно устроил този средищен остров; извел изпод земята на повърхността два извора - топъл и студен; насадил и наситил земята с всякакъв вид храни. Народили му се все мъжки деца: пет двойки близнаци, които той отгледал. За тях разделил остров Атлантида на десет части; на първородния син от първата двойка дал най-големия и най-хубавия дял - майчиния остров с прилежащите му земи: Него той поставил за цар над другите синове които направил архонти, като на всеки дал власт над голяма област и голямо число хора. На всеки дал имена най-старшия, на царя, дал името от което целият остров и морето, наричани Атлантически, получили своето название; името на този пръв царстващ син било Атлас. Родилият се с него близнак получил във владение височините на острова към страната на Херкулесовите стълбове до днешната Гадирска област, от която получил името си: по елински Евмел, а по местния език Гадир, наименование, съществуващо в самата страна. Единия от втората двойка нарекъл Амфир, а другия - Евмон. Родилият се пръв от третата - Мнисий, а появилият се след него - Автохтон; от четвъртата - първият Еласит, а вторият Мистър; от петата - на старшия дал име Азаил, а на младия Диапрет.

Всички тези князе и потомците им живеели там в продължение на много поколения, властвайки над още много други острови и морета, и даже, както казахме преди, властта им се простирала до Египет и Тирения, върху земи по нашата отсамна страна. От Атлас произлязъл много броен знатен род. Този род чрез царете - най-старшите в рода, предаващи властта всякога на най-старшите от потомците си - запазил за себе си царството за много поколения и събрал такива огромни богатства, каквито никой цар не е владял дотогава, а никога по-късно не е било лесно да се натрупат.

Забележка:

Платон не случайно изброява имената на царете на Атлантида. Той уточнява, че синовете са създадени от

любовта на Посейдон с една смъртна жена, която му ражда пет двойки близнаци. Тези полубожествен и царе и наследниците им управлявали много поколения хора. Платон съвсем ясно ни подсказва, че континента Атлантида е просъществувал милион години.

В описанието на острова откриваме, че е съществувал в топъл климатичен пояс, (островът все още е бил под слънцето. б.м). Там живеели множество видове птици, риби, домашни и диви животни, включително и множество породи слонове. На слънчевия остров се раждало всичко: овощия, грозде, подправки, дървесни плодове които давали наведнъж питие, храна и масло (кокосови дрехи), градински плодове, цветя и т.н. Островът бил богат на рудни изкопаеми, притежавал развита металургия, разполагал с научни и инженерни кадри. От недрата на земята се добивал в големи количества неизвестен до днес минерал, наричан орихалк, който за времето си бил най-ценен след златото. По-надолу в описанието на острова Платон ни дава почти математически точни размери на каналите и храмовете, които вече не съществуват и би могъл да ни ги представи с "широки канали и огромни храмове." Но той не е сторил това, а е постъпил енциклопедично. Защо ли? За да ни впечатли със знанията и способностите на един отминал народ? А може би е допускал, че един ден, след векове Атлантида отново ще изплува? Но да продължим с описанията: "Като ползвали всички тези дарове на земята, островитяните издигали сред тях храмове, царски дворци, корабостроителници и всичко друго в страната. Това благоустройство те осъществили по следния начин: Преди всичко върху водните канали, опасващи древния майчин град. Построили мостове и открили достъп за и от царския дворец, Самият дворец в тази обител на бога и на прадедите бил изграден и благоустроен още отначало, а после всеки, който го наследявал, доукрасявал вече украсеното, като гледал всякога да превъзхожда в това своя предшественик, докато жилището стигнало дотам да поражавя окото с наличието и красотата си. Те прокопали канал от морето до външния воден пръстен, широк три плетра (88,8 m), дълбок сто фута (29,6 т) дълъг петдесет стадия

(9600 m); по такъв начин открили достъп от морето до градския околоръстен канал - като в пристанище, а устието му разширили толкова, че в него могли да влизат най-големите кораби. Землените валове, които отделят водните пръстени, ги изрязали по направление на мостовете толкова, че да може да се минава от един пръстен в друг с трирема, а проходите, които били достатъчно високи над водата, покрили отгоре така, че плаването да става през тунелите.

Най-големият ров, в който била пусната морска вода, бил широк три стадии (576 m); земният вал бил също толкова широк. Във втория двоен пояс водният бил широк два стадия (384 т) и сухоземният - равен нему. Поясът вода, който окръжавал самия среден остров, бил широк един стадий (192 m). Островът, на който се намирал царския дворец, бил в диаметър пет стадия (960 m), Целият този остров околоръст, поясите и мостовеп, широки един плетър (29.6 m), оградили от всяка страна с каменна стена и при всички проходи към морето издигнали кули и врати. Камъкът изваждали от скалистия остров околоръст и от външната и вътрешната страна на земните валове: камъкът бил бял, друг вид черен, а трети червен. Същевременно, изкопавайки камъка, създали в скалите морски арсенал - двойни навътре пещери, покрити отгоре със самата скала. (Не напомня ли това описание на съвременни укрития за подводници?) Едни от строежите били прости, други пъстри от разноцветни камъни, на които оставяли да се вижда естествената хубост. Царското жилище в акропола било устроено по следния начин. В средата бил недостъпен, ограден с кръгла златна ограда. Стената около най-външния защитен пояс поръбили по цялата окръжност с мед, използвайки я един вид за спойка; вътрешната облекло с посребрено олово, а стената около самия акропол с орихалк, издаващ огнен блясък.

Свещеният храм на Клито и Посейдон, същият, в който те някога се съчетали и родили поколенията от десет царски синове - тук всяка година от десетте области се принасяли на всеки от тях прилични жертви. Храмът на самия Посейдон бил дълъг един стадий /192 m/, широк

три плетра /88.8 m/ и пропорционално висок; във вътрешността му имало нещо варварско. Цялото здание отвън било облечено със сребро, с изключение на стрехите и ръбовете, които били от злато. (За мен размерите на храма и облицовката не са случайни. Не става въпрос за разточителство и богатство, а за съзнателно конструиран храм със специална облицовка за връзка с космоса.) Вътре пред взора се показвал таван от слонова кост, украсен със злато, сребро и орихалк; всичко останало - стени, колони и под - било облечено с орихалк. Вътре се издигали златни идоли: на бога, върху колесница, впрегната в шест крилати коня; сам той с великанските си размери стигал почти до тавана; около него, плуващи върху делфини, сто nereиди, колкото ги наброявали тогавашните хора. В храма имало и много други статуи, посветени на бога от частни лица. Вън около храма се намирали златни изображения на всякакви хора: на жени, на всички потомци, родени от десетте царя, както и на частни лица от самия град и от другите страни, над които са господствали. Жертвеникът по размери и украсата напълно съответствали на тази храмова обстановка. Царското жилище с достойния си вид също отговаряло на величието на държавата и на устройството на капището. Те оползотворили и двата извора, студения и топлия, които давали вода в голямо изобилие, всяка с приятен вкус и добра за употреба, като построили наоколо сгради и насадили подходящи към особеностите на водите дървета; около водоемите построили бани, едни на открито, други закрити, зимни с вани за топлите води, (На този етап от изложението на Платон се разбира, че остров Атлантида се е намирал в период, когато земната ос е била наклонена и са се образували годишните сезони - пролет, лято, есен и зима.) специално за царското семейство, други за гражданите, отделно за жените, както и къпални за конете и за другия работен добитък, като всяка от тях била специално устроена. Изтичащите оттам води отвели към Посейдоновата горичка - група разнородни дървета, необикновено красиви и високи благодарение на плодородната почва, а оттам чрез канали по направление

към мостовете изпускали водите във външния воден пръстен. Били издигнати много капища в чест на разни богове, учредени били градини и игрища за мъжете и манежи за коне по двете околоръстни ивици суша; по средата на най-голямата от тях имало чудесен хиподрум за конни състезания, широк един стадий (192 m), а на дължината - простиращ се по цялата... Арсеналите били пълни с триреми, всички снабдени предостатъчно с нужните за тях съоръжения. Като се слизало към пристанищата, които били три, се стигало до една стена, която започвала от морето, вървяла околоръст на разстояние 50 стадия (9600 m) от големия пръстеновиден канал и пристанищата, като приключвала своя кръг при устието на канала, начеващ от морето. Цялото това вътрешно пространство било гъсто застроено с множество домове, а водните пътища и голямото пристанище кипели от плавателни съдове и пристигналите отвсякъде търговци...

...Най-напред ни казаха, че цялата тази земя била доста висока и стръмна към морето. Цялата онази равнина около града била оградена околоръст с планини, спускащи се до морето. Самата тя била плоска и гладка и общо имала продълговата форма, дълга по бреговете - по едното направление три хиляди стадия (576 км), а по средата от бряг до бряг - две хиляди стадия (384 км), Цялата тази местност надлъж по острова била изложена на юг и защитена откъм север от ветровете. Окръжаващите я планини се славили като най-големи, високи и красиви между всички познати и с това, че били пълни с многолюдни селища, с реки, езера и долини, с достатъчно храна за всички, с питомни и диви животни, с красиви гори, богати с разнообразни дървета и материали за всякакво производство. И ето как с помощта на природата тази равнина била култивирана от множество царе в продължение на дълго време. В основата лежал продълговат четириъгълник, правилен в по-голямата си част, а гдето се налагало, вървял по изкопания кръгъл ров.

Сведенията за неговата дълбочина, ширина и дължина са невероятни - че освен другите работи може да съществува и такова дело на човешката ръка; но ще пре-

дам това, което съм чул. На дълбочина той бил прокопан един плетър (29,6 м); широк навсякъде един стадий (192 м) и тъй като вървял около цялата равнина, дължината му била до десет хиляди стадия (1920 км).

Този канал приемал всички слизащи от планината потоци и понеже обикалял цялата равнина, като докосвал от двете страни града, давал възможност на водите да се изливат в морето. От него, от горната му страна, били прокарани канали, широки сто стъпки (32 м), които също се направлявали към отвеждащия в морето ров; тези канали отстояли един от друг на сто стадия (19,2 км). По тях извозвали към града изсечения от планините дървен материал, както и доставяли с лодки разни сезонни произведения; между каналите били прокопани и напречни свързки, водещи към града. Жителите събирали два пъти годишно реколтата от произведенията на земята, като през зимата използвали небесните води, а през лятото водата, която им давала земята чрез каналите.

...Взаимните отношения на царете и връзката между властта им се определяли от Посейдоновите предписания, които се предавали по закон и с надписи, издълбани още от прадедите върху орихалков стълб, който се надигал сред острова в капището на Посейдон. На стълба освен законите била вписана и клетва, която призовавала всички бедствия над непокорните.

...Но накрая божественото начало у тях намаляло от честите и обилни смесвания с човешката природа, човешкият нрав взел надмощие; тогава, като не били повече в сили да живеят в истинско щастие, те се покварили. Онези, които били в състояние да виждат това ясно, съзирали тяхната грозота, защото от драгоценните блага те загубили именно най-прекрасните; за очите пък на ония, които не умеят да разпознават бележите на истинския щастлив живот, те тъкмо сега, когато били обзети от духа на неправда, корист и сила, изглеждали напълно безупречни и щастливи.

Богът на боговете Зевс, властващ съгласно закона като същество способно да различи това, разбрал в какво жалко състояние е изпаднало това честно племе и решил да го накаже, за да може то да се вразуми и въз-

върне към скромността. За тази цел той събрал всички богове в най-почетната им обител в центъра на вселената, откъдето се вижда всичко, което се е родило под небето; и като се събрали, им казал:...

За съжаление и до днес никой не знае, какво им е казал Зевс.

ВЪПРОСИ И СЪМНИТЕЛНИ МОИ ПРЕДПОЛОЖЕНИЯ:

Солон е водил записки от разказите на египетските жреци в Сайс. Но той видял ли е записките, прочетени и запазени векове от жреците? Със сигурност никой не може да отговори на този въпрос. Прави впечатление, че в първите диалози на разказа за Атлантида Критий Млади заявява, че тази историята е слушал като малко десетгодишно дете от деветдесетгодишния си дядо. По-късно в разказа добавя, "ако паметта ни не ни изневерява", а в последствие признава, че Солон си е водил записки и "Тези записки бяха у моя дядо, след това у мен и досега и аз ги препрочитам още от детство." Това според мен означава, че Платон като езотерик е получил първите сведения за Атлантида не от Критий Млади, а по езотеричен път, видно от общото описание на Атлантида, докато във втората част, когато Критий Млади съобщава, че притежава записките на Солон, нещата се променят. Описанията вече имат точни измерения в цифри.

Не може да се отмине и факта, че никой, абсолютно никой освен Платон не е писал по онова време за Атлантида. Защо древните класици като Херодот, Аристотел, Страбон, Птоломей, Плиний, Плутарх, Диодор Сицилийски не споменават нищо за Атлантида? И те ли са считали диалозите на Платон за алегорична тема?

От всички по-късни произведения, посветени на тема Атлантида, един от първите гръцки автори - Хезиод -(VIII-VII, пр.н.е.), в поемата си "Теогония" споменава името Атлантида - Майя, но не като име на остров, а като име на митична богиня, която родила от бог Зевс син. Едно по-сериозно твърдение за Атлантида е изложено от александрийския философ - неоплатоник Прокъл (410-485 г) сл.н.е. в съчинението му "Коментarii

към Платоновия "Тимей". Той съобщава, че Платоновият последовател Крантор (331-270 г.) посетил Саис в Египет, за да провери изворите на историята за Атлантида. Там успял да се свърже със Саиските жреци, които потвърдили разказа на своите далечни предшественици и му показали своите писмени записки. В последващо съобщение Прокъл цитира недостигнала до нас книга "История на Етиопия", написана от африкански писател Маркел. Той описва един остров Посейдония, който с основание може да се идентифицира с остров Атлантида. Ето какво е записал авторът: "За това, че такъв и толкова голям остров някога е съществувал се доказва от онова, което някои историци разказват за външното море. Според тях в това море по ония времена имало седем острова, посветени на Персефона, а така също три други острова с огромни размери един от който бил посветен на Плутон, друг на Амон, а средният от тях голям хиляда стадия - на Посейдон.

...Жителите на остров Посейдон пазят предание за атлантически остров, който съществувал по тези места. Той бил най-голям и дълго време господствал над всички острови в Атлантическото море. Сам той бил посветен също така на Посейдон."

Авторът на "Сравнителните жизнеописания" Плутарх (46-120 г.), известен исторически писател на бележитите личности на древността, в "Животът на Солон" уточнява как Платон е постъпил със сведенията за Атлантида : "Материалът за Атлантида бил доставен на Платон по пряко родство със Солон, като необработено и пусто поле, и той си поставил задача да го обработи колкото се може по-добре. Към положената вече основа той прибавил обширно предверие, ограда и порти - каквито не притежава ни един разказ, ни една поема. Но той го започнал твърде късно и умрял, без да завърши труда си."

Плутарх свидетелства, че "Солон прекарал известно време в Саис. Под ръководството на най-учените жреци Псенофон от Хелипол и Сонхис от Саис - той старателно се занимавал с философски науки и узнал от тях и историята на Атлантида, за която говори Платон."

Има твърде много хипотези за мястото, където се намира Атлантида - В Атлантическия и Тихи океан, в Средиземно море, на северния полюс, в Америка. В Атлантическия океан и другите морета са правени безброй изследвания на морските и океанските дъна, намирани са какви ли не артефакти, но загадката Атлантида си остава.

Ето и някои от по-интересните хипотези до сега:

- * Атлантида се намира в средата на атлантическия океан - Това споменава християнският апологет и пръв писател на латински, Квинт Септимий Тертулиан (II-III в.сл.Хр.), като "земя обширна от Азия или Африка, погълната от Атлантическия океан".

- * В Палестина - това е светата земя - заявява византийския монах Козма Индикоплевт (VI век).

- * В Северна Америка - Овиедо е Валес, испански историк (XVI век) е уверен, че историята за Атлантида точно наподобява за новия свят.

Доказателство за това е етимологичното наименование на Земята на Ацтеките Атцлан.

- * В Ледовития Север - пише астрономът Жан Сивен Бейли (XVIII в.), който открил следи от Атлантида по северните ширини, където шестмесечните полярни нощи са в основата на първия култ към слънцето. По-късно Атлантите ще го разпространят в Гърция, Египет, дори в цяла Азия.

- * Атлантида е в Швеция - заявява през (XVII век) Олф Рудбек, изпаднал в сляп национализъм "автентичен" шведски учен. В желанието си да направи Швеция люлка на нов избран народ, той пропагандира, че "неговата" Атлантида е майка на нациите в Европа и Азия Всички традиции на последните произлизат от хипербореите.

- * Немският йезуит Атанас Кирхер (XVII век) формулира хипотезата, че Канарските острови, разположени "отвъд Херкулесовите стълбове", са последните величествени останки от потъналия континент.

- * Няма съмнение че Атлантида се намира върху територията на днешна Швеция - твърди Олф Рудбек (XVIII век). Той дори разпознава в руините на храма в Упсала

останки на столицата на атлантите.

* В Кавказ - пише историкът Делис дьо Сал (1810 г.) и е убеден, че Атлантида е люлка на цялото човечество, според него описанието дадено от Платон, отговаря на една безкрайно малка част от Атлантида, която трябвало да се е простирала от Кавказ до Средиземноморието.

* На Крит - К. Фрост, професор по древна история от университета в Белфаст публикува статия през 1909 година, изразявайки мнението, че Атлантида може да е спомен от Минойската цивилизация (1700 -1400 г.пр. н.е.). Твърди, че пасажът, в който Платон пише за "остров, откъдето корабите преминавали до други острови и от тях по континента" е точно описание за остров Крит.

* Пиер Беноа - автор на множество романи през 1919 година описва царство, скрито в пясъците на пустинята. Той гради своята фикция върху тезата на френския ботаник Годрон, според която останките на Атлантида лежат под пясъците на Северна Африка.

* През XI век духовникът Козма Индикоплевт твърди, че историята на атлантите е деформирано ехо от Потопа, А чрез думите на Тимей се потвърждава Стария завет. Различията между двата текста се дължали на неточности поради географската отдалеченост на гърците, които познавали разказа за Потопа само индиректно.

* Атлантида се намира в Палестина - обявява през 1726 година Клод Оливие, друг християнски мислител.

* Абат Жак -Жулиен Боно през 1786 година твърди, че Атлантида никога не е съществувала. Понятието за нея било само основа, редуцирана до изкривено описание на Юдея. Целта на тези теории е да се потвърди преходността на библейската реч спрямо историята.

* Атлантида е Америка - през 1580 година царският фламандски историк Ван Горп, за да оправдае завоюването на Америка от войските на католическите царе, поддържа странна теза за испанските суверени, че са наследници на Атлас, основател на Атлантида. Затова откритата през 1492 година Америка от Колумб принадлежи на испанската корона. Териториите на двата континента преди катастрофата се допирали...

* Атлантида се простира от Сенегал до ... Великобритания

тания - това определение е на френския географ Етиен - Феликс Берлио, поддържащ чудновата теза наречена Атлас и Атлантис. "Тези имена и всички спомени навеждат на мисълта, че териториите от Сенегал до Испания и дори до Великобритания от най-древни времена принадлежат на европейските народи ."

* В Хелголанд - през 1930 година е създадена националсоциалистическа теория на Артур Розенберг, претендираща, че арийците са избран народ, произлизащ от атлантите. Древната столица на Атлантида според нацисткия пастор Юрген Шпанут е била немският остров в Северно море.

* Гръцкият археолог Спиридон Маринатос твърди през 1939 година, че природният катаклизъм, унищожил Атлантида, прилича на страшната вулканична ерупция, разрушила остров Санторин към 1650 г.пр.н.е.

* В Антарктида. През 1995 година, в Канада излиза бестселър (When The Sky Falls), написан от семейство писатели Ранд и Роз Флемат, лансиращи странна хипотеза, че Атлантида вероятно е самата Антарктида, попадала в миналото в умерен климатичен пояс в Атлантическия океан и поради континентален дрейф вследствие на геоложка катастрофа се отдалечила зад полярния кръг.

* "Атлантида, примитивната родина на арийците" това е книга издадена през 1922 година, в услуга на арийската кауза. Вдъхновението за нея се дължи на Олф Рудбек, който твърди, че всички големи северно-европейски народи - готи, франки и саксонци, имат общ "корен " Атлантида. Идеологът на Хитлер Розенберг обяснява, че атлантите, прадеди на арийците, са колонизирали Галилея, и естествено че Исус е бил добър ариец и че германците са избран народ..

* Френският историк Пиер Видал - Наке изхвърли с един замах всички досегашни хипотези за Атлантида. Той пише, че нейните многобройни интерпретации са правени, за да обслужват политическата пропаганда...

Трябва да погледнем под нов ъгъл на Атлантида - ни казва Пиер Видал. Платон пише - продължава той,- че е във война с Атина и в нея Атлантида е...самата Атина Тук става дума за метафора, която философът използва,

за да упрекне своята родна Атина, тъй като не одобрява завоевателната ѝ морска политика. Той я противопоставя на една предпочитана от него архаична "земеделска" Атина. "Войната" всъщност е сълъкновение между модерния корупиран град и порядъчния древен. Следователно Атлантида най-вероятно е една негова утопия, която очарова света повече от 25 века. Видал твърди, че много идеолози са ползвали разказа за политически цели. Християни, националисти, колониалисти, дори нацистите са се стремели да изкривят текста на Платон, така че да послужи на тяхната визия за историята.

* През 1967 година известният подводен изследовател Дмитрий Ребаков, прелитайки над островите Бимини и Андрюс в Карибско море, (Бахамски острови) забелязал под водата правоъгълно съоръжение с дължина около 400 метра. Следващата година пилотът Роберт Браш летейки между Майами и Насау видял друго потънало съоръжение в плитчините край северния бряг на остров Андрюс.

Окуражени от повтарящите се доказателства, Дмитрий Ребиков и археолога Мейсън предприели планомерни изследвания на потъналото съоръжение на остров Андрюс. Размерите му се оказали 300 X 18 метра, със стени дебели 90 сантиметра. Блоковете от варовик, от които са изградени стените, били наредени много точно, което им дало основанието да предположат, че е дело на човешки ръце.

Недалеч от подводния строеж двамата изследователи открили още потънали "постройки". Едната с размери 27 X 15 метра, а другата - 22,5 X 30 метра. Ребиков и Мейсън открили общо 12 различни каменни грамади, наподобяващи жилищни постройки.

През 1968 година изследователите се пренесли на северния бряг на остров Бимини. На не голяма дълбочина, на около 5,5 метра те открили две дълги и паралелни стени от правоъгълни и плоски камъни с различна дължина и дебелина, точно подредени един до друг. Установили, че стените се издигат на около метър от пясъчното дъно и се простират на 540 метра паралелно на брега. Успели да ги фотографият, преди да бъдат отново заси-

пани с пясък от морското течение.

1969 година донесла нови открития. Учени от Морското археологическо изследователско общество открили друго, приличащо на стена, съоръжение в район, намиращ се между брега и предишните стени, засипани вече с пясък. На дълбочина 4,5 метра стената имала дължина близо 100 метра и дебелина 9 метра и също съставена от каменни блокове. Изследователите извадили един от блоковете и внимателно го анализирали. Данните показали, че "строителният материал" е направен в периода от преди 6 до 12 000 години.

И както винаги ще се намери многознаещ учен, който ще направи опровержение. През месец април 1971 година в английското научно списание "Природа" е публикувана статия на канадския географ Ваймън Харисън, в която категорично се отхвърля човешко вмешателство а подводните каменни съоръжения. Според Харисън фамозните стени фактически се състояли от черупките на раковини, които с течение на времето се слепили и зациментирали в плитката вода. Постепенно в тази маса се образували пукнатини, както обикновено става това при варовика. Подобни блокове както на сушата, така и под водата често се срещат на Бахамските острови. Следователно находките около островите Бимини и Андрюс представлявали огромна плоча, състояща се от циментирали се черупки на безброй раковини. Що се отнася до съобщенията за находки от фрагменти на колони от мрамор и цимент Харисън смята, че това са останки от товари на кораб, който е пренасял строителни материали и е потънал по тези места.

Недалеч от загадъчните съоръжения били извадени образци от торф. Анализът показал, че на това място е имало торфено блато преди 5000 г.пр.н.е. За датиране на подводните мегалити били използвани данните за нивото на Световния океан и постепенното потъване на Бахамските острови. Предполага се, че ако мегалитите са издигнати на сушата от човешки ръце, то потъването им би следвало да започне преди повече от 6000 години (ако скоростта на потъване на Бахамските острови и в миналото е била приблизително същата, каквато е сега).

Датирането по радиовъглеродния метод дало сходни резултати: каменните блокове, лежащи на дълбочина 3 метра, се оказали на 4700 години, а тези на дълбочина 4 метра - 6000 години. Или камъните, намиращи се на дълбочина 10 метра, би следвало да са на около 10 000 години.

Геолозите от университета в Маями анализирали състава и структурата на каменните блокове и установили, че на островите Бимини няма такава планинска порода. Единственото място където тя се среща, се намира на повече от 40 километра на север и, не е ясно как са били отделяни и пренасяли многотонните каменни блокове.

* Френският геолог Жак Колина Жирард, определя местонахождението на Атлантида "отвъд Херкулесовите стълбове", в потъналият Гибралтарски проток. През 2001 година неговите изследвания потвърдиха съществуването на това място на потънал преди 11000 години архипелаг.

* Близко до остров Кипър. Американският археолог Роберт Сармаст потвърди през 2004 година, че Атлантида е на 80 километра от югозападния бряг на остров Кипър. Там Сармаст попаднал на следи от човешка дейност върху морското дъно на 1600 метра дълбочина и следователно Кипър е непотъналата част от Атлантида.

КАКВО КАЗВА УЧИТЕЛЯТ

Той внимателно прочете записките, попита дали знам, че Платон е написал още нещо твърде важно за Атлантида, видя учудването ми и добави:

- Говоря за продължение на диалозите. Малка книжка с уточняващи координати на потъналата Атлантида. Била е предназначена за учениците му... Но тъй като "съзнателно е изгубена" търсенето на Атлантида се затруднява. И това не е случайно. Един ден и тази тайнствена книжка ще излезе на бял свят. Ти сам ще се увериш в съществуването на митичната Атлантида...

През последните няколко години - имам предвид от 2000 година на нашия книжен пазар се появиха и нашумяха книгите на АЛЪН АЛФОРД "Боговете на новото хилядолетие", "Когато боговете слязоха", "Атлантида:

Крайт на един мит - с подзаглавие Пълно декодиране на изчезналия континент на Платон". Книги с големината на библията, изписани с по 550 страници текст. Честно казано авторът е вложил огромен труд в проучванията събрал е безценен материал и изложил много увлекателно в книгите своите становища по редица въпроси вълнуващи човечеството от векове. Добър пропаганда тор, интелигентен автор, който смело заявява в "Атлантида: крайт на един мит"

"...Древният човек станал очевидец на необикновена космическа активност: комети и метеорити, осветяващи небето, метеори, експлодиращи в атмосферата, и метеорити, забиващи се в земята. Но какво въздействие оказали тези явления върху психиката? Мъдреци от древността стигнали до удивителното заключение: те решили, че много отдавна една жива планета експлодирала и посяла началото на целия живот на Земята. Този "катаклизъм на всички катаклизми" - предшественик на съвременния "Голям взрив" - не е бил наблюдаван от човек, но все пак се превърнал в крайгълния камък за цивилизациите в Шумер и Египет..."

ТОВА Е КАТАСТРОФАТА НА ВСИЧКИ КАТАСТРОФИ!

"...В Шумер и Египет митът за експлодиралата планета бил закодиран в приказки за богове и хора, слизащи от небето. Хилядолетия по-късно древните гърци възприели същите идеи. Космогонията за експлодиралата планета може да бъде открита в митовете и култовете за олимпийските богове, в школите за посвещение в мистерии, в космогонии на Талес, Анаксимандър, Хераклит, Анаксагор, Емпедокъл и Филолай, в "духовната религия" на Орфей, Питагор и на много други места."

ТОВА Е МИТЪТ НА ВСИЧКИ ВРЕМЕНА!

"... Платон бил посветен в тайната на експлодиралата планета и я използвал като основа на своята история за Атлантида. Твърдя, че съвременното търсене на Атлантида под формата на древна цивилизация, изчезнала под вълните, е напълно погрешно. Истинността на тази история е в разбирането на вечните мистерии, като например сътворението на света, ролята на катаклизмите за непрекъснатите промени на вселената и духовната

същност и съдба на човека."

ТОВА Е ТАЙНАТА НА ВСИЧКИ ТАЙНИ!

"... Сега вече, в светлината на неотдавнашното мое дешифриране на египетските и месопотамските митове, цялата значимост на тези аналогии може да бъде възприета. За първи път става възможно да бъдат разбрани гръцките митове, като застанем под тях в буквалния смисъл на думата. За първи път можем да влезнем в съзнанието на Платон и да преосмислям разказа за Атлантида от древна, а не от съвременна гледна точка.

Резултатът ни повече, ни по-малко е сензация. В тази книга представям не само едно разшифроване на изчезналият континент Атлантида, но и пълно декодиране на древногръцката религия в нейната цялост. Мога да разшифровам митове за олимпийските богове и свързаните с тях мистични култове; в състояние съм да разчета смисъла на научните космогонии на Талес, Анаксимандър, Хераклит, Анаксагор, Емпедокъл и Филолай; мога да декодирам "религия на душата" на Орфей, Питагор, Парменид, Сократ и Платон; мога също така и да разшифровам Платоновата "теория на формите", неговото описание на сътворението от Демиург, разказа му за Атлантида. Зад всички тези идеи се намира една-единствена тайна на шокираща простота - многовековният мит за експлодиралата планета."

Не по-малък е интересът към НИБИРУ - ДЕСЕТАТА ПЛАНЕТА.

Ще се опитам да предам в резюме изследването на Зекария Сичин и Алън Алфорд относно Нибиру.

Животът на Земята е създаден от високоразвита цивилизация, известна в митологията като Ануаки. Има една планета в нашата слънчева система, която преминава на всеки 3600 години между планетите Марс и Юпитер. Тя е 12-та планета, като се включва Слънцето и Луната. Съществата от тази планета са кацнали на Земята преди 500 000 години и генетически са създали човека и повечето от нещата, описани в Библията. Десетата планета се нарича Нибиру и е населена с интелигентни същества, които могли да пътуват между тяхната планета и Земята. Именно ануаките са създали Хомо сапиенс и ние

приличаме на тях. В библията те се наричат Нефилими - "синовете на боговете, които се оженили за дъщерите на човека в дните преди потопа." Нефилим, означава буквално "тези, които са дошли на Земята от небесата." Тези гиганти са създали и най-древните култури на Земята и са живеели на тайнствената планета Нибиру.

За съществуването на анунаките преди 6000 години се знае от разчетените глинени таблички от района на Персийския залив. Четири хиляди години преди съвременната астрономия да открие планетата Плутон, като пета планета от нашата слънчева система, в един фрагмент от глинена табличка в музей в Германия, се споменава, че Земята е седмата планета от Плутон. По какъв начин древните хора са открили невидимата за техните очи планета? Има само едно обяснение - хората на са дошли от Земята, а от Нибиру. Това е дванадесетата планета от Слънчевата система, намираща се зад Плутон. Тя има елипсовидна орбита в посока на часовниковата стрелка, подобна на въртенето на Венера и Уран, Предполага се, че от сблъсък между Нибиру /по шумерски Мардук/, с друга планета Малдек или Тимат, се е появила Земята. Огромното тяло на Нибиру се врязало в Малдек, разбивайки половината от нея на парчета, като едни от тези парчета образували Луната, а остапалите астероидния пояс. Другата половина преминала на нова орбита. Това е Земята. На всеки 3600 години орбитата на Нибиру преминава през нашата Слънчева система, равнявайки се на една земна година. В древните шумерски текстове, в ръкописите на гръцката митология, писанията в Библията, египетски митове и текстове върху пирамидите, се споменава за митологичната 12а планета. В шумерската цивилизация се споменават същества анунаки, дошли от планетата Нибиру. Планетата била изобразявана с кръст, което означава "планета на пресичането." Много са версиите, коя планета е Нибиру. Твърди се, че е Марс или Юпитер, но от описанията от глинени таблички се разбира, че когато Нибиру се приближава към Слънцето позицията, която заема не отговаря на позициите на Марс и Юпитер. Става ясно, че това е различна планета, която периодично се появява

между Марс и Юпитер, веднъж по-близо до Марс, друг път по-близо до Юпитер. И сега всичко си идва на място в Месопотамския епос за творението, върху който се базират първите глави на "Генезис" в Библията. И така, анунаките са долетели до Земята, колонизирали са я, на нея все още нямало хора/ и незнайно защо отново се върнали на Нибиру. Дошли отново на Земята, която вече била населена /неизвестно от кого. б.а./ и са се намесили генетически в ДНК, между тях и маймуната, създавайки човек Хомо сапиенс. От къде шумерите са имали невероятните познания по математика, как са могли да наблюдават Уран, Нептун и Плутон, за да ги описват най-подробно, когато никога не са имали възможност да ги наблюдават? "Всичко, което знаем, ни бе казано от анунаки"- казват шумерските текстове. Първо при шумерите се появяват сведения, че всички древни цивилизации, започвайки от шумерската, са знаели за още една планета в Слънчевата система. Това е планетата Нибиру, десетата планета, което потвърждава, че са съществували и анунаки, които идват на земята на всеки 3600 години, носейки ни всеки път нова цивилизация. Доказателство, че не сме сами, че в Слънчевата система има много по-напреднали цивилизации. За да научат земляните на селскостопанско, архитектурно, астрономическо и културно обучение, от Нибиру изпращат на земята управителите Енлил и Енки, които срещу своя труд получават "подаръци за боговете" под формата на храна, минерали и покорство. Нибируанците не са работили физически на Земята. За да им се прекланят хората те приемали формата на хора птици, хора риби, хора лъвове. При всяко следващо идване на нибируанците на Земята се случвало някое изключително важно събитие, което добре е документирано от древните и съвременните историци. Последният потоп може би е последица от опит на нибируанците да унищожат напълно създадената от тях раса на хора, тъй като те въстанали срещу боговете. Енлил и Енки били на различно мнение относно запазването или унищожението на създадените от тях човеци - Хомо сапиенс - и влезли във взаимен спор. Спорът продължава и до днес - мотивът за борбата меж-

ду доброто и злото, изповядван във всички религии.

Убедителни доказателства за древното съществуване на анунаки вероятно ни дава Лицето на Марс, както и пирамидите около него. (За съжаление при второто преминаване на сондата покрай Марс, лицето от района на Сидония вече не съществуваше. Бел.на автора). Анализът на съотношението на лицето спрямо откритите в същия район пирамидални структури е идентично с пирамидалните съотношения със Сфинкса и пирамидите в Гиза. Разположението на тези пирамиди доказва, че те са служили като ориентир за кацане на нибируанците след като са влезли от външния Космос. Това означава, че пирамидите не са построени от египтяните. Съвременните измервания на Сфинкса го датират с 2000 години по-стар, отколкото се считаше до скоро. Това показва, че пирамидите и Сфинксът са сътворени от напълно различни същества.

В днешния Южен Ирак някога се е намирал космодрумът на "Безсмъртните" богове - нибируанците, наричан Ериду. Били са "безсмъртни" защото тяхната планета е обикаляла Слънцето за 3600 години, а нашата Земя за 365 дни (1 година), и именно поради това те са били безсмъртни спрямо нас.

Интересно, защо съвременните астрономи не могат да отрият тази древна планета? Защото Нибиру се движела по орбита 6 пъти по-далеч от разстоянието между Земята и Плутон и от това разстояние тя не може да се види... А легендите за "Космическата битка на Нибиру" напоследък допълниха редица аспекти на шумерската космогония. НАСА през 1999 година обяви теорията за земния произход на Луната след катастрофален сблъсък с планета с размерите на Марс.

Телескопът Хабъл откри 9 нови звезди и редица планети с размерите на Юпитер с високи елиптически и ретроградни орбити, откри вода, атмосфера и предишен живот на Луната, Марс и Европа. Странното гравитационно поле на Уран, Нептун и Плутон показва, че зад тях има друго, невидимо тяло с големи размери.

Алън Алфорд в "Историята на планетата Х" пише, че откриването на нови планети през последните 200 годи-

ни се дължи много повече на математиката, отколкото на големите телескопи.

Именно математичните аномалии в орбитата на външните планети Уран, Нептун и Плутон принудиха астрономите да търсят голямо планетно тяло във външната Слънчева система. На 17 юни 1982 година НАСА официално призна съществуването на "някакъв странен обект" зад външните планети на Слънчевата система. Предполага се, че десетата планета в действителност има орбита в двуслънчева бинарна система, но не можем да видим друго слънце, тъй като е "тъмна" звезда. На следващата година инфрачервеният сателит на САЩ засича топлинно излъчване от обект, намиращ се на 50 милиарда километра от Земята. Небесното тяло, вероятно голямо колкото гигантската планета Юпитер и толкова близко до Земята, би трябвало да е част от тази Слънчева Система. Намерено е по посока на съвездието Орион от телескоп на орбита. Дали откритият мистериозен обект е Нибиру - десетата планета и какво ще стане когато тя отново се приближи към Земята? В древния текст на "Енума елиш", планетата (Нибиру - Мардук), е влязла и Слънчевата система по своя орбита по часовниковата стрелка, поради което Земята е била разтърсена от изключително мощна външна сила. Предполага се, че Нибиру била заловена на орбита около Слънцето, причинила е Потопа преди 13000 години и е дестабилизирала ледниковите шапки на Земята. В шумерските ръкописи се твърди, че Потопът е бил причинен от Нибиру, че планетното въздействие било толкова силно, че Земята се пресяла из основи." Може ли да се докаже, че Нибиру е причинила Потопа, като е издигнала морските води чак над Андите и Арарат, където заседнал ковчег на Ной? Единствено комбинираното гравитационно въздействие върху Земята би могло да въздейства да се изтегли на една страна водата от океаните, така че да се получи огромна изпъкналост, изразяваща се в гигантски по своите размери вълни. Нали и в библейското описание за Потопа се казва, че "морските долини останаха непокрити и основите на Земята лежаха празни".

Един от най-добрите изследователи и тълкуватели на

шумерския епос в това число и за планетата Нибиру без-спорно е Зекария Сичин. Според него орбитата на Нибиру достига най-близката точка на Земята, когато премине на разстояние 166 милиона мили край астероида Бел. Тогава тя може да се види от Земята, както се описва а шумерския текст за посещението на Ану и Анту на Земята. Вече споменахме, че при пристигането си Нибиру предизвикала Потоп. Възможно ли е само една планета да предизвика този земен катаклизъм? Учените допускат, че планетата е била притисната много по-близко до Земята, като това се потвърждава и от древен месопотамски текст, описващ подреждането на планетите, които някога може да са довели Нибиру в прекалена близост до Венера и Земята. Текстът твърди, че седемте "външни планети" - Марс, Юпитер, Сатурн, Уран, Нептун, Плутон и Нибиру са шурмували "небесната преграда", която ги е разделяла от четирите вътрешни планети - Слънцето, Меркурий, Венера и Луната. В резултат на това Ишар (Венера) направила опит да се превърне в царица на небесата, ха Син (Луната) била насилствено пленена, Ясно е, че ако Нибиру - три пъти по-голяма от нашата планета - премине на разстояние 12,5 милиона мили от Земята непременно ще предизвика катаклизъм. Това са мощни тектонични размествания на земните пластове, вулканична дейност, разтопяване или приплъзване на ледената покривка. Премайнавайки покрай Земята Нибиру е издърпала земните води от едната страна на Земята чрез гравитационно притегляне, причинило огромно покачване на нивото ѝ към планетата, докато преминавала покрай Земята. След като Нибиру отминала, водите с бясна скорост са се върнали обратно към Земята. Магнитното поле на Земята също било повлияно. Учените доказаха, че смяната на магнитното земно поле е станало преди 12 400 години. Близката среща на Нибиру с Венера е изиграла огромно въздействие за нейното въртене. Първоначално Венера спряла своето въртене по посока обратно на часовниковата стрелка и започнало бавно да се върти около оста си, но вече в обратна посока т.е. по посока на часовниковата стрелка за необичайните 243 дни за едно завъртане около собствената

си ос. И "Енума Елиш" казва, че Нибиру - Мардук се е въртяла по посока на часовниковата стрелка, обратно на другите планети. В древна легенда на Ацтеките се говори за "звездата, която пуши" - Венера. Може би това означава, че по време на Потопа Венера е загубила атмосферата си при срещата с Нибиру и я е възстановила през последните 13 000 години. Появявала ли се е след Потопа планетата предизвикала катастрофата? Споменахме, че цивилизацията на шумерите възниква преди шест хиляди години и именно в глинени таблички на Шумерите намираме описанието на Нибиру, наричана "Планета на пресичането "тъй като според" Енума Елиш "тя била орисана винаги да се връща на мястото на "небесната битка", където пресякла пътя на Тиават. В древността Нибиру е изобразявана чрез знака на кръста. Свещената и религиозна същност на кръста, както за будизма, така и за християнството дължи произхода си на събитието, създало Земята.

Глинени таблички на шумерите ни съобщават, че главният бог Ану, който е живял на Нибиру, е правил посещение на Земята, придружен от своята съпруга Анту. Сичин допуска, че това се е случило в четвъртото хилядолетие преди Христа, когато боговете решили да предадат цивилизацията на човечеството: "На седемнадесетия ден от тяхното посрещане бил даден голям прием в чест на Ану и Анту в град Урк. Накрая боговете Ану и Анту преминали през прекрасна процесия до техните "златни олтари за нощта". На сутринта ги придружили до свещения кей, мястото на кораба на Ану, където се състояла церемонията по изпращането им."В глинени таблички Нибиру е изобразена със символа на кръгъл диск с две огромни криле, боготворен от шумери, асирийци, вавилонци, египтяни, а след тях от всички империи през хилядолетията. Крилата обаче объркваха учените. Но те имат смисъл в контекста на планетата, чийто управител е бил най-висшият авторитет на човешката власт на Земята. Месопотамските текстове описват Нибиру като наблюдател" на планетите с орбита, по-издигната и по-голяма от останалите планети. Тези описания показват най-необичайната планетарна орбита, която се прибли-

жава до Слънцето в единия си екстремум, а в другия е извън Плутон - орбита, която е елиптична. Как така една огромна планета е възможно да притежава толкова странна орбита? Колко е дълга орбитата на Нибиру и защо тя все още не е видяна? Шумерската дума САР ни дава отговорът. САР - "Върховен владетел", асоциация с най-висшето божество Ану. Но терминът означава числото "3600", изобразено като един огромен кръг. В определен контекст той приема смисъла на "завършен цикъл".

Означава ли това, че орбитата на Нибиру е около 3600 земни години, заради което напоследък тя не е била виждана? Дали независимо от асоциациите за Нибиру с главен бог в шумерските текстове можем да твърдим, че тя е била "дома на боговете". Едно от възможните доказателства е числото 12, което е свещено за човека, откакто съществува. Ще споменем само за 12-та апостоли в християнството. Тъй като няма друго обяснение за свещеността на числото 12, не е изключено корените му да се търсят в царството "на боговете" или в астрономията. Планетата Нибиру довежда общия брой на небесните тела до 12 (като се включи Слънцето и Луната). Според шумерите съветът на боговете, който взима важни решения, също се състоял от 12 по-старши богове. Значението на това число е останало и до днес при разделянето на небето на 12 съзвездия, което разцепва процесионния цикъл на Земята на 12 периода, по 2160 години всеки.

Приемливо потвърждение, че Нибиру е била "страни на боговете", дошли на Земята, може да е числото 7. То, както и числото 12, е било важно за тях, а оттам и за човечеството. Не само с библейски 7 дни на сътворението на света, със 7-те печата, 7-те ангели и други. Така на само християнството, но и коранът, и "Книгата на Енох" описват пътешествия през 7-те небеса. И до днес мюсюлманските поклонници обикалят 7 пъти около Кааба в Мека. Съвременните култури също са възприели 7-те чудеса на света, 7-те смъртни греха, 7-те цвята, 7-те музикални тона и т.н. Божественото наследство на "7" се открива и при неизяснения произход на 7-те дни на

седмицата. Досега учените не са могли да обяснят кой в избрал този фиксиращ цикъл. Много вероятно е първоизточникът да са 7-те глинени плочки, върху които е написана шумерската "Енума Елиш". Но какъв е началният произход на числото 7? Зекария Ситчин изтъква една интересна алтернативна теория. След като идентифицирал асоциирането на 12-те "бога" с 12-те планети, той се заинтересувал за непрекъснатото споменаване на бог Енлил, известен като върховен бог на Земята и владетел на "7". Това подсказала идеята, че Земята е 7-ата планета, срещната от боговете, когато те пристигнали от Нибиру към вътрешността на Слънчевата система, ако се брои отвън навътре. Това пътешествие на "боговете" до Земята е било увековечено и от вавилонския ритуал "Шествието на Мардук", давайки си сметка, че вавилонците са нарекли планетата Нибиру на Мардук в чест на техния бог.

Трябва да признаем, че е неприемливо да си представим, че тези богове са еволюирали на Нибиру. Природните условия там вероятно биха могли да са много по-различни от тези на Земята, но те въпреки това чудесно са се адаптирали към условията ѝ. По-приемлива теория от тази за Нибиру е една планета от типа на Земята в наша или близка звездна система. Не трябва да подценяваме и вероятността от развитието на разумни същества на Земята или Марс, напуснали Слънчевата система и върнали се пак тук. Периодичните катаклизмитични завръщания на Нибиру в центъра на Слънчевата система са имали огромно влияние върху скоростта на въртенето на Земята. Доказано е, че хуманоидите са присъствали на Земята от стотици хиляди години. Древните шумерски текстове биха били от голяма полза за разрешаването на въпроса как е възникнал човекът и какъв е неговият произход.

През 1876 година Джордж Смит специалист от Британския музей превежда и публикува "Енума Елиш"-свещения вавилонски епос от преди 4000 години, събиран парче по парче и сглобяван от стотици счупени глинени плочки. В предишни преводи от вавилонски текстове Смит вече бил публикувал в световния печат и разбу-

нил духа на учените относно текст за Потопа, изтъквайки сходството му с библейската притча. "Енума Елиш" отново предизвикала сензация, защото тя била мита за Сътворението, описан много по-подробно в библейския текст в Битие 1.

За съжаление, изминало цяло столетие без учените да оценят стойността на "Енума Елиш", считайки я за мит - въображаемо описание на космическата битка на доброто против злото, а вавилонският новогодишен ритуал, който се развил около това събитие, считан за суеверие.

Защо учените са пренебрегвали "Енума Елиш"? Считали я за приказка на бита между един бог и друг, с велик герой Мардук, главно божество на вавилонците. Знаем, че вавилонците са наследници на шумерската цивилизация и множество вавилонски митове са политизирани версии на шумерските оригинали. Ключовият въпрос е следният: "Ако самият нешумерски ритуал и политически аспекти бъдат отстранени от "Енума Елиш", дали наистина сказанието представлява по-ранен шумерски документ с валидна научна стойност?"

"Когато във висините небето не бе наименувано"- така започва вавилонската езическа поема, след което започва изброяването на боговете, които са родени от АПСУ (Слънцето) с невероятно точно описание и съвпадение на планетите от Слънчевата система. Тогава в "сърцето на дълбините" един нов и по-силен бог, наречен Мардук, бил създаден: "Неговите членове били перфектни, извън всякакво сравнение...неподходящ за разбиране, труден за усещане. Четири били неговите очи, четири били неговите уши; когато движел устните си, огън излизал навън... Той бил най възвишен измежду боговете, учудващ бил неговият ръст; съставните му части били огромни, той бил изключително висок."

"Енума Елиш" е космически епос, старателно описващ образуването на Слънчевата система преди 4,6 милиарда години - твърди Зекария Сичин, през 1976 година, Описанието на боговете са описания на "планети", а "ветровете" са "сателити", а ролята на Мардук е сходна с тази на планета, позната на шумерите като Нибиру.

Сичин превежда Мардук като скитаща планета, напъхана в Слънчевата система от неизвестно космическо явление, вероятно изхвърлена от подобна нестабилна слънчево-планетарна система. Пътят на Мардук първоначално преминава край Нептун, после край Уран по посока на часовниковата стрелка, показва посока на обратно въртене към останалите планети от Слънчевата система. (Венера и Уран също имат орбити по-посока на часовниковата стрелка, б.авт.). Комбинираният гравитационен ефект на останалите планети отпратил Мардук в сърцевината на новосформираната Слънчева система -към сблъсък с водниста Планета, наречена Тиамат: "Тиамат и Мардук, най-мъдри от боговете, напредваха един към друг; те се притиснаха в единоборство; те стигнаха до битка."

Въоръжен с пламтящ огън и сдобил се с различни ветрове или сателити Мардук се изправил лице в лице с яростната Тиамат: "Владетелят хвърли своята мрежа, за да я разгъне; Злият вятър, най-крайният, се развърза пред лицето ѝ. Когато тя си отвори устата, Тиамат да го погълне, той се пусна към злия вятър, така че тя не затвори устните си. Яростните бурни ветрове тогава се натрупаха около корема ѝ; тялото ѝ се разду; устата ѝ бе широко отворена. Той изстреля през нея стрела, която разцепи корема ѝ, проряза вътрешностите ѝ, разкъса утробата. Като я сломи така, той изсмука нейния жизнен дъх. След като уби Тиамат, нейната чета той разпръсна, войнството ѝ. Боговете, нейни помагачи, маршируващи от двете ѝ страни, трепереци от страх обърнаха гърбове, така че да се спасят и опазят живота си. Хвърлени в мрежата, те се оказаха впримчени, цялата армия демони, които бяха крачили от двете ѝ страни, той окова във вериги, ръцете им той завърза... Здравомотани, те не можеха да избягат."

Тиамат била унищожена, но актът на сътворението не бил завършен. Пленен в орбита около Слънцето Мардук бил принуден завинаги да се връща към мястото на небесната битка с Тиамат, но един орбитален период по-късно Мардук се "върнал при Тиамат, която той бе сломил", и двете планети се сблъскали: "Владете-

лят застана да погледне безжизненото ѝ тяло. Залови се артистично да разчлени тялото на чудовището. Тогава като мида той я разчлени на две части. Владетелят стъпи върху горната част на Тиамат; със своето оръжие черепа той освободи; той прекъсна кръвните ѝ канали и накара Северния вятър да я разнесе до местата, които никога не са били познати."

Горната част на (черепа) на водната Тиамат, Зекарии Сичин идентифицира като бъдещата Земя, преместена от един от сателитите на Мардук към нова орбита заедно с нейния най-голям сателит Кингу. Крайното действие на сътворението се случило през второто завръщане на Мардук към мястото на небесната битка. Сега Мардук се сблъскал с останалата половина на Тиамат: "Половината от нея той извиси като екран на небето; затваряйки ги заедно, като наблюдател той ги успири... Той изви опашката на Тиамат, за да оформи Великата ивица като гривна".

Коранът също прилича на "Енума Елиш": "Не знаят ли неверниците, че небето и Земята са били една твърда маса, която ние разцепихме на две, и че ние направихме от вода всяко живо същество."

Когато заговорих с Учителят за книгите на Алън Алфорд не се изненадах, бил ги прочел.

- Да, имам мнение за книгите на Алфорд - заяви той, - Рядко интелигентен автор, книгите са написани на много добър професионален език. Писателят, с богатата си ерудиция, въвлеча читателя да извърши с него преглед на изложеното и заедно се стараят, да го обосноват и анализират. Книгите се четат с интерес - поднесени са много неизвестни митове и легенди на различни народи Поздравления може да получи и за мнението му за времето, по което са строени пирамидите, за тяхното предназначение и за извънземния произход на строителите Смуцаващо е само проявеното от Алфорд твърдение "...АЗ МОГА ДА ДЕШИФРИРАМ ВСИЧКИ ДРЕВНИ МИТОВЕ..."

Подхванал много добре темата за Нибиру, Атлантида и експлодиралата планета, но преплел и интерпретирал нещата по свой философски начин, и не достигнал до

истината. Той е разумен човек и един ден ще коригира твърдението, че Атлантида не съществува. - Повдигна ръка, посочи с пръст небето и продължи: - Човек не получава знанията само с интелигентност, макар че интелигентността идва от разума.

- Нали това е най-ценното качество на човека? - свих в недоумение рамене. - Или искаш да кажеш нещо друго?

- Казвам, че интелигентността е едно от съществените качества присъщи на човека, възприемано като приоритетно в науката. Но човек има и други ценни качества...

КАРГАЛ И АРХАИМ

Прелиствам документация за произхода на българите и не мога да се въздържа и да не спомена нещо вълнуващо, а именно че всичко свързано с териториите на Волжско-Уралските българи, е потопено в мълчание. В учебниците по история се твърди за много късната заселеност на Волго - Уралието, за примитивността на местните култури. Ще цитирам една статия от 9.10.1988 г., написана от Татяна Попова - Ал Булгари:

"Наскоро, ненадейно, бе откритата вратата към сведенията за тамошните българи - минно-геоложки проучвания изненадаха историографите с резултатите си, Оказва се, че на територията на днешен Башкортостан (район, заселен от древността с българи, наричани бурджани), сега около Оренбург, се е добивала медна руда в размери, сравними със съвременните. Добивът датира от края на IV хилядолетие преди Христа и приключва в края на II хилядолетие преди Христа.

Геологът Е.Н. Черних смята, че по своите размери и технологии рудодобивът в района на Каргал е най-големият в Евразия. Дълбочината на минните галерии, копани през бронзовата епоха, стига 40-42 метра. От космически спътници ясно са заснети следи от металургична дейност. Съвременните еколози сериозно обсъждат екологичните проблеми на древната металургия. Добивът поражда с мащабите си: общата маса на медната руда се изчислява от геолозите на няколко милиона тона, а добитата от нея мед - на стотици хиляди тона! Каргалинската мед през бронзовата епоха е пласирана из огромните степни зони на Евразия. Смята се, че прабългарите са осигурявали мед на народи/населяващи площ от един милион квадратни километра. Много от древните мини на прабългарите били разработвани от руснаците чак до XVIII - XIX век. Медта от Каргал е с изключителна химическа чистота,

доказват днешните спектрални анализи. От нея са изработвали сърпове, брадви, ножове. В центъра на грандиозното находище Каргал е било селището Уранбаш. В него са открити много гробници, в които починалият е поставен в камера от масивно дърво. Този модел е характерен за древните българи. Ние сме учени, че шумерската култура е начало на човешката цивилизация от нов тип. Сега се оказва, че освен Шумер е имало и друг център за добив на мед в древността - Каргал. Край него е бил и град Аркаим, който е по ранен от шумерските! Археолозите и специалистите по древни технологии все още не могат ясно да дефинират откритието от геолозите. Трудно е да се признае, че най-древните огнища на евразийската цивилизация са били Волго-Уралието."

Аз допускам, че най-голямата загадка за учените е град АРКАИМ.

Свещеният град на българите, в Източен Урал, близо до гр. Челябинск, построен и планиран в древността, е представлявал важно средище за космически контакти и за възникване на религията на Тангра. По своя строеж и планировка, в окръжност, градът наподобява летяща чиния и има твърде много сходство с митичната страна Шамбала в Централна Азия (девет квартала към посоките и полупосоките на света, и центъра). Неизвестен доскоро на науката, Аркаим е случайно открит от руските космонавти и строго засекретен до преди няколко години. Впрочем и днес не може да се посети и изследва от чуждестранни учени. Една огромна загадка за невероятни инженерни и технологични знания на древните българи, които са построили този космически град.

Мнението на Учителя по този въпрос е категорично:

- Аркаим действително е построен по космичен план. Бил е затворен, изолиран район, в който посветени българи и космонавти от други планети са работили съвместно с векове... Когато са завършили определената задача, градът е напуснат от космонавтите, а в града започнали да се заселват и хора, които и представа са нямали какво се е вършело в него и за какво е бил използван. С течение на годините Аркаим се разпада... Остават само основите на сградите, чието предназначение

и съвременните учени не могат да определят, за какви цели са конструирани. Остават само догадките, а това е предвидено в плана на извънземните учени...

За медните рудници на Каргал... В близост до рудниците има находки с извънредно значение... Надявам се в най-скоро време голяма част от местното население, което е с български произход в Башкортостан, да си "спомни" за древните поселения и подземните галерии, които не бяха изградени единствено за производство на медна руда, но създадени и за складове на древни изделия... Стара, престара култура се съхранява в тези области. Не е далечно времето, когато районът на Каргал отново ще се превърне в желана и притегателна точка в областта.

БЪЛГАРИ И ЕВРЕИ

Запометил съм доста преписи от книги на теми, които са ме вълнували, търсил съм отговори, но не съм ги получил. Взех лаптопа със записите, да ги покажа на Учителя, а той да помогне да открия истината, или да ме насочи към източници, от които да получа отговори.

След обяд е, през отворения прозорец наблюдавам двете немски овчарки с изплезени от горещината езици, излегнали се в сянката на сградата да дишат тежко. Отварям компютъра и подбирам темата, с която днес ще "сюрпризирам" Учителя. А тя е: "Българи и евреи". Темата ме вълнува, свързва ни древна връзка с евреите. Защото сме единствената страна в света, която през Втората световна война не позволи хиляди евреи да бъдат изпратени в газовите камери на нацистка Германия. Искях да науча още подробности за тази многовековна връзка между Българи и евреи, не, не да правя исторически изследвания, а да науча факти, отбягнали от вниманието на нашите историци. Данни по този въпрос открих в книгата на Владимир Цонев "Загадките на земята и древните българи" - издание 2003 година. Той пише:

"Нека проследим и връзката между древните българи, евреите (израилтяните), египтяните и маите.

За родоначалник на евреите се смята Аврам. При разчитане хрониките и кореспонденцията на държавата на древните българи в Близкия изток - Мари, се говори за градовете Нахур, Турахи, Саруги и Пелига, които са идентични с роднините на Аврам (Нахор, Тара, Серуга и Пелег). Последните две имена ни отвеждат към Сарагон Велики (Сарукин) и към пелазгите (познати после като траки, а също като кимерийци и израилтяни). Споменават се и племената Абам - рам и Якоб - ел, и Бениамин, което се появило на границата на държавата и безпокояло местното население. Очевидно е, че названията на племената са в тясна връзка с Аврам, с внука му Иаков

(Яков), както и с най-малкия син на Иаков - Вениамин (чието име води до прокълнатото коляно на евреите).

Корените на еврейския народ трябва да се търсят както в Месопотамия, Египет, така и в Азия. В Ханаан (Палестина) той пренася своите представи, обичаи, религиозни митове, създадени хилядолетия преди това и различни земи. Произходът на името Аврам се предполага, че идва от вавилонското "Аби-раму", което означава "бащата е издигнат". Тук бащата е бог на Луната. Преселенията на семейството на Аврам се смята, че са по религиозна причина. Името на биологичния баща на Аврам - Тара, е идентично с бога на синдите - арии - ТаРа (Тангра). Този клон се смята за един от двата клона на протобългарите, като Танг(к) означава "камък", "вместилище", а Ра е старото наименование на река Волга. Бягството на евреите се налага, защото властта по това време е в ръцете на царя на Вавилон - Хамурапи, който искал да наложи своя бог Мардук (бог на Слънцето) над останалите богове в Месопотамия.

Новото място по пътя за Ханаан е гр. Харан, част от държавата Мари, където се съсредоточават древните българи - хуритите (траки), след унищожаването на гр. Мари от Хамурапи.

Няколко десетилетия по-късно - в края на XVIII век и в началото на XVII в. пр.н.е., в Египет нахлуват хиксосите, които всъщност са смесица от кимерийски и еврейски племена. Не случайно белите евреи (израилтяните) се настаняват трайно в поречието на Нил за около четири века, а еврейският историк Флавий сочи хиксосите за свои прадеди.

Стигаме до появата на еврейския пророк и наместник на бога, Моисей, организирал бягството на съплеменниците си от Египет. Етимологията на името му очевидно е свързана с есеите - жреческа прослойка в Шумер, Вавилон, при евреите и волжките българи, показваща безспорно тяхната приемственост и единство. В Месопотамия те носят названието есеги, по-късно, при бащата на Навухудоносор II - Набопаласар, е възстановен прочутият храм Есе гал с кула и седем стъпала. След това есеите, смятани за религиозна секта при юдеите,

за да достигнем до есегел - древно българско племе от Волжска България. То се преселва от района на есеите на север към р.Волга. Сведения за него дават арабски източници от IX-X в.

...След Мойсей, който извежда евреите от Египет, започва разливът между еврейските племена (северните израилтяни и южните - юдеи). Противоречията не стихват и при цар Давид (1012-972 г.пр.н.е.). Авесалом – син на Давид, вдига бунт срещу баща си, насочен против хегемонията на племето на Иуда (Юда). Това своеобразно въстание на северните племена е подкрепено от египетските фараони. Бунтовниците са принудени да напуснат библейските земи и навлизат във владенията на хуноните. Те са част от пелазгите - предци на траките (едони), които водят своя произход от владетеля на южното вавилонско царство (Приморие) - Навуходоносор I (1126 - 1105 г.пр.н.е). Всъщност хуноните, както вече отбелязахме, са кимерийци, а после и хурити (траки), преселници от държавата Мари и държавата Митани. И названието им представката "Ху" е символ на сила и могъщество, а втората част, свързана с р. Дон, чието поречие е населявано от кимерийците, известни и като скити.

Между хуноните (кари и кимерийци) и коляното на цар Давид (израилтяни) се осъществява династичен брак. Важно е да посочим, че бащата на цар Давид е носил името Иесей, което ни препраща отново към есеите, сочени като религиозна секта при евреите, но използващи обреди и обичаи, характерни за древните българи.

При евреите съществува древен обичай известен като ливирит, при който братът на умрелия съпруг взема жената, останала вдовица.

Същият обичай е познат при хуните (кимерийци) и е явен знак, че са обитавали едни и същи земи.

По-късно племената (хунони и израилтяни) поемат към Кавказ и източното крайбрежие на Черно море. Походът им продължава към устието на р. Дунав, а след това и до Странджа и Сакар планина. В тези земи те се настаняват за няколко десетилетия. Тяхна владетелка е царица Калиностр (Кариностра).

Преди да напуснат Балканския полуостров в посока Мала Азия, за военачалник е избран Худоносор от племето худони, наричани още балхарис (балкарис - кимерийци и кари). Той взел жена от коляното на Давид. Плод на този брак е Бастет, родена в Странджа - Сакар. За съжаление тя умира твърде млада - около 920 г.пр. н.е. Нейното последно желание е да бъде погребана там, където се е родила. Изпълнител на волята ѝ е баща ѝ Худоносор. Участници в траурната церемония са българи-худони, израилтяни, египтяни и др. Придвижването на знатните станало с кораби, докато по суша се придвижвали войската и другите народи.

За това събитие споменава и българската пророчица Ванга. Според нея тук, заедно с Бастет, е заровена историята на света - две хиляди години назад в миналото и две хиляди години напред в бъдещето - послание с безценна стойност.

Ако сравним тези сведения с историческите данни от този период, ще видим, че малко след смъртта на Бастет фараонът Шешоник I (Сусахим - Името му напомня за кимерийците) нахлува в Иудейската държава и взема кивота от Ерусалимския храм.

Важно е да се посочи, че Бастет се нарича египетската богиня на Луната, плодородието и любовта, която пръска светлина в мрака. Днес Бастет е пряко свързана с известния у нас празник Сирни Заговезни.

Друг съществен момент в отношенията между евреите и древните българи е посещението на Савската царица при цар Соломон (972-932 г.пр.н.е.), син на цар Давид. Смъртта на този владетел е причина евреите отново да се разцепят - този път на две враждуващи царства в 932 г.пр.н.е. - Израилтянско (Северно) и Юдейско (Южно). Древните българи подкрепят и участват в изграждането на северната държава. Доказателство за това е и името на нейната нова столица от 884 - 883 г.пр.н.е. - Самария - название, използвано при преселенията на българите в нови земи. С думата "Самар" е наричано изгряващото Слънце.

Известно е, че Бастет (изобразявана с котешка глава) е древна богиня на траките и в нейна чест са се про-

веждали религиозни тържества. Знаем, че пред богинята Бастет са се покланяли и египтяните. Но сега не търся връзката на траки с египтяни, а с евреи. В библията, в глава Числа, осмото племе при преброяването, извършено от Мойсей и брат му Арон са потомците на Вениамин. "Поколенията им по семейства им, по бащините им домове, по броя на имената от двадесет години и нагоре, всички, които можеха да излизат на бой, преброени От Вениаминовото племе, бяха пет хиляди и четиристотин."

Акцентирам върху Вениаминовото племе, защото за него се знае, че е прокълнато. Но къде е онова изгубено еврейско племе, за което никой не знае къде е отишло и липсват всякакви исторически данни?

Когато Учителят седна до мен и прегледа написаното и лаптопа не се изненада от интереса ми към историята на евреите, не се дори замисли върху избора на темата, В моментално каза:

- Дванадесето еврейско племе се е смесило с траките видя изненадата, с която посрещнах думите и продължи: - Има, има исторически записки, и не след дълъг срок от време учените ще ги открият и истината ще излезе на яве.

- Знаеш ли къде са тези записки?

- В хранилищата. Ти видя едно. Нали не допускаш историята на всяко племе що е живяло на тази земя, да не се е документирала? Знай, - в гласа му прозвуча радостна нотка, - летописът на българите е гравирен върху листи от чисто злато.

- Виждал съм грамоти на римски легионери с изковани букви върху медни листи. За книги, изработени върху златни листа съм слушал и чел само легенди. Разказват че легендарният хайдутин Вълчан войвода е притежавал златна книга, в която са описани местата, където са скрити съкровища. И в приказките...

- Понякога и в приказките са скрити истини - премисли нещо и продължи: - Трябва да се прави разграничение между евреите, смесили се с древните българи и евреите, смесени с траките. Това са два еврейски клона. Едните, както сам си записал се движат с древните

българи, а другите пристигат директно на балканския полуостров и се смесват с траките. Белите евреи макар и да са живеели съвместно с траките, в началото са образували самостоятелни общности. Женели са се помежду си, но постепенно започнали да се сродяват с траките, и така в течение на дългите години са се смесили и претопили сред огромното море от тракийски и български племена. - В зелените очи проблесна закачливо пламъче, по устните се плъзна лека усмивка: - В нас българите, по вените ни, тече кръв от много древни народи...

Вече имах обяснението. Един ден трябваше да се от крият и писанията. Аз вярвам в думите на Учителя, а освен това знаех, че през територията на днешна България са живели и преминали над 120 племена и народности. Да, ние сме един безкрайно толерантен народ, който живее без предрасъдци съвместно с арменци, мюсюлмани, католици, евреи, и цигани.

МУЗЕЯТ ПОД ВИТОША

От дълго време продължава обучението ми в медицинската академия по специалност хирургия. Нямах желание да запиша и практикувам тази специалност, но тя ме увлече и ето сега след днешния операционен курс разговаряме с професор Вешин - един от ръководителите, който оценява операционните ми умения, като задоволителни и препоръчва по-задълбочено да проучвам заболяванията, преди самата операция, тъй като не всякога лъчевите снимки и оплакванията на заболялия дават точна картина за истинското състояние на болестта. Изброява ми десетки случаи, когато въз основа на сериозни проучвания се извършват операции за едно заболяване, а в действителност се оказва друго. Етиката на хирурга ме задължава да бъда безкрайно прецизен във взимането на конкретни решения за дадена операция и да не допусна ненужен риск, с който да навредя на здравето и живота на болния.

С всеки изминат ден чувствам как постепенно придобивам нужните качества на хирург, ставам по-уверен в действията си. Надявам се в най-скоро време обучението ми да завърши...

Събуждам се. Пак този сън. Но нещата изглеждат истински, реално знам, че действително уча, оперирам и разговарям с доктори хирурзи и чувствам, че нещо съществено се променя в мен. От къде съм придобил специфични похвати и знания по хирургия, когато завърших обща медицина и знанията ми относно хирургията са минимални? Вярно, в медицинския институт изучаваме обща хирургия, имам общо понятие и готовност да извърша не особено сложна хирургическа операция, ако се наложи, но това, което сякаш уча на сън е нещо невероятно. Чувствам, че наистина съм завършил втора специалност и съм готов за операции. Усещането е едно, а реалността друга.

- От три години продължава това обучение, нали? -пита игуменът след като споделям с него за безкрайните нощни преживявания.

- Да, от три години. И това се повтаря всяка нощ.

- Обучението е реално. Духовният Учител е преценил, знанията ще са необходими и е наредил специализацията ти да продължи. Няма нищо чудно. Много хора продължават на сън да посещават една друга духовна реалност, в която под ръководството на опитни учени се учат и усъвършенстват. Сега знаеш, придобил си знания и умения, които преди три години не си притежавал.

- Така е. Учудвал съм се на тези сънища, но всичко това съм го свързвал именно с невероятните способности на мозъка да си фантазира. А истината е, от тези сънища натрупах знания и придобих опит, който нямах. Чувствам че е така.

Научих още един урок и погледнах с благодарност Учителя. Той ме погледна въпросително. Знаех какво мисли и двамата се засмяхме едновременно.

- Следващият въпрос е за...

- Е, щом следващия въпрос е за...

След тичане надолу по хълма, изкачване с бързо ходене обратно нагоре, къпане и закуска, имам време да прегледам материала съхранен в компютъра и да преценя какво ще е поредното питане за днес.

Спирам се на интересен запис от автентичен ръкопис, публикуван в част първа на книгата "Тайните съкровища в България" от В. Божиков и Н. Янков - 1999 г., издателство СФЕРА.

Изложеното в ръкописа ме е впечатлило, решавам да го прочета на Учителя и да попитам за неговото мнение, Наближава десет часа преди обяд, денят е слънчев, бързо се изнизвам от спалното помещение и откривам пред сградата на църквата Учителя да разговаря с двамата братя, които внимателно слушат напътствията му, сядат на мотора, поставят черните каски на главите и форсирайки моторите поемат към изхода. След тях остава едва забележим синкав дим, мирис на бензин, който моментално се разнася.

Вървя бос по хлъзгавите камъни, полирани до блясък

от преминалите върху тях хиляди пешеходци, през изминалите столетия, усещам в стъпалата си приятна топлина пропита от слънцето и това усещане ми напомня за детството. За миг се разнеждам, виждам се да тичам босоног край топлото море, да стъпвам сред златистия пясък и овалните нагорещени от слънцето обли камъни... Чувствам се жизнен, изпълнен с енергия и желание да науча колкото се може повече неща.

Учителят изчака да се приближа до него, взря се в очите ми и каза:

- Мислех, че до обяд ще останеш да преглеждаш темите в компютъра... - Каза го добродушно, с едва доловима насмешливост и добави - Да не би днес Да няма питане?

Знаех, шегува се, и очаква да задам поредния въпрос, затова побързах да го сюрпризирам с находката си. Върнахме се в спалното помещение, където върху дървената масичка бях поставил отворен лаптоп и на дисплея се четеше надпис: "МУЗЕЯТ ПОД ВИТОША"

Седнахме и едновременно започнахме безгласно да четем:

"Този документ пази тайната на Великия Римски музей, единствен по рода си за времето когато е била Римската империя. Тази тайна трябва да се пази, защото този музей може да попадне в ръце, които да заличат онова що са създали ръцете на много прочути гравьори и художници.

Четейки тези редове, човече божи, ти трябва да знаеш, че тази тайна е съхранена до сега благодарение божията воля, и клетвата божия не щади никого, който посегне на тези съкровища. Бог е свидетел на страшни наказания, сполетели алчни люде що престъпят божията клетва. Но, човек божи, що ще четеш тези писания, пази тайната и не посвещавай тайни господни никому освен на богослужители и само верен човек що може да запази тайната за вечни времена.

Който влезе в подземния дворец да влезе с Божие знание и без зли умисли, що много люде таят в душите си. Да бъде наказан с всички страдания и мъки онзи, който не спазва закона Божи...тези страшни писания.

Входа на Великия римски музей е в планината що е близо до крепостта на Сердите, на югозапад от крепостта на високото е Великия камък...той ще ви служи при търсенето. На 10 разкрача от водопада отгдето точно пада водата, на северозапад от течението има огромна пукнатина. В основата си е широка три разкрача, а а горния край два разкрача. Края на пукнатината ще ви насочи към входа на музея. Той е много тесен и човек трудно минава. Засипан е с много камъни и пръст, но в засипан в началото и при добро желание и с много труд ще стигнете до мраморните врати. Когато се спуснете надолу в дупката, ще ги откриете. Дупката е тясна до десет разкрача, след това става широка и ще ви отведе до голямо предверие с широка мраморна врата.

От външната страна на входа на музея можете да се ориентирате по това, че от двете страни на голямата пукнатина има образи на демонски глави на скалата от страната на скалата към камъка, откъм реката ще видите на височината на заклещения камък две демонски глави, Всичко това е работено в триъгълна форма. Двете глави са вкопани в стената и са една до друга. От другата страна на пукнатината, откъм реката, ще видите наравно с основата друга демонска глава в триъгълна форма, Образът е много по-малък от останалите два. Намерите ли тези знаци, ще ви бъде лесно да откриете входа на Великия Римски музей.

Великият музей е от времето, когато в подножието е била гробницата на Сайавел. Той е облицован с цветен мрамор докаран от рудниците на Вратица. Ето и пълна описание на Великия Римски музей. Влизайки през червената мраморна врата ще се намерите пред стълбище от 700 стъпала, което е от чист бял мрамор. Ще видите че на всяко петдесето стъпало има площадка с огромни мраморни статуи, които държат светлината на слънцето, Свода на стълбището надвишава двадесет разкрача височина. На най-долната площадка, гдето свършва стълбището с двадесетте статуи, ще видите огромен синкав Богинс пазен от двете страни от огромни Динаиди. Огромна метална врата ще се изпречи пред вас. Влизайки през нея ще останете слисани от красотата на цветната

зала на музея. Всички видове мрамор що е съществувал и се е знаел на времето е служил за облицовка на залата.

Залата на мраморните Богове е тази зала, защото както казах е сътворена от много цветен мрамор. Колоните що са пръснати по голямата площ на залата са от различни цветове мрамор и на всяка ще видите глави на много Богове и част от тържествата на Хорнис. Мозайката е от подредени мраморни части с различни цветове и между тях пуртинов прах в много цветове. Грамадна висулка казва за времето преди да бъде направена пещерата за музей. В залата на дъното, към изток са двете грамадни халки, които издърпвайки надолу ще ви изведат във втората зала - II. Тази зала е по-тясна. Тук ще можете да видите историята на всички римски рудници, съществували по това време. Грамадна карта излята от златен примес ще видите в началото на залата. Размерите са пет на пет и половина разкрача. На нея са всички римски селища за времето си. Жълтите златни точки показват златните рудници. В тази зала ще видите всички видове руди, добивани по времето когато е бил сътворен музеят. Грамадни късове чисто злато говорят, колко богати са били рудниците, когато са ги работили римляните. В източната част на залата има естествен холмск с грамаден къс злато. Безбройни сандъци ще видите с надписи и експонати, приготвени за музея в Рим, но останали тук поради внезапното напускане земите на Сердите от римляните. Факлите по стените на залата са от кост, която свети в светлина със зеленосин цвят. Влизайки, това ще ви се стори ужасно страшно, защото самите фигури са по стените, свода и пода, ще ви осветят, но ще свикнете. Човешките фигури, които блестят на западната стена са наистина ужасни и страшни за гледане. Знайте, че те не се движат, както ще ви се стори. Само уплахата ви и металическата наредба съчетана с два човешки труп с еднакъв цвят ги прави движещи се, излъчването на труповете направено с червен и зелен балсам ги прави привидно движещи се. Знайте, че ако проговорите в залата то в продължение на часове ще чувате звуци. Тогава ще ви се стори, че тези образи що са по стените и тавани-

те се движат и издават звуци, които могат да подлудят всеки, който влезе тук. Различни дълбоки отвори като фунийки има в тази зала. Като се издаде звук той отива и се връща обратно от тези отвори. Това е смесване на звукове. Трябва да се мълчи, когато се влиза в залата. Страшно е в тази зала, колкото и да знаете писанията, Нужно е и обувките да не тропат. На южната страна на залата има мраморен престол с халки на облегалката, Една халка има и между краката. Като седнете с двете ръце натиснете халките надолу и издърпайте средната до клина да се заклини. Като сторите това ще се намерите в средната от петте галерии на най-голямата зала на музея.

Залата на животните. Тази зала е със 120 разкрача широка и 7 разкрача висока. Ще видите безброй малки и големи подредени мраморни квадрати. На всеки има по едно животно, изработено от масивно злато. Златните животни и птици са над 260 изключая нощната страшна птица, намираща се в северната страна. Тя е от кост. Очите на животните са диаманти, донесени от Рим. Огромен гушер в естествена големина е в средата на залата, Той е изработен от много метали. Грамадата му е три разкрача. За тайнствения вход на друга зала е нужно изчезването на един зъб. Така ще отворите стълбището към другата зала на златните открития. В края на всеки мраморен квадрат има парафинен куб. Съдържанието е писано на кожа и казва произхода на животно - то, тежестта и големината му, мястото където е убито, кой го е убил и кой го е сътворил от чисто злато в сегашния му вид. Внимавайте защото всеки четвърти квадрат по подана залата е осов и ще ви отведе в подземната река откъдето никой не може да излезе.

Залата на златните украшения - IV. Тя е като тази на животните, 4 750 изработени златни предмети лежат в каменни сандъци. Ще ви се види чудно, че тези сандъци са споени с пода. Но и тази тайна ще ви открия. Грамадните топки са нитове, а желязно въже запоено в топките отива в другата зала, на златните монети и църковни изделия. В края на всяко въже има халка която не позволява сандъка да бъде повдигнат, изместен или отварян,

Когато влезете в зала V ще можете да отворите сандъците. Тук има оръжия и златни стрели - Венвора. Същите са слагани в златна баня след направата. Само жреците и императора са ги имали. Между златните украшения ще видите 70 сандъка със златни статуетки от тържествата на императора. За да ги разгледате и подредите точно е нужно да се наредят в шахматен ред, както е в описанието. Украшенията до стените са като тези в сандъците, но за разлика от тях те са единични, без дори да ги има в друг музей в Рим: Всички, които видите на мраморните стени са изработени в подземния рудник Ноленас в Гърция към Атина. Сандъците от червен мрамор са изработени в подземния двор край крепостта на Сердите, а тези в зелените са от рудника Сухасо край Рим. Всеки сандък има документ с броя на предметите, произхода и името на майстора, който ги е сътворил. Забележете, че в залата пода е подреден шахматно, всеки втори квадрат е осов и ако стъпите в такъв ще се простите с живота си долу в бездната. Внимавайте! Грамадният сандък от бял мрамор със змийска глава е хранилище на силна отрова. Тя е вечна. Ако посегнете и отворите този сандък, цялата зала ще се изпълни с червен прах и всичко живо що е там ще падне веднага от моментална смърт. Помнете, че в залата на западната страна има плоча с кръст около разкрач. Тя се натиска и отмества. Ако отместите плочата, когато сандъка е отворен за кратко време всички зали ще се изпълнят с червен дим и ще бъде невъзможно да се влезе в музея за дълго време. Внимавайте! Само при опит за заграбване на музея от лоши хора, сторете това. Може да се спасите ако влезете в колона IV. Тя се отваря по загадъчен начин... но като отворите вратата ще се намерите на стълбище което ще ви изведе навън от музея.

Зала V на ужасите, на мумиите и хербарей. Тя е с два цвята мрамор - зелен и син. Залата е около 150 разкрача широка. Свода е около 8 разкрача висок. Влизайки в тази зала е нужно да не се изпада в никакъв ужас, а да се пази спокойствие. Хиляди човешки глави и тела в различна големина ще ви гледат от всички страни. Мумиите на хиляди хора в крайно умален вид ще ви гледат.

Те ще ви покажат ужасните начини на римляните, чрез които са стигнали до това съвършенство - да се умали човек толкова, че да стане изрод голям колкото човешка ръка, без да измени физиономията и нормалните форми. В северната част на залата ще видите човешки трупове на постави от мрамор. Тези трупове живи са залети, с течен хетавараст и моментално са замръзнали, Те са кристали и ако ги докоснете няма да знаете, че са замръзнали в дебелина на човешка длан над трупа. Тази безцветна течност е открита от жреца на водата Помарис. Труповете могат да бъдат върнати обратно към живот само с писанията оставени от жреца в парафинен куб до труповете. В Южната страна на залата са подредени на постави много човешки трупове. С тях са правени опити от великия жрец на Самодивската градина Бонивас. Ще изпитате ужасно чувство на студенина при гледката, която ще ви се открие. Човешки тела с присадени глави на животни. Най-ужасната гледка е човешки труп с присадена жабешка глава от рода на подземните жаби великани. Забележете, че очите на всички трупове и глави се движат и светят. Накъдето и да идете ще ви гледат защото се движат от стъпките ви по мраморния под. Няма да забележите, че е мраморен, защото е покрит с човешки кости с различни цветове. Всичко това вещае ужасна тайнственост на тази зала на прочутия, но рядко виждан Римски музей. Ще видите много тела на мъже, жени и деца. Тези опити са ужасни и разстройващи - тела с животински крайници, глави на жени с уста на змей... Отвращението ще почувствате и от това което ще видите в средата на залата - трупове с опити от рода на Досекс - хора с две глави. Всичко това ще ви потиска крайно много, но истината е такава, ще я видите когато се озовете в тази зала. Всеки четвърти ден стените на залата пламват в синкав пламък, който не може да изгори и запали нищо. Тези стени запазват това що е в залата хиляди години. Когато стените пламтят в тази зала не е добре да бъде човек, защото ще изпадне в транс, при което може да получи нервно разстройство. Хората, изпаднали в транс стават гадатели и предричат онова що става на стотици хиляди мили от тях. Но други биват зле

и по-добре да не са живи. Пророците могат да предвидят бедствия за една луна напред, всичко е трудно да се опише, но трябва да кажа че само когато изпиете...пред грамадната мраморна ... чаша ...ще можете да продължите. Трябва да ви кажа и това, че човек влязъл през мраморната врата на зала I не може да се върне обратно и излезе. Трябва да продължи и при опасност да излезе от колона IV в зала IV.

Зала VI на златните монети и скъпоценни камъни. Тази зала е най-малка и няма да ви смае отначало. Но забележете че стените не са като стените на другите зали. Грамадни рисунки от камъни са храма на Бога лечител и храм на Слънцето. Всички видове, големи и малки, златни и сребърни монети са подредени в сандъци. Всички видове големи скъпоценни камъни ще видите по стените на залата. Сандъците в северния край са пълни с монети, а гравирани седем сандъка на средата на залата са пълни с безценни камъни от цял свят. За да излезете от тази зала е нужно да стъпите на двете плочи от лявата страна на залата. Едната плоча е бяла а другата червена. Така ще слезете в последната зала на музея - VII.

Смесената - назована е така, защото който влезе ще види всичко онова което е видял в предните зали но в огромен брой. Залата е най-голяма. Влизайки в нея първото нещо което ще видите е сливането на много цветове мрамор като сияние. Нужно е да бъдат запалени всички фосфорни факли. Прекрасното съчетание на мрамора ще ви смае и удиви. На средата на залата ще видите мраморни колони от различни цветове и в средата саркофаг. На престол е основателя на музея най-виден управител от рода Стелноволисконтевен - род Римски, що са открили златната планина край латинското море. Той е балсамиран в нормалния си вид и размери. Не е нужно да разказвам какво ще видите в тази зала, а ще кажа онова, което трябва да знаете. Предметите са пръснати в приятен вид в цялата зала. Онова, което не сте видели в предишните зали, ще видите тук и ще ви смае. Южният край на залата е облицован с чист бял мрамор. Няколко човешки фигури и много на животни са подредени една до друга. На тавана фигурите менят постоянно цветовете

си, всяка поотделно и не в определено време. Получава се неповторима гледка. Колкото интересна, толкова и страшна е източната част на залата с птицата от чист злато голяма около 5 разкрача. Западната страна на залата е с изковани златни изделия. Там е коритото с жива вода. Единствена по рода си тази вода е чудотворна, както ще прочетеш в описанието. Една глътка от тази вода може да спаси човек на когото предстои да се прости с живота. Но ако е писано нищо не може да го върне. От западната част на залата ще имате нужда. Изходът на музея е там. На стената има картина три и половина на два и половина разкрача. Натиснете долния ляв ъгъл на картината и ще се отвори. Щом излезете, пак ще се затвори.

Точното описание на входовете на Великия римски музей откъм планината е както го описях в началото и се намира на белия камък. Важно е да се знае, че всичко това е направено така, че има голяма опасност при отварянето на този вход да се получи страшно срутване, защото е засипан с камъни. Трябва първо да се махнат, за да се стигне до дупката отгоре. При отваряне откъм дупката, която води до червената врата, при махането на камъните земята, отрупана отгоре, ще се срути, което ще доведе до смъртта на онези, които ще работят там.

Добри хора, когато решите да отворите входа на Великия Римски музей мислете и молете Бога за закрила!"

- Интересен ръкопис... - отбеляза Учителят след внимателния прочит. - Ти сякаш имаш да добавиш нещо към него? - погледна в очакване да потвърдя, разбра че съм готов с отговора и се засмя от сърце. - Я разкажи като детектив какво откри на Витоша?

- Нищо - вдигнах рамене. - Реших да проверя до колко ръкописа отговаря на действителността и посетих "планината, намираща се над крепостта на Сердите". Ние софиянци, всяка събота и неделя сме на излет на Витоша, и не представляваше трудност да отида до "Боянския водопад", който и преди това съм посещавал. За по-малко от час стигнах до водопада, спазих всички указания от писанието и близо четири часа оглеждах внимателно едно пространство от около двадесет метра,

скален масив. Дори съм заснел с фотоапарат метър по метър от масива и отделно с камера. Е, белия камък не можах да открия. Не открих и процепа и най-важното трите образа изпълнени в триъгълна форма. Разгледах заснетото, правих увеличение на кадрите, но...

Учителят слушаше внимателно, имах усещане че заедно с мен се движи из "Боянския водопад", оглежда през моите очи скалите.

- Това описание преди да бъде публикувано и известно на цял свят, как мислиш, дали притежателят му е предвидил какви могат да са последиците от известяването на едно огромно богатство?

- В смисъл... да предизвика държавата да го открие?

- Не, да възбуди духовете на множеството "търсачи на съкровища" и те да предприемат всевъзможни действия, включително и взривявания на скалния масив. Впрочем, легендата за музея под Витоша е много отдавна известна, подобни писания има в няколко варианта. Аз притежавам един почти идентичен екземпляр. Навремето ми го подари твой приятел, народният лечител Вергилий Кацаров... Е, по това време ти още не го познаваше. Дойде при мен за съвет относно използването на няколко лековити билки, после сподели, че е извадил от скалите в близост до Боянския водопад оригинален опис за "Музея под Витоша". Петдесет години издирвал входа, надявал се да го открие но ... Остави ми го, "Да не мътел главите на други". Ще ти го дам, може на теб да послужи... Знаеш ли, стотици са проявили интерес да открият входа. Но не могат.

- Означава ли че описаното в ръкописите е фантазия?

- Не е фантазия, но авторът неправилно е определил времето, по което е построен музеят. Описът трябва да носи заглавие "Съкровищницата на древните царе..." Били са много, от които съм запомнил името на тракийският цар Резус. Той е знаел за Великия музей, но не той го е построил, а му е разкрит свише. Към откритите от него "старини" в музея той прибавил и нови. Пазил е тайната...

- В описанието е посочено - зачетох аз, - че "Вели-

кият музей е от времето, когато в подножието е имало гробница на Сайавел...Музеят е облицован с цвете мрамор, докаран от рудниците на Вратица, а сандъците с надписи и експонати приготвени за музея в Рим, но останали тук поради внезапното напускане земите на Сердите от римляните...На престол е основателят на музея най-виден управител от рода Стелноволисконтевен -род Римски, що са открили златната планина край латинското море. Той е балсамиран в нормалния си вид и размери."

- Великият музей е построен от атлантите, далеч преди изригването на вулкана на Витоша... Хиляди години е наследяван от посветени, които са пазили тайната. Що се отнася до мрамора, докаран от Вратица, днешният град Враца, за облицовка на музея, бих отговорил, че е имало "текущ ремонт". За балсамирания в нормален вид Стелноволисконтевен ще трябва сам да провериш... А сега ще те върна в спомена за посещението ти на Витоша. Ти откри точното място, описано в ръкописа от компютъра, известно на всички търсачи на съкровища. Но не откри скалата и лицата (образите) на хора с триъгълна форма, които да те насочат към входа на лабиринта. Защо ли? - Разперих ръце от незнание, той продължи;

- Защото нито другите, нито ти сте имали разрешение да видите белезите.

- Искаш да кажеш, че те са невидими, но съществуват?

Не отговори, но вече знаех, белезите съществуват. Но къде, на кое място? Дали не се намираха над пукнатината, която водата от високата скала заливаше, скачаше над пропастта и с шум падаше долу? Там действително би могло.

- Задавал ли си въпроса защо лицата на хората са изработени в триъгълна форма? -неочаквано прекъсна мислите ми Учителят. - Искаш ли да отговориш утре?

- Разбира се, щях да отговоря на другата сутрин, след като премислех всичко, което знаех за хора с триъгълни лица. А не знаех нищо.

До късно през нощта се вирах в едрите, ярки звезди, за които учителят каза, че излъчват енергия, която може

да се използва. Само не обясни как? Сега се нуждая от умствена енергия и колкото и да се взирах в трептящите небесни светулки не можах да намеря отговор на въпроса за триъгълните лица. Затова пък имах куп въпроси. Е, не чак толкова важни, но бъдещи тайнственост, с която учените не можеха да се справят.

Нито на сутринта, нито през следващите дни можах да отговоря на Учителя защо лицата на хората са изработени в триъгълен вид. Нямах реална представа защо са изработени в този вид и каквото и да кажех, не можех да го обоснова. А фантазията подсказваше какви ли не причудливи предложения, но ги считах за нереални, затова предпочитах да мълча. А и Учителят не повдигна повече този въпрос.

ЙЕТИ И НЕСИ

"Физ зарядката" по нагорнището ми даде възможност откровено да призна на Учителя, че нямам отговор на въпроса му, но за сметка на това имам други запитвания, Едно от тях е за...

- ЙЕТИ - неочаквано подсказа Учителят.

За миг от секунда останах изненадан. Да, Учителят предварително знаеше какво исках да попитам и тутакси отговори: За Йети, човекоподобното същество, което се появяваше неочаквано по високите върхове на Хималаите, предизвикало няколко експедиции за откриването му. Както и се очакваше от снежния човек нямаше и следа. Измислила ли бе съществуването му? Десетки свидетели даваха описание на високото изцяло окосмено същество с човешко тяло, с неприятната миризма която се е излъчвала от него. Показваха фотографии със скалпове от убити снежни човеци, правеха отливки от стъпките му. Учените търсеха ново свързващо звено между човекоподобното същество и човека. Правеха се догадки, създаваха се хипотези, пресата и телевизията ни заливаха с всевъзможни информации.

В Таджикистан наричат снежният човек гюлбияван, Таджик Кадир Такоев споделя срещата си с него: "Старите хора ни предупреждаваха да не ходим извън хребета на планината, защото там живее страшният гюлбияван. Но ние тръгнахме. Едва бяхме стигнали опасното място, когато видяхме срещу нас да върви същество, приличащо на човек, но покрито със сива козина. Очите му светеха зло. Уплашихме се до смърт. По-късно аз и моите спътници заболяхме тежко."

Друг свидетел на среща със снежния човек - овчарят Ешенкулов от Казахстан разказва: "В селото ни имаше безстрашен ловец. Ходеше на лов за вълци сам. Препре-1947 година той срещнал няколко киик-адами (снежни човеци). Стрелял по тях, но не улучил. Чул само ръм-

жене, но на снега нямало кръв. Странните същества изчезнали. След две седмици ловецът се парализирал. Най-напред се схванали краката, сетне - цялото тяло. За по-малко от месец се поминал."

Роджър Патерсон преди повече от тридесет години прави документален филм за снежен човек и след приключване на снимките умира на 38-годишна възраст от тумор на мозъка.

Спомням си, много добре, че не много отдавна прочетох публикация за първата експедиция за търсене на "диви хора" в Хималаите, организирана от в. "Дейли мейл", възглавявана от Ралф Изард през 1954 -1955 година.

Повод за предприемане на експедицията дала публикация в пресата на фотографии от следи на неизвестно двуного същество, оставило отпечатыци от движението

си върху снега. Фотографиите били направени от англичанина Ерик Шиптнъм по време на еверестката експедиция през 1951 година. Няма съмнение, че оставените следи са от боси крака, приличащи на човешки, но доста по-широки. Заинтригуван от отпечатыците на човекоподобното същество, Ралф Изард събира множество материали за съществуването на Йети, среща се с шерпи, виждали снежния човек и слушали неговите викове. Експедицията не открила Йети, но намерила в няколко манастира скалпове, снети от Йети и парчета кожа от тях. Няма доказателства, че тези скалпове са от Йети, макар някои английски учени да допускат, че те представляват кожена покривка на върхната част от главата на йети.

Академията на СССР не остава назад и веднага създава комисия, ръководена от професор Б. Поршнев за изучаване на снежния човек и организира експедиция и Памир. Резултатът е отрицателен. От Йети няма и следа. Интересни са и сведенията на генерала от пограничните войски на СССР - М. Топилски, който през 1925 година преследва банда белогвардейци и убива двама от тях, но на връщане открива труп на същество, приличащо на маймуна. Но маймуни в Памир не живеят и разбрал, че това е труп на същество от мъжки род със сивобели косми. На стъпалата и по дланите на ръцете

липсвало окосмяване. Цветът на лицето бил тъмен, без брада и мустаци, зъби много едри, дебели вежди, силно изпъкнали челюсти и сплеснат нос. След като разгледа ли човекоподобното същество, те го изоставили, (не са правени снимки, възможно е заради студа, причиняващ замръзване на фотоапарата) но когато експедицията слиза в долината, местните жители ги срещнали с учудване, че се връщат живи, тъй като според тях местата където били, са считани за царството на Йети. И от други жители на Памир Топилски получил потвърждаващи разкази за срещи с космати човекозверове, пребиваващи във вътрешността на горите.

Обобщавайки събраните данни, професор Поршнев създава ново направление в науката за човека и неговия произход - хоминология - наука за несapiенсни хуманоиди. Топилски счита, че снежните хора Йети са неандерталци, доживели до наши дни. Пътят за социално развитие за тях се оказал закрит. Не успели да преминат в по-горно стъпало, те се приспособили към живота в природни условия без оръдия на труда, без дрехи и огън, без членоразделна реч като средство за общуване.

През 1967 година професор Поршнев успява да снее на кинолента женска особа в гората на Северна Каролина и да направи гипсови отливки с отпечатащи от нейните следи. Филмът е посрещнат хладно от научната общност на запад, считали го за фалшификат, а може би и от завист, че руски учен ги е изпреварил.

След четири години през 1971 канадецът Р. Дахинден получава филмовия материал на Поршнев и го дава за експертиза в Москва и така се установява, че това не е фалшификат, а снимка на неизвестно за антрополозите човекоподобно същество.

През 1968 година световноизвестните криптолози А. Санерсън и Б. Евънманс изследват замразен труп на косматото човекоподобно същество и го идентифицират като съвременен неандерталец.

През 1978 година руският изследовател Владимир Пушкарров, който търсел "среща" със снежния човек, изчезва безследно.

Най-често троглодите (снежните хора) се появяват в

сибирската тайга. Обобщените данни показват, че повечето очевидци впоследствие страдат от нервно-психически разстройства. Доктор И. Радимов е разделил свидетелите на три групи. В първата са тези, които са видели следи, чули са звуци, но не са видели непосредствено снежният човек. Тяхното здравословно състояние е нормално, без отклонения. Във втората група, които са видели само веднъж от разстояние троглодита, процентът на нервно-психичните заболявания е завишен. Очевидците от третата група, които са видели Йети отблизо, ясно и нееднократно, са най-много засегнати. Те страдат предимно от епилепсия, олигофрения, неврози. Повечето от пострадалите трудно се адаптират в колектива. Обикновено стават клошари. Попаднали в казармата, те търсят уединение, странят от колегите си, сами бродят в гората.

Става известно, че последствията от срещите със снежния човек са отрицателни. Очевидците страдат от главоболие, високо кръвно налягане и висока температура. Един от свидетелите, без да види Йети, почувствал силно главоболие - зад храста, покрай който минавал, се криел снежен човек. Лекарите не могат да обяснят явленияето. Има случаи на шок и заекване. След време почти всички пострадали очевидци си възвърнали нормалното състояние. Очевидно нервно-паралитичният момент при срещата с Йети не е постоянен и след кратък период от време хората си възвръщат нормалното състояние.

Учените допускат екстрасензорните връзки в животинския свят. Възможно е екстрасензорните връзки в снежния човек да са по-развити, отколкото у другите животни. Едни изследователи го наричат "екологически ... двойник", тъй като макар и обособен, е най-близък до човека вид.

Очевидците твърдят, че снежният човек има почти човешки облик, но отделни детайли предизвикват подсъзнателен ужас. Съчетанието на човешки и зверски признаци предизвикват недоумение: какво е това: човек или звяр?

Отличителен белег е заострената на върха глава. Това е запечатано и във филма на Роджър Патерсон.

Още през 2002 година става известно, че в щата Тенеси в САЩ над петдесет години в близост до ферма живее цял клан от биг фути, най-възрастният от който е на 60 години. Неотдавна Международният център по хоминология получи сензационна информация от Франция, На провинциален панаир бил показан замразен труп на хуманоид , който журналистите определили като "ръкотворен". Трупът бил изследван от учени и е установено, че в случая се касае за съвременен неандерталец с огромен ръст (263 см).

За съжаление научните списания не коментират случая.

Извинявай, читателю, заплеснат в описанието, закъснях с отговора на Учителя.

- Йети, или "снежният човек" е древно човекоподобно същество. И... Космонавт, от реална планета – каза загадъчно Учителят и зачака реакция от моя страна.

Уж съм пригоден да откликвам без изненада на всякакви "провокации", но тук съм поставен в шах. Йети реално съществува, а едновременно с Йети се появи и Космонавт. Какво ще рече Космонавт от реална планета? Нещата не се връзваха, предизвикваха в мен недоумение и хиляди въпроси.

- Трудно е да предположиш, че Йети съществува от милионни години, но съществува. Не са многобройни снежните човекоподобни. Обитават най-труднодостъпните и затънтени кътчета на планините. Съществуват на малки групи и са силно привързани към семейството. Хранят се с плодове, корени, бозайници, пернати, понякога с мърша. Трудно намират храна, боязливи са и избягват срещи с хората. Ходят изправени на два крака, но нямат развит център за говор.

- А какво намекна за космонавт? Да не би снежният човек...

- Не би... - засмя се. Знаеше какви фантастични мисли спохождат ума ми. - Казах, Космонавт, от реална планета.

- Учителю, кому е нужно космонавт да се представя за човекоподобно същество?

- Ние хората имаме ли реални доказателства за про-

изхода си? - вместо отговор получих запитване. Погледна въпросително, не изчака отговора и продължи: - Можеш ли да посочиш поне едно доказателство как е създаден човекът? Или да се върнем на неудачната теория за маймунския ни произход? - Не съм в състояние да отговоря на въпросите, той естествено не ги очакваше затова добави: - "Снежният човек" принуждава учените да търсят истината за произхода на човека и те трябва да я открият. Повтарям, "Снежният човек" е Космонавт от реална планета.

- Името на планетата тайна ли е?

- Не е тайна. Планетата е Плутон. Космонавтите пристигат с кораби, задвижени от енергия, преодоляваща гравитацията... С помощта на ядро от концентрирана слънчева енергия, произвеждаща огромна магнетична сила.

- Прелитат от едно безкрайно далечно пространство, за да се преобразят на Земята в Йети?

- Не, това е частен случай от обширна програма. Пришълците притежават огромни космични кораби майки... Разположени на база зад познатите ни планети, и оттам

с по-малки кораби пристигат на Земята. Нека оставим този разговор за по-късно, когато ще имаме възможност да видим...

Не изясни какво точно щяхме да видим, така бе преценил, затова реших да довърша започнатия в началото разговор:

- И в крайна сметка кои са нашите праотци? Наскоро прочетох в специализирано издание, че в онова далечно време на земята са съществували няколко човекоподобни раси. Нашите предци са се предвижвали на четири крака, но за разлика от приматите, които ходят опирайки се на костите на пръстите си, то висшите човекоподобни са се опирали изцяло върху дланите и ходилата си. Устроени по този начин пръстите им не са докосвали земята, а са били вдигнати нагоре под определен ъгъл, даващ възможност за развитие на пръстите и ръцете да придобият по-фини и прецизни движения. Те са могли на известно разстояние да ходят изправени на два крака, а в продължение на столетия с развитието на ево-

люцията на човека са усвоили изправения вървеж. Е, Учителю, изнесох ти кратка лекция.

- Бива те за лектор - похвали ме игуменът. - Но не разбрах от това, което си прочел, как се обяснява създаването на човека. - Изчака за отговор, но не знаех какво да отговоря и продължи: - Когато се създаде човешка клетка, се ражда и човекът. До сега, а и за в бъдеще хората няма да могат да създадат жива човешка клетка. Това е истината и учените добре я осъзнават. Не пропускай и етапите, през които преминава човешкото съзнание - през съзнанието на минералното, растителното и животинското царство. А що се отнася до човекоподобните раси, живели на земята те са били седем. И само една от тях е носителка на съвременната човешка клетка. Ако си доволен от отговора да преминем към втория въпрос? - и леко задъхан от вървенето се засмя с глас, - Питай.

Само това чаках. По всяко време бях готов да задавам въпроси и въпроси:

- От 200 години се изнася писмена информация за съществуването на Неси, от езерото "Лох Нес" в Шотландия. Огромен змей, видян от рибари и туристи. Сто тици снимки, кои верни, кои фалшиви... Изследвания с подводници, снабдени със сонари, научни и всякакви частни експедиции и накрая се оказа, че в езерото няма такъв звяр. Споменават, че първият удостоверен исторически наблюдател на Неси бил свети Колумбан, ирландски мисионер, отишъл да покръсти езическа Шотландия в християнска вяра.

Вървахме един до друг, бавно, без да спираме за почивка, нагоре към манастира. На няколко крачки пред нас подскачат двете овчарки, постоянно извъртат глави и се озъртат, да не би да ни изпуснат от поглед. Краят на май е, а е горещо. Почти цял месец не е валило капка дъжд. Тази година лятото започна от май. Разказвам какво съм прочел.

...Житиеписецът на свети Колумбан, игуменът Адамус, разказва: "През лето господне 565 свирепото чудовище погубило с един жесток удар един мъж и точно се обръщало към втори, когато бързо се намесил ратникът

за правда господня. Прекръстил се той, издумал името божие и рекъл на звяра: - Хич и да не си помислил да направиш макар и само крачка и да докоснеш тогава. Бързо, отдръпни се! Уплашеното чудовище изчезнало. Всички, които видели това чудо, отдали слава на Бога и смирено се чудили".

През 1565 година излиза книгата "Шотландски истории", в която се разказва, как през един хубав летен ден от дълбините на езерото Лох Нес се появило чудовището, излязло на брега и с един удар на мощната си опашка изкоренило няколко яки дъба и при това неочаквано убило трима мъже.

Едва след четиристотин години, през 1933 година, чудовището отново се появило, при прекарване на шосето покрай бреговете на езерото.

През 1972 година брат Грегори, от манастира "Форт Огъстъс" в южния край на Лох Нес, разказал: "Беше прелестна утрин, слънцето грееше топло, а езерото беше гладко като огледало. Изведнъж се появи силно вълнение върху езерото, след това се показва черна шия, дебела около петнайсет сантиметра и дълга два до три метра, и след това се появи и гърбицата. Всичко тава се надигна, а след това се обърна назад и косо се гмурна във водата. Не беше лодка, не беше пън от дърво, не беше и риба. Без съмнение беше някакво друго животно."

Над 5000 са очевидците, твърдящи че са виждали Неси. Между тях има учени, лекари, лауреати на Нобелова награда, висши чиновници, 75 свещеници. Те са единодушни, че животното има огромни размери, около 10-15 метра. Ако чудовището наистина съществува, учените предполагат, че то е от представителите на змиеподобните плезиозаври, измрели преди 70 милиона години. Някога живели на огромни стада в езерото Лох Нес.

Това са запаметените записки в главата ми, напомнящи за Неси от Лох Нес.

Виждал съм Неси - заговори Учителят, откъсна стрък трева, стри я между дланите, вдъхна мириса ѝ, и крачещ през избуялата трева продължи: - Не е измислица, нито е фантазия. Родът на Неси, както "снежния човек" Йети, съществува от милиони години. Тя е древен

бозайник, диша с бели дробове и ражда малките си. Има глава подобна на сърничка, с малки ушички и издължи на шия. Приеми че тялото ѝ също наподобява на сърна с тази разлика, че между пръстите на късите крайници съществуват ципи за плуване. Има издутина на гърба, да я наречем гърбица и дълга опашка, която ѝ помага в плуването. Тялото ѝ е покрито с фина, много къса козина. Храни се предимно с риба, ракообразни и мекотели

- Защо в продължение на месеци и години никой не може да я види? Появи се и изчезне. Подводниците и корабите със сонари не могат да я открият в езерото?

- Защото я няма.

- Не те разбирам, какво искаш да кажеш, че я няма?

- Това, че Неси не стои закотвена и постоянно в дълбоководното мътно езеро. В него има проход, през който Неси преминава в океана и стига до Флорида. При изстиването на земната кора са се образували много подземни тунели простиращи се на хиляди километри. През един от тези подземни тунели преминават "чудовища" като Неси. Но Неси не е сама. Те са двойка и Неси е майка на две малки същества. Съществуват още няколко двойки, мъжки и женски, които също имат малки и се грижат за тях. Идват рядко в езерото, страхуват се от хората и шума, който издават корабите.

Изкачихме стръмнината и леко задъхани се отправихме към манастира. Две загадки бяха разшифровани, чувствах се щастлив.

Братята ни очакваха за закуска. Преди да седнем на излъсканите от дългата употреба дъбови пейки, Учителят ми намигна хитро и предложи:

- Какво ще кажеш да отложим за по-късно историята за "Пирамидите"? Тъкмо ще можеш да си припомниш написаното, нали?

НОЕВИЯТ КОВЧЕГ

Винаги съм се интересувал от свръхсетивните способности на хората, които чрез тях са направили редица открития. Точността на събденалите се техни прогнози дава основание да предположа, че цялата информация за минало и бъдеще е закодирана някъде, но как се извлича от там - мога само да предполагам. Запометил съм нещо интересно от този род в компютъра и чакам удобен момент, за да беседваме с Учителя върху него. Това е част от публикация на магистъра по физика Игнат Игнатов. Ето какво пише той по този въпрос:

През 1908 година на конгреса на математиците в Кьолн Херман Минковски поставя проблема за пространствено-времевата непрекъснатост като начало на нова представа за света. Времето било обозначено като четвърто измерение. Пространството и времето се явяват различни страни на едно и също неделимо цяло. Това, което се отразява във времето, се отразява в пространството и, обратно. Тези идеи били възприети от Айнщайн и станали основа на неговата теория на относителността. Но пред науката стоял проблемът: обхващат ли пространството и времето цялата научна реалност, т.е. могат ли всички събития и явления да бъдат описани с пространствено - времеви характеристики?

Възможността за описание на явленията с пространствено-времеви характеристики се свързва с ясновидството. Ясновидецът получава информация не само за настоящето време и пространство. Той успява да разкрие събития от миналото, да погледне в бъдещето. Може да види структури в живата и неживата материя. Различава ли се времето при живата материя от физическото реално време?

Академик Вернадски разглежда този проблем в излязлата през 1975 година книга "Размишления на натуралиста". В нея той пише: "...Връщайки се към живото

вещество, ние ще се опираме на това, че в него проявленията на времето и пространството са неразделни". Интересен е и следният извод на Вернадски: "Оказва се, че е възможно да се подходи към изследване на пространството и времето като явление, притежаващо структура. За да се разбере природата на биополето, е необходимо да се установи разликата между живото пространство и неживото."

В средата на миналия век Луи Пастър открива асиметрията на протоплазмата и след редица изследвания показва, че това свойство е основно за живата материя. В неорганичната природа се образуват смеси от равни количества десни и леви молекули. В протоплазмата се наблюдава неравенство между левите и десни структури. Особено внимание върху асиметричните структури обръща и Вернадски: "Учението за симетрията е разработено от минералозите и математиците, но в кристалографията симетрията невинаги е валидна." Това е забелязано от Пиер Кюри и е валидно най-вече за биологичните науки.

Системите с пет оси винаги се свързани със "Златното сечение", което играе изключителна роля в живата природа, но в кристалографията петата ос на симетрията е невъзможна. "Златните" числа 1,618 и 0,618 са наистина забележителни. Навсякъде, където човек усеща хармония в звуковете, цветовете, в размерите, откриваме "златното" число. Мартинов посочва редица интересни примери: музикалният звукоред е построен по законите на съотношението на честоти, равно на "златно" число.

През XVII век Кеплер създава модела на Слънчевата система. Изумлението му било огромно, когато забелязал, че в този модел участва "златното" съотношение, което означава, че близкият Космос е организиран по законите на музикалната хармония.

На базата на биохимията Вернадски прави извода, че преход от нежива към жива природа е невъзможен и че животът е пренесен от Космоса не като молекули, а като биологични полета. Тези полета могат да образуват жива материя там, където има възможност за това.

Всички живи същества на Земята образуват тънък би-

ологичен слой биосфера и в него те си взаимодействат и онази част от биосферата, която се намира под въздействието на човека и се преобразува от него, се нарича неосфера, или сфера на разума.

Книгата, която получих от Учителя носи заглавие "По пътищата на грешния човек". Написана на черковнославянски, с черно мастило и червени заглавни букви, но ще цитирам написаното на съвременен български език. Това е книга за покаяние на един уморен от живота човек, бивш хайдутин, доживял до осемдесет годишна възраст и постъпил в манастир, за да иска опрощение от Бога за делата си.

Книгата е много интересна, увлича ме с "подвизите" на хайдутина, който от написаното личи, че е начетена личност и добър художник.

По-късно ще се спра на нея, тъй като все още не съм открил онова зрънце истина, което Учителят ме помоли да намеря. Преглеждам безбройните въпроси записани в лаптопа и се двоумя кой от тях е по-съществен по важност, за да го споделя с игумена. Изглежда, всички са важни, колебая се и не мога да дам предимство на някои от тях. Навън времето се промени, задуха силен вятър, облаци забулиха планината и клоните на дърветата се запревиваха под напора на вятъра. Гледам как облациите на валма се носят с бързина на огромни тумбести птици, черни, грозни и мъхести. От далечината дочувам боботенето на гръмотевица, блясва ослепителна светкавица, трясъка на близко паднал гръм ме оглушава. Секунди и косматите мокри чудовища в небето отминават, слънцето отново грейва. И в този миг чувам глас:

- Ще ми позволите ли да си почина малко при вас?

Изненадан съм, в стаята няма никой, а ясно чувам гласа и в този миг през стената връхлита мъж в ослепителни бели одежди, държащ в ръка жезъл, подобен на знака "Свещникът" от перуанските Анди. Това не е моят космичен учител. Не съм уплашен, виждам мъжът обграден в искряща светла атмосфера и телепатично отварям:

- Заповядайте. Вие кой сте?

- Един от планетните работници по поддръжка на атмосферните влияния - отговаря също телепатично и

добронамерено мъжът. - Нали видяхте каква буря преминава... Не е лесно да се управляват и контролират облачните маси, те притежават огромни електрически заряди. Уморително е. Видях ви и тъй като вие сте от хората, чиято аура свети, ми е позволено да общувам с вас и помолих за кратка отмора. Благодаря ви. Време е да тръгвам.

Стоя с отворени очи и виждам "планетарния работник по поддръжка на атмосферните влияния" да излита през стената от стаята. Какво е това? Сън в будно състояние? Засмях се с глас. Явно, въздействие от внезапната промяна на времето. Какво ли не си фантазира в подобни моменти мозъкът... Но нали видях мъжа и говорих с него? Дълго стоя и разсъждавам върху преживяното, не намирам решение и отварям лаптопа. Включих го и отново се заех да прегледам въпросите. Не можах да установя, кои са с предимство, двоумях се, накрая махнах с ръка и реших да ги разглеждам последователно, така като са записани:

"Всемирният Потоп и Ной" - е едно от следващите заглавия.

Да, въпросът заслужава изследване, до днес никой все още не е решил какво са искали да разкрият библейските легенди за Ной и ковчега, пълен с избрани двойки животни. А сведенията за Ноевия ковчег датират още от 275 г.пр.н.е.

В най-източната част на Турция, близо до границата с Армения и Иран, се издигат покрити с вечни снегове върхове. Най-високият от тях се нарича от местните жители Агри Даги или "планината на страданието", а самата планина Арарат, или "святата пръст" в превод от староеврейски. Арарат е известен и като арменския гигант - заема площ с диаметър 40 км. От нея водят началото си извори, които осигуряват плодородието на териториите на Армения, Турция и Иран. Реално планината се състои от два масива, разположени на 11 километра един от друг и свързани чрез назъбен хребет. Това са Големият Арарат, висок 5137 метра - първенец в Турция, и Малкият Арарат, издигащ се на 3896 метра. Планината е бедна на растителност, но според свидетелството на англий-

ския дипломат от XIX век Джеймс Мориъл в Арарат са се срещали мечки, тигри, рисове и лъвовете .

От хилядолетия юдеите и християните вярват, че тук е спрял спасителния кораб на библейския Ной. Легендата в библията е пренесена от шумерски и вавилонски глинени плочки, но в тях името на Ной е Ут-Напишам. Ислямска легенда също разказва за спасителя Нухе и за кораба му, а върхът се нарича Ал-Джуд.

Според древните арменски и персийски предания Ноевият ковчег доплувал до Арарат, който се превърнал в люлка на човечеството.

Първото споменаване на тази легенда е през V век пр.н.е., когато халдейските, известни още като вавилонски, жреци, открили част от ковчегата.

През античността и Средновековието никой не се съмнявал, че корабът е там на Арарат и е запазен. Пътешественици на път за Персия твърдят, че са виждали очерертанията му. Йосиф Флавий пише: "Част от кораба може да се открие и днес в Армения. От него хората събират смола за направата на амулети." Споменава го и Марко Поло. Францинсканският монах Одерих от Авиньон пише през 1316 година: "Живеещите там разказват, че никой не изкачва върха, защото това би могло да не се понрави на всевишния."

Първото документално изкачване към Ноевия ковчег предприел професор Фридрих Парот от Дерптския университет през 1829 година "Всички са убедени, че ковчегът лежи в полите на Арарат и до днес и нито един човек не бива да се приближава до него" - пише той. Следва експедиция на Херман Абих през 1845 година, която забелязва върху ледниците огромни отпечатащи, сякаш оставени от дъното на плъзгащ се кораб. Земетресение и изригвания на вулкани в Арарат разтърсват планината през 1840 година и в долния край на Черния ледник, покрит със слой вулканична пепел, се появява цепнатина с дълбочина около 280 метра, наречена Ахор. На дъното ѝ се събират разтопените води. Дали поради този природен катаклизъм корабът, който бил видим за пътешествениците, е разрушен или отново покрит с лед?

Дали е станал пристан или не на Ноевия ковчег, Арарат е невероятно величествена и Джеймс Мориър сравнява планината с "пример за съвършенство и хармония, загадъчна кула, извисена към безкрайността."

След поредица от тежки земетресения през 1883 година турските власти съобщават, че са открили части от ковчег. При разследване пораженията от земетресенията са забелязани останки на грамадно съоръжение с тъмнокафяв цвят. Съоръжението било високо около 17 метра и с дължина към 180 метра.

През лятото на 1916 година руски самолет е трябвало да проследи движението на турските войски около границата. И тогава в едно полуразтопено езеро летецът Ростовицки забелязва грамаден кораб, полегнал встрани, наполовина под водата. Той докладвал за откритието и император Николай II веднага изпраща на Арарат изследователска експедиция, чиито участници се върнали с многобройна документация и фотографии, които по време на Октомврийската революция тайнствено изчезнали ...

През 2004 година руски изследователи направиха поредния опит да намерят Ноевия ковчег в планината Арарат. Изхождат от предпоставките, че планината Арарат първа е излязла изпод водата след Великия потоп и ковчегът е останал на Арарат. Дълги години изкачването на свещения връх било строго забранено и едва през 1916 година руския пилот Росковици съобщава, че от самолета видял върху склоновете на Арарат "лежащ голям кораб". Руснаците учредяват правителствена експедиция, която установила и фотографирала древния кораб. Октомврийската революция прекъсва издирването, а след Втората световна война търсенето на Ноевия ковчег продължават американци, французи и турци, които снимали от самолети и хеликоптери неясни снимки. Едва в края на двадесети век в ЦРУ открили своите "араратски архиви", където на една от снимките, направени от космоса, се вижда нещо, наподобяващо на остатъци на гигантски кораб. Официално този обект се назовава не "ковчег", а "араратска аномалия", разположена на 4725 метра над морското равнище и имаща дължина 183

метра. За съжаление през 1974 година турското правителство забранява всякакво посещение на склоновете на Арарат. Едва след 30 години турското правителство разрешава научни изследвания, но почти веднага ги забранява поради неспокойната обстановка в кюрдските райони. През 2004 година руските изследователи провеждат поредния си опит през Армения, като изпращат сухопътна експедиция. Изкачват се на височина 1950 метра и виждат обект, напомнящ предишната снимка на Ноевия ковчег. Но при близко разглеждане корабът се оказал образувания от камъни, посипани с пръст.

При поредното изкачване, отправяйки погледи към върха на планината, експедицията открива обект, фигуриращ на снимките направени от Космоса - голям кораб, килнат на едната си страна. Изкачвайки се нагоре експедицията намира следи, напомнящи "следи от краката на Ной", което се оказва илюзия, игра на природата.

На четвъртия ден стигат върха и вместо ковчег откриват лежащ на едната си страна "кораб", дълъг 200 метра, който се оказва каменен корниз от вулканичен произход. Само по форма той напомня на кораб, обкичен с огромни ледени висулки дълги 30-50 метра, и широки като железопътен вагон.

Експедицията достига до следния извод. Този обект, който на снимките от Космоса учените приемат за отпечатък на дъно, всъщност е само пропасть!

Липсата на очакваните останки не поставя край на търсенето. Експедицията намира още една находка. Това е еднометров каменен куб с акуратно издялана на върха си дупка. Наблизо забелязват и полузасипан вход на пещера. За съжаление не се знае какво има в пещерата. Може би там е законсервиран Ноевия ковчег, или лежи някъде другаде в ледената прегръдка на планината.

Разсъждавам така: библейският разказ е написан много години преди Христа. По онова време хората не биха могли да имат съвременни познания по биология, нито представа за космични кораби, генно инженерство, ДНК. Пишещият библейския разказ за Ной е знаел много добре, че за времето си, разказът ще бъде правдоподобен, но след много години ще предизвика коментarii,

ще бъде подложен на анализ и когато човечеството навлезе в третото хилядолетие, в космическата ера, едва тогава ще си даде правилен отговор за ковчега на Ной. Нека се запознаем със съдържанието на текста, и да узнаем как точно е описано събитието в библията, раздел Битие:

ПОТОПЪТ

"Като започнаха човеците да се размножават по лицето на земята и им се раждаха дъщери, Божиите синове, като гледаха, че човешките дъщери са красиви, вземаха си за жени от всички, които избираха. Тогава рече Господ: Духът, който съм му дал, не ще владее вечно в човека, защото е плът; затова дните му ще бъдат сто и двадесет години. В онези дни се намираха исполините на земята; а и също след това, когато Божиите синове влизаха при човешките дъщери и те им раждаха синове, и това бяха онези силни и прочути старовременни воители. И като видя Господ, че се умножава покварата на човека по земята, и че всичките мисли на сърцето му клонят постоянно към зло, Господ се насърби, че беше създал човека на земята, и огорчи се в сърцето Си и рече Господ: Ще изстребя от лицето на земята човеците, които Създадох, - човеци, зверове, влечуги и небесни птици, - понеже съжалявам, че ги създадох. А Ной придоби Господното благоволение.

Тези са сведенията за Ной. Ной беше човек праведен, непорочен между съвременниците си; той ходеше по Бога. Ной роди трима сина: Сим, Хам и Яфет. И светът се разврати пред Бога; светът се напълни с насилие.

И Бог видя света; и ето, бе развратен, защото всяка плът бе извратила земния си път. И рече Бог на Ной: Свършекът на всяка плът се предвижда от Мене, защото земята се изпълни с насилие чрез тях; затова, ето, ще ги изстребя заедно със земята. Направи си ковчег от гоферово дърво; стаи да направиш в ковчега; и да го измажеш отвътре и отвън със смола. Направи го така: дължината на ковчега да бъде триста лакти, широчината му петдесет лакти, а височината му тридесет лакти. Отверстие направи на ковчега, като изкараш ковчега без един лакът до върха, а вратата на ковчега постави от-

страна; направи го с долен, среден и горен етаж. И ето, Аз ще докарам на земята потоп от вода, за да изстребя изпод небето всяка плът, която има в себе си дъх на живот; всичко, което се намира на земята, ще измре. Но с тебе ще поставя завета Си; и ще влезеш в ковчега - ти, синовете ти, жена ти и снахите ти с тебе. И от всичко живо, от всяка плът да вкараш в ковчега по две от всеки вид, за да опазиш живота им със себе си; мъжко и женско да бъдат. От птиците според вида им и от добитъка според вида му, и от всички земни влечуги според вида им, по две от всички да влязат при тебе, за да им опазиш живота. А ти си вземи от всяка храна, която се яде, и събери я при себе си, за да бъде храна на тебе и на тях. И Ной направи всичко; както му заповяда Бог, така го направи.

Тогава Господ каза на Ной: Влез ти и целият ти дом в ковчега; защото в това поколение тебе видях праведен пред Мене. Вземи по седем от всички чисти животни, мъжки и женските им; а от нечистите животни по две, мъжки и женските им; също и от небесните птици по седем, мъжки и женски; за да опазиш от тях разплод на цялата земя. Защото още седем дни и Аз ще направя да вали дъжд по земята четиридесет дни и четиридесет нощи; и ще изстребя от лицето на земята всичко живо, което съм създал. И Ной направи всичко, както му заповяда Господ.

А Ной беше на шестстотин години, когато стана водният потоп на земята. И поради водите на потопа влязоха в ковчега Ной, синовете му и жена му, и снахите му с него. От чистите животни и от нечистите животни, от птиците, и от всички влечуги по земята, влязоха в ковчега при Ной две по две, мъжки и женски, както заповяда Бог на Ной. И след седемте дни водите на потопа заваляха по земята.

В шестстотната година на Ноевия живот, във втория месец, на седемнадесетия ден от месеца, в същия ден всички извори на голямата бездна се разпукаха и небесните отвори се разкриха; и дъждът валя на земята четиридесет дни и четиридесет нощи. В същия този ден влязоха в ковчега Ной и синовете Ноеви: Сим, Хам и

Яфет, и Ноевата жена, и с тях трите му снахи - те и всичките животни според вида си, и всичкият добитък според вида си, и всичките влечуги, пълзящи по земята според вида си, и всичките птици според вида си, всяко пересто от всякакъв вид. Две по две от всяка плът, която има в себе си дъх на живот, влязоха в ковчега при Ной. И когато влязоха, мъжки и женски от всяка плът влязоха, както Бог му бе заповядал; и Господ го затвори вътре. Четиридесет дни трая потопът на земята; и водите се умножиха, та подеха ковчега и той се издигна над земята.

Водите се усилваха и умножаваха много на земята, и ковчегът се носеше по повърхността на водите. Водите на земята се усилваха твърде много, така че се покриха всички високи планини, които бяха под цялото небе. На петнадесет лакти над тях се издигаха водите и планините се покриха. И всяка плът, която се движеше по земята, умря, - птици, добитък, зверове, всички влечуги, пълзящи по земята, и всички хора. Всичко на сушата, което имаше в ноздрите си дъх на живот, измря. Всичко живо, което се намираше по лицето на земята, се изстреби - човеци, добитък, влечуги, небесни птици; всички се изстребиха от земята; останаха само Ной и тези които бяха с него в ковчега. А водите се застояха по земята сто и петдесет дни.

Тогава си спомни Бог за Ной, за всичко живо и за всичкия добитък, който беше с него в ковчега; и Бог изпрати вятър по земята, и водите престанаха. И затвори се изворите на бездната и небесните отвори, и дъждът от небето спря. Малко по малко водите се оттеглиха от земята и ето след сто и петдесет дни водите намаляха. И на седемнадесетия ден от седмия месец ковчегът заседна върху Араратските планини. Водите намаляваха непрестанно до десетия месец; на първия ден от десетия месец върховете на планините се показаха.

После, след четиридесет дни, Ной отвори прозореца на ковчега, който беше направил, и изпрати гарван, който, като излезе, летеше насам-натам, докато пресъхнаха водите на земята. Тогава изпрати гълъб, за да види оттеглила ли се е водата от лицето на земята. Но гълъ-

бът, понеже не намери почивка за нозете си, върна се при него в ковчега, защото водата беше още по лицето на земята. И той простря ръка, та го взе, и внесе го при себе си в ковчега. И като почака още седем дни, пак изпрати гълъба от ковчега. Надвечер гълъбът се върна при него, и ето, имаше в устата си пресен маслинов лист; така Ной узна, че водата се е оттеглила от земята. Той почака още седем дни и изпрати гълъба; но той се не върна вече при него. В шестстотин и първата година на Ноевия живот, на първия ден от първия месец, водата пресъхна на земята; и Ной, като вдигна покрива на ковчега, погледна, и ето, повърхността на земята бе изсъхнала. А на двадесет и седмия ден от втория месец, земята напълно изсъхна.

И бог каза на Ной: Излез от ковчега, ти, жена ти, синовете ти и снахите ти с тебе. Изведи със себе си всяко живо същество, което е с тебе - птици, добитък и всички влечуги пълзящи по земята, за да се разплодяват по земята, да раждат и да се умножават по земята. Тогава Ной излезе, и с него синовете му, жена му и снахите му; излязоха от ковчега и всичките животни, всичките птици, всичките влечуги, по земята, според видовете си."

Забележка: Правят впечатление цифровите данни, напомняйки ми за Питагор и неговото учение за числата.

Тъй като ще се опитаме да направим тълкуване само върху част от текста, затова маркирам най- характерното, засягащо темата.

ЗАВЕТА НА БОГ С НОЙ

Тогава Бог благослови Ной и синовете му, като им каза: Плодете се, размножавайте се и напълнете земята. Ще се страхуват и ще треперят от вас всички земни животни и всички небесни птици; те, заедно с всички влечуги по земята и с всички морски риби, са предадени в ръцете ви. Всичко живо, което се движи, ще ви бъде за храна; както ви дадох растителността, така сега ви давам всичко. Месо обаче с живота му, тоест, с кръвта му, не яжте. А вашата кръв, кръвта на живота ви, непременно ще изискам; от всяко животно ще я изискам; и от човека, да, от брата на всеки човек, ще изискам живота

на човека. Който пролее човешка кръв и неговата кръв ще се пролее; защото по Своя образ създаде Бог човека, А вие се плодете и се размножавате, разплодете се по земята и се умножавате по нея.

И каза Бог на Ной и на синовете му: Ето, Аз поставям завета Си с вас и с потомството ви след вас, и с всичко живо, което е с вас - птиците, добитъка и всичките земни зверове, да, с всички излезли от ковчега с вас, с всяко живо същество на земята. Поставям завета Си с вас, че няма да се изстреби вече всяка плът от водите на потопа, нито ще настане вече потоп да опустоши земята, Бог рече още: Ето знака на завета, който Аз поставям до вечни поколения между Мене и вас, и всичко живо, което е с вас: поставям дъгата Си в облака и тя ще бъде знак на завета между Мене и земята. Когато докарам облак на земята, дъгата ще се яви в облака; и ще си спомня завета Си, който е между Мене и вас и всичко живо от всяка плът; и водата няма вече да стане потоп за изстреблението на всяка плът. Дъгата ще бъде в облака и ще я гледам, за да си напомням вечния завет между Бога и всичко живо от всяка плът, която е на земята. Това, каза Бог на Ной, е знакът на завета, който поставям между Мене и всяка плът, която е на земята.

А излезлите от ковчега Ноеви синове бяха Сим, Хам и Яфет; а Хам беше баща на Ханаан. Тези трима бяха Ноевите синове; и от тях се насели цялата земя."

Записал съм: Дължината на ковчега т.е. на кораба е 138 метра, ширината 23 метра, а височината 13,80 метра. Без преувеличение, това е един съвременен лайнер с огромна водоизместимост. Ковчегът бил нужен да е голям, защото е натоварен с всички животни, които е познавал Ной, жена му, децата му и снахите му. Защо ли пък снахите му са били бездетни? Характерното за Ноевия ковчег е, че няма платна, няма и двигател. Явно не е било необходимо ковчегът да се придвижва, тъй като водата го е повдигнала от земята и когато се е оттеглила го е закотвила в Арарат.

Какво е искал да ни каже Мойсей на нас, хората, от третото хилядолетие след Христа?

Първо, да ни подтикне да размислим за невъзмож-

ността на група хора да хване, съхрани и запази невероятния брой животни, птици, влечуги и "всяка жива твар по земята", дори да предположим, че това не са живи същества, а техни ембриони, стволови клетки или така наречения генофонден материал. Дори съвременните учени не са в състояние да извършат това невероятно дело при условията на най-модерната технология. Тогава? Логиката ни навежда на предположението че след потопта планетата Земя отново е заселена с живот: в океаните и моретата, на сушата с растения, животни и хора. Защо се споменава името на Ной и на тримата му сина? Защото са праотци на хората на поколенията след потопта? Естествено. Но това означава, че с тях е поставено началото на нова Раса. На човешка раса, с нова генетика и нови способности, и с нови задачи. С древни и нови растения, животни, птици и риби, приспособени към новите природни условия..

Направил съм тези записки дълго време преди да дойда при Учителя и сега, като ги препрочитам не стигам по-напред в разрешаването на проблема с Ноевия ковчег. Естествено, пак ще опра до неговата помощ, та нали затова съм ги запаметил в компютъра. А не може ли библейският летописец да ни е дал ключа за разгадаване на едно от множеството сътворения на земята след поредния потоп, унищожил живота на планетата ни, именно с ковчега на Ной? Ной, жената на Ной, тримата му сина и трите му снахи? Възможно ли е под тези символи да се крият планетите, взели участие в новото засаждане на живот на планетата Земя?

И още нещо друго, много характерно, в разказа за Ной прави впечатление. Това - за завета на Бога:

"Ето знака на завета, който аз поставям между мен и нас, и всичко живо, което е с вас - поставям дъгата си в облака и тя ще ви бъде знак на завета между мен и земята. Когато докарам облак на земята, дъгата ще се яви в облака; и ще си спомня завета си, който е между мен и вас и всичко живо от всяка плът; и водата вече няма да стане потоп за изстребление на всяка плът. Дъгата ще бъде в облака и ще я гледам, за да си напомням вечния завет между Бога и всичко живо от всяка плът която е на

земята. Това, каза Бог на Ной, е знакът на завета, който поставям между мен и всяка плът, която е на земята."

Дъгата, една възшебна дума, обобщаваща в себе си цвeтова гама. Цвeтове с множество нюанси, спектър от бяла светлина, когато цвeтовете се въртят бързо в кръг (Опит известен на всички ученици). Всеки цвят има определена дължина на вълна, но не всяка дължина на вълната е видима за човешкото око. Възможно ли е Бог да е поставил тази "ДЪГА" в "ОБЛАКА", така, че тя да е невидима за нашите очи? Земята се върти около своята ос и може би при това въртене да не можем да различим невидима от нас Дъга? Използвайки видимата цвeтна дъга летописецът иска да ни подсказва за ефект, при който цвeтовете се сливат в един бял цвят при центробежното им въртене? Ефект, при който обекти, които не бива да видим, цвeтово се скриват във видимото лазурно небе.

И като завършек на историята за Ноевия ковчег, ще прибавя и написаното от Ани Безант и цитирано от Рем: "Когато владиците на Венера - които често се наричат Драconi на мъдростта - слезли на земята, те донесли със себе си семената на разни типове живи същества, развити на Венера, за да подобрят и ускорят земната еволюция."

И още: "Когато Ману слязъл с другите Риши на Земята той донесъл със себе си в "ковчeга" много семена на живота. Те не са били само семена на духовен и умствен живот, но и на физически живот, както този, който е съществувал на Венера."

Дали тези редове за Ману не са разковничето за Ноевия ковчег? Та нали Европейската космическа агенция събира генетичен материал от живи видове. Защо ли? Не подсказва ли това, за възможно наличие на зоологически и ботанически градини на НЛО? Възможно ли е Ноевият ковчег да е творение на космически пришълци?

Идеята да се направи своеобразен Ноев ковчег и да се изпрати на Луната датира от 2006 година. Неин инициатор е Европейската космическа агенция, а д-р Бернард Фойнг, директор на планираните мисии на земни сателити, уточнява смисъла на това начинание: Да се

събере на едно място генетичен материал, от колкото се може повече видове живи същества, растения и животни, включително и човешки и когато наредят условия за това, тази "ДНК - библиотека" чрез космическа сонда да се изпрати на Луната и там да се складира. Д-р Фойнг казва, че като основна причина за тази идея се изтъква вероятността за пагубен катаклизъм на Земята, предизвикан от удара с астероид, драстични климатични промени или дори атомна война.

Докато при нас изработването на своеобразен Ноев ковчег е само идея, то представителите на извънземни цивилизации отдавна събират генетичен материал от земни живи същества, и ги "складират" в техните тайни бази. Тези данни получаваме от безбройните свидетелства на "отвлечани" от извънземни, които не само под хипноза, но и чрез откритите по тях белези от операционни разрези и убождания от медицински игли потвърждават техните преживявания.

Много от отвлечените твърдят, че на НЛО са виждали цели "зоологически и ботанически градини."

Известният уфолог Джон Мек в своята книга "Отвлечените" описва редица случаи, някои от които цитирам:

На 26 октомври 1975 година, ловецът Карл Хайгдън от Уайоминг, САЩ, докато стрелял по сърна в гората, край него се появил извънземен, който го завел в своя кораб, стоящ наблизо. "В кораба видях пет живи сърни, които бяха в нещо като стъклен куб".

През 1977 година съпрузите Берт и Дениз Туигс, от Молала, Орегон, пътувайки в колата си, необяснимо "се изгубили за повече от един час". Под хипноза и двамата казали, че са били "отвлечени" от извънземни от галактиката Андромеда. На кораба те им показали как растат много земни растения, но имали и други, каквито никога не били виждали. Имало и птици, слонове, лъвове, мечки и вълци. "Видяхме също и някакви големи стъбла подобни на бананови, чиито плодове приличаха на ана-наси."

Станалата вече известна в САЩ Катрина Н. под хипноза разказала че през юни 1989 година била отведена на НЛО, където са извършвани експерименти над нея.

Освен това била "вкарана в истинска, жива борова гора, която растяла и се развивала на този кораб."

От други достоверни записки на отвлечени от извънземни се потвърждава разказаното по-горе. Много от отвлечените твърдят, че са били многократно вземани на НЛО. Освен другите изследвания от тях са им били вземани "кръв, сперма, клетки от тялото, правили им лабораторни анализи, а на една част от тях била инжектирана кръв от някакви странни същества, подобно на женски животни."

"Когато на 23 юли 1988 година отново бях отвлечен, ме отведоха на кораба майка, с огромни размери, в който видях много хора, животни и различни растения. Всички бяха затворени като в стъклени кафези. Стените им бяха от стъкла, които даваха възможност на тези, които са отвън ясно да видят какво става вътре, но без тези вътре да могат да видят този, който ги наблюдава."

Много от отвлечените под хипноза си спомнят, че космическите пришълци главно по телепатичен път им обяснили, че събират и отглеждат образци на живи същества, за да предотвратят измирането на някои видове на Земята. Съобщили им, че някои животински видове, които са изчезнали на Земята се намирили на други планети и там се размножават.

Една интересна хипотеза предлага турският изследовател д-р Сабах Оздикир, който над тридесет години се занимава с въпроса за Ноевия ковчег (популярното му название е и Арка). Той счита, че огромната лодка в която от Потопа са спасени освен Ной и семейството му и представителни образци на земния жив свят, е построена от космически същества, които са я донесли на Земята на своя огромен космически кораб.

Според него Ной не е успял навреме и добре да построи своята лодка според Божиите напътствия и затова Бог е заповядал на космическите същества да направят друг, алтернативен кораб, добре изграден, за да издържи на потопа и навреме да го доставят на Ной. Своята хипотеза д-р Оздикир основава на няколко забележими издялани детайла сред намерените древни каменни плочи близо до планината Арарат, които показват сце-

ни непосредствено преди влизането на Ноевия кораб. В една от тях може да се различи нещо като огромен космически кораб, който се простира от единия край на хоризонта до другия. Друга сцена показва осем човешки фигури, които стоят до готова лодка с големи размери (тази, която са построили извънземните), най-вероятно фигурите на Ной, неговата жена и техните трима сина със съпругите си. А на третата - ясно се вижда очевидно незавършена сцена (съградена от ръката на Ной) лодка как се е преобърнала от големите вълни. Д-р Оздикир вярва, че Ной сам е издълбал тези сцени.

От 2006 година сведения за Ноевият ковчег могат да се намерят и в Интернет.

Английската неправителствена организация Уаилдскрийн, занимаваща се със закрила на застрашените видове, постави в своя сайт Планет АРКайв, фотографии, аудио и видеозаписи на защитените или измрели екземпляри на живия свят. Целта им е да представят всичките 6000 животински и 33000 растителни видове, записани в листата на застрашените от изчезване, които е направило Световното дружество за защита на природата.

ХАН ОМУРТАГ

Изгревите и залезите тук, на манастира, са прекрасни, Преди още слънцето да изгрее, се изкачваме с Учители над скалите и отправяме погледи на изток - небето по руменява и жълтоликият диск се издига зад равнината И в този миг светът се пробужда: долу, под билото, клоните на дърветата прошумоляват, птичките се събуждат и запяват, росата препълнена със слънчеви отблясъци искри върху зелената трева. Денят започва тържествено...

Залезът е феерия от нюанси на червени цветове. Слънцето захожда зад върховете на далечните планини, потъва бавно, много бавно и дълго осветява тъмнеещото небе в розови отблясъци. Топлината бързо се отдръпва и настъпва хладина. Още миг и небето над манастира се изпълва с едри, мигащи, искрящи звезди. И тогава с тих нежен шепот долитат словата на неповторимото Ботево четиристишие, взело първа награда за най-кратко поетичното природно описание на международен конкурс в началото на XX век. Изписано е на мраморна плоча в Сорбоната:

Настане вечер, месец изгрее, звезди обсипват свода небесен; гора
зашуми, вятър повее, балкана пее хайдушка песен.

Време е за разговори.

Свикнал с неизчерпаемия арсенал от питания, Учителят търпеливо очаква поредния въпрос, съсредоточен в подлепването на разкъсани страници от църковна книга. Светлината от петромаксовата лампа пълни стаята с всевъзможни сенки и се решавам да попитам за Ноевия ковчег.

- Правилно тълкуваш нещата - отвръща той без да

престава да подлепя страниците на книгата. - На Арарат не е акостирал дървеният кораб, описан от библията. Нито от него е слязъл Ной със семейството и животните. Дървен кораб никога не е имало и няма да се открие. Но щом на Арарат не е слязъл от дървен кораб Ной, със сигурност е слязъл с друго по-удачно превозно средство... С ковчега, или кораба, в библията действително се намеква за генофонда нужен на Земята. Всеки човек би стигнал до извода, че дори един огромен кораб не е в състояние да пренесе всички биологични видове на земята. Затова пък ясно е написано, че в ковчега са събрани всички живи същества, с които Ной и синовете му заселват земята. Да, там в лабиринтите на свещената Арарат е съхранен описаният от библията генофонд на растенията и животните... А за дъгата ще трябва да поразсъждаваш още малко.

- Потрудох се, доста се потрудох относно дъгата, но не стигам до някакъв напредък - си признавам чистосърдечно пред Учителя.

- Мислех за значението на основните цветове, за всеки цвят и значението му, за светлината...

- Трябва да си достигнал до "Завета на цветните лъчи" тихо подсказва той.

Заветът на цветните лъчи? - повторих думите и мигом в съзнанието ми се оформи решение на въпроса. Та нали Завета между Бог и Ной е именно дъгата, цветните лъчи. Това имаше предвид Учителят. Но за кои цветни лъчи ставаше въпрос? Ясно за кои, за видимите и за другите невидимите, които слънцето изпраща на земята. Да, лъчите на слънцето, които тъкат нишките на живота на нашата планета...

- А хората, затворени в стъклени клетки? – попитах неуверен.

Погледна ме изненадан, явно не допускаше подобен въпрос.

- Допускаш ли това, Ученико?

- Трудно е да повярвам, но се твърди от лекарите, провели разговора под хипноза с отвлечените...

- Изследвания върху нас хората, животните, растенията, въздуха, водата и почвата се провеждат, но това със

затворени в стъклени клетки хора е безпочвено. Да не би хората на земята отдавна да са изчезнали като вид и поради тази причина ще ги транспортират на други планети да се размножават...

Денят е топъл, небето яркосиньо, по което се носят бели облаци, въздухът напоен с мирис на липи. Слизаме бавно по билото на планината, придружени от двете овчарки, които играят около нас. Учителят предупреди, че днес ще посетим надгробни могили на траките и ме попита какво знам за тях.

В най-общи линии знаех, че една от най-старите форми на погребение е издигането на надгробни могили над нивото на земята. Знаех, че има и огромни могили с размери 100 метра в диаметър и височина до 15 метра, под които са погребани знатни покойници. В България има хиляди надгробни могили издигани 1400 години пр.н.е. Строили са ги траките. Най-древните надгробни могили у нас са долмените и те се срещат в Странджа, Сакар и Източните Родопи. Изработени са от големи камъни и очертават четириъгълна камера с две преддверия, обградени от четири камъка - два за дългите страни, и два за късите. Виждал съм в Странджа тези каменни гробове, не са вкопани, а са издигнати над земята.

- Знаеш ли какъв е произхода на думата "долмен"?

- Предполагам тракийски... - отговарям неуверен.

- Названието е от келтски произход, макар по нашите земи надгробни могили да са се строили до пети век от новата ера, много векове преди нахлуването на келтите, Келтите са наричали нашите надгробни могили долмени и това название е останало до днес. Могила е славянско название и в руския език означава гроб, докато за могила се използва неславянската дума курган.

Малко ручейче пресича пътя, водата е бистра и ромоли по каменното корито. Спуска се от височината надолу, лъкатуши и се шумгува под дърветата.

- Има старинно предание за вграден долмен, в катедралата на Нотр дам дьо Шартр в Северна Франция. Чул ли си за нея?

- Имаше специално телевизионно предаване за катедралата. Величествена постройка, а строежът ѝ предста-

влява тайна - уравнение с много неизвестни, записани на камък и витражи, а не на хартия. Постройката е над 800 години и всеки посетител, след престой в нея, излиза с чувство на облекчение и обновление.

Говори се, че преди да бъде построена катедралата, на това място имало кладенец и древно гробище, наситено с енергия от земята. По-късно жреците на друидите и келтите на Галия и Британия открили школи. Характерното, което най-добре съм запааметил, е че жреците след някакво пророчество изрязали от дърво статуя на девойка с младенец, която нарекли "Дева под земята". През трети век християните открили статуята, почерняла от времето и започнали да я боготворят като "Черната дева".

На тази свещена земя била построена първата от църквите в чест на Дева Мария.

- Запомнил си добре видяното - съгласи се игуменът. - За "Черната дева" има множество легенди, твърде интересни, които сега няма да разглеждаме, а да се върнем към катедралата. Трябва да добавя към знанието ти, че древните строители са знаели, че благотворното излъчване на това място се дължи единствено на тайната сила на долмените и затова издигнали в Шартр долмен, който да излъчва тези сили на Земята. Ще бъде пресилено, обаче да се каже, че цялостното влияние в катедралата се дължи изключително на долмена. В архитектурата на Шартр са вплетени множество тайнства, донесени от тамплиерите... Ще се отклоня малко, за да поясня за още неща оказващи се решаващи фактори за строежа на катедралата. Това е история за девет френски рицари, водени от Бернард Клервоски, основател на цистерианския монашески орден, които се отрекли от всичко светско и се отправили в търсене на "тайнствата", съхранявани в светилището под руините на храма на Соломон в Ерусалим. Знае се, че през време на десетгодишния поход рицарите са се занимавали с окултизъм, че са открили Заветния сандък в който се намирили тайните на Божествения закон. Досещаш ли се за какъв закон става въпрос?

- Наблягаш на думата Божествен закон...Това означа-

ва, че не става въпрос за божии заповеди.

- Не, тук думата е за закон, определящ числата, теглилките и мерките, включително така нареченото "златно число" 1:1618. Пропорцията 1:1618 или така нареченото "златно сечение", което се приема за естетическото възприятие на произведенията на изкуството и архитектурата. "Святото сърце" на Шартр се намира между втората и третата колона. В началото именно там е поставен олтарът, а на 37 метра по-долу е кладенецът на друидите. Съвместната комбинация от влияния на долмена, "златното сечение" и тайната, вградена в самата архитектура въздействат на човека, той се чувства обновен и окрилян. Да не пропусна, окултните знания са донесени от завърналите се тамплиери и с техните умения и помощ е построена катедралата.

Спря да говори и си дадох сметка, че знанията ми за долмените достигат едно средно ниво. Знаех, че са гробници, но не знаех, че притежават вече споменатата земна енергия. Учудвал съм се на тяхната направа - огромна скална маса сглобена като за къща... Друго е изграждането на Казанлъшката гробница, която остава връхна точка на тракийската култура, един уникален паметник на античното изкуство. С невероятни стенописи, издържани в най-добрите традиции на гръцката живопис и едновременно с това тематично и стилово съобразени с тракийския бит, вярвания и изкуство; с блестящите разточителни погребални обреди.

За Казанлъшката гробница имам добри познания, благодарение на издадената литература у нас - най-старата и единствена досега в Европа тракийска гробница, изцяло запазена със стенописи. Открита е през 1944 година в могила на хълма Тюлбето, град Казанлък. Археолозите доказват, че е построена около IV и началото на III в. пр.н.е. и по всяка вероятност е на знатен тракиец от приближените на одриския цар Севт III.

Върху стените на коридора са изписани с цветни бои две батални сцени - две армии от различни племена в мирна среща, и една сцена, показваща единоборство между двама сражаващи се пехотинци, а зад тях са изобразени останалите войни, въоръжени и готови за сра-

жение. Сюжет познат от древността - армия победител се е приемала тази, чиито представители излизали победители в единичните двубои.

Стените на конусовидния купол на погребалната камера са изписани с горен и долен фриз. В горния фриз три колесници се носят в луда надпревара, а в долният е уникалната сцена "Погребално угощение с шествие", в което централно място заемат фигурите на покойника и неговата съпруга.

Младият мъж е седнал на трон, увенчан с погребален ненец от лаврови листа. Лицето и цялата му фигура излъчват спокойствие и тържественост.

Срещу него седи красивата му съпруга, чиято грациозност на фигурата изразява красота и женственост. Дълбока печал е изписана на наведеното ѝ лице.

От двете страни на покойника и съпругата му се приближават прислужници с подаръци и храни, свирачи с тръби, младежи - водачи на квадрига и яздитни коне.

Казанлъшката гробница е включена в Списъка на световното културно и природно наследство.

На една неголяма поляна се появи масивен долмен, посипан с мъх. Заставахме до него и установих, над главите ни има поне още половин метър височина. Това означава, че долмена е висок 230 сантиметра. Не знаех защо сме тук, явно нужно бе да науча нещо и зачаках търпеливо.

- Това съоръжение, не е само гробница - посочи долмена. - За енергията, излъчваща се от него, говорихме преди малко. Искам да знаеш, траките са били умен и надарен народ...Строили гробници на места, където са могли да използват енергия от земята. За да прикрият енергетичните точки, от където са черпили енергия, те са изнамерили друга форма, под която тази енергия да бъде фиксирана и използвана, а именно като погребални могили. Тези долмени и днес и в бъдеще ще излъчват благотворна енергия и някой ден учените ще открият силата и ще я използват.

Влязохме през входа на каменното съоръжение и останахме около половин час в него. В началото усещах мека, лъчиста топлина да облива тялото ми, да образува

светлинен пашкул около мен, да обновява духа ми и да ме изпълва с енергия. А светлината, осветяваща главата ми, ме караше да изпитвам радост. Сърцето ми нашепна мисъл за хан Омуртаг.

И моментално се сетих за църквата "Свети Четиридесет мъченици" в град Велико Търново, в която на каменна колона има надпис на хан Омуртаг, който се отнася за гробница и гласи:

Хан ювиги Омуртаг, като живееше в своя дом, направи преславен дом на Дунава. И като измерих разстоянието между двата всеславни дома, направих в средата могила; от самата среда на могилата до стария мой дворец са 2000 растега и до Дунава 20000 растега. Споменатата пък могила е всеславна. Защото човек дори и добре да живее, умира и друг се ражда; нека роденият по-късно, като гледа този надпис, да си спомни за този, който я е направил..."

Едно послание, оставено от хан Омуртаг към идните поколения и до днес не е изпълнено. Надписът си остава загадка. Учените считат, че великият български владетел говори за гробницата, която си е построил още приживе. Преобладаващо е становището, че някъде в Лудогорието или Добруджа се намира могила, под насипа на която са останките на хан Омуртаг. Но къде е тази могила? Ние не знаем къде е "стария дом" на владетеля. Той може да е в Плиска, Преслав, аулът при село Цар Крум и на още други места. А "преславния дом" на Дунава? Как да се измери разстоянието между неизвестни точки, и то да бъде 58360 м.(20000 растега са равни на 42680 метра), а в средата на това разстояние трябва да има могила.

Задавам въпрос: Защо на хан Омуртаг е било необходимо да посочи къде е гробницата му? Ако е искал да бъде открита, би наредил да се изпише на колоната съвсем точно и ясно къде се намира тя. Нима на някой, който е починал му е необходимо да бъде разровен гроба му? Не, тук нещата имат своя мистичен характер и хан Омуртаг е завещал да открием могилата, в която според мен се съхранява историята на българския народ.

Постепенно мислите ме напускат и пред мен се появи непозната местност. Видях хълм, сраснал се почти с

балкана до него и на този хълм-могила, имаше голяма скала. В основата на могилата се откри отвор и "влязох" през него. Не чувствам и не усещам тялото си, не виждам себе си, но въпреки това вървя напред и оглеждам всичко наоколо. Намирам се в широко помещение, може би пещера, а е възможно да е изградено от човешки ръце. От вътрешността струи златиста ярка светлина, много ярка светлина. Залива ме със златисти лъчи, те ме заслепяват и не ми позволяват да видя какво има вътре, и сякаш ми шептят, шептят... Шепотът се превръща в думи, издадени от плътен мъжки глас. В началото не разбирам какво се казва, но в следващия миг ясно чувам: "Ето най-сетне роденият по-късно, си спомни за този, който направи тази могила. Да, това е моята могила. От хиляда сто и осемдесет години очаквам да се открие завещанието ми. Времето е наближило. Аз, хан Омуртаг, разрешавам да се отвори могилата."

Постепенно светлинният пашкул около мен изтъня, разтопи се, изчезна и тогава видях Учителя. Изправен до мен, подава ръка да стана. Поех ръката и се изправих. Усетил вълнението от срещата той ме гледа успокоително и сигурно очаква да разкажа за преживяното.

Излязох от долмена, стъпих върху тревата и почувствах, че мога всеки миг да се откъсна от земята и да полетя .

Разказах за виденията, за "гласа на хан Омуртаг", и зачаках отговор.

- Камъкът, за който споменавах ми е известен, както и могилата. Не личи че е могила, защото се е сраснала с хълма да нея. Може би затова не е открита от археолозите. Доброто е, че получи разрешение да се открие. Но самият аз не съм готов да дам отговор... Не бях съвсем уверен какво ще видиш и какво ще ти се даде... Казано ти е, че от 1180 години хан Омуртаг очаква да се изпълни завещанието му. Ако действително е дошло времето, ще получим разрешение и ще съобщим координатите на могилата на археолозите. Да се надяваме, Ученико.

Учителят знае къде е могилата на хан Омуртаг, знае и какво има в нея, а не можеше да говори поне засега по този въпрос. Аз изгарях от нетърпение да науча нещо

повече за нея. Доловил желанието ми Учителят попита!

- В България има едно малко общество от мюсюлмани, които претендират за далечен персийски произход.

Знаеш ли, кои са?

Никога не бях чувал за съществуването на хора, които считат, че имат персийски произход. А данни от този род няма и в нито едно научно издание, поне доколкото аз зная.

- Има, има - засмя се добродушно - наричат себе си алианци, а турците ги наричат казълбаши. Считат, че са останки от персите, които в древността са пребивавали за известен период от време на територията на днешна България.

- И каква връзка имат...

- Древното тракийско и мюсюлманско светилище край Исперих, е днешното светилище, наречено на името на алианския светец "Демир баба теке". И ако някой ден посетиш това светилище, обърни внимание, че върху каменните блокове е издълбан всемирния космичен знак на "Цветето на живота". Ти прочете книгата за цветето на живота от Мелхиседек и знаеш, че това е един космичен знак. Не си забравил, че в местността Сборяново, където е открита уникалната Свещарска гробница, е била разположена столицата на древните гети - град Хелис... А сега да си припомним отново какво ни е завещал хан Омуртаг и да коментираме. Ще цитирам думите: "Хан ювиги Омуртаг, като живееше в своя дом, направи преславен дом на Дунава". Знаем ли, Ученико, къде е неговия дом?

Не знаех. Надписът на Хан Омуртаг ни съобщава, че се намира на Дунава, но къде не е посочил.

- Преславният дом се намира на 8 километра от Видин - изненада ме с твърдението си Учителят. - Там има разкопки... - и продължи: "И като измерих разстоянието между двата всеславни дома, направих в средата могила; от самата среда на могилата до стария мой дворец са 2000 растега и до Дунава 20000 растега."

Могилата на алианците /казълбашите/ е това точно разстояние...

Разбрах. Навръщане към манастира мълчахме, всеки

вгълбен в мислите си. Крачех редом до Учителя, беше ми леко на душата и размишлявах върху случилото се, и за това, че след като напуснем училищната скамейка, забързани в надпреварата с времето и насъщния, забравяме за светли личности в историята на държавата си. А спомняте ли си, кой е хан Омуртаг?

Български хан от 816 до 831 година, син на хан Крум. Сключва през 816 година с Византия договор за тридесетгодишен мир, който утвърждава постигнатите при хан Крум територии, придобити в Тракия. Премахва съюзното държавно устройство и създава централизирана държавна организация. Чрез преговори и войни, от 824. до 829 година, с франките подчинява отново отцепилит те се от Българската държава славянски племена тимочани, ободрити и браничевци и присъединява областта Срем (между реките Дунав и Сава). Развива усилено строителство в Плиска, Преслав и др. От негово време са запазени Сюлеиманкьоиският надпис, Чаталарският надпис и други надписи.

ПЪТЕШЕСТВИЯ

Навлязъл веднъж в територията на неподвластните на човека знания, но подвластни на по-висши същества, безвластният човек ден и нощ, безспирно се моли и се старае да получи от по-големите си братя все повече знания, за да може да подреди живота си по-добре. Това е като закона на молитвата - започнеш ли веднъж да се молиш на Бог, вече никога не преставащ да се молиш. Понякога си давам сметка, че прекалявам с питането, с желанието да науча нещо повече и не веднъж си спомням легендата за открадването на огъня от Прометей и за неговата съдба. Не всичко в живота е дадено да се знае, не за друго, а заради непредвидимите последици, които човек може да нанесе не само на себе си, но и на Земята, а от там и на Вселената. Защото всичко във Вселената е свързано, хармонизирано и обвързано със закони. Всички знаем древната мъдрост: "Който знае мълчи, който не знае говори." Мъдреците от Хималаите - нашите Учители, за които се споменава в източната литература, че ръководят Земята, сигурно са безкрайно пестеливи на думи, защото Думите са Словото, творящо живота. А в живота се съдържат тайните, които не се дават безпричинно, ако за тяхното разкриване човечеството не е достигнало нужното развитие. Но понякога, в определен период от време те ни разкриват малки тайни, които ориентират (макар и чрез прикритие на тяхната намеса) за настъпване на непредвидими събития. Но без посредник никой човек не може да получи от Учителите от Хималаите знания. Щастлив е онзи човек, който има Учител, а той е във връзка с по-висшите Учители.

Много легенди съм прочел и слушал за София. Как някога от квартал Владая до София е имало голямо езеро, по което хората от Владая с лодки са идвали до столицата да работят, пазаруват и да се лекуват. Други разказват за голямата пукнатина, която се образувала между

квартал Драгалевци и София, която по-късно била затрупан с пръст. Говори се и за голямото подземно езеро, върху което е построена София. Не всичко, отнасящо се до легендите и истините, може да се открие, прочете и проучи в библиотеките. И тогава на помощ призоваваш Учителя си.

- При теб съм, Ученико - думите прозвучаха спокойно, отчетливо и той застана пред мен, облечен в дълго снежнобяло расо. - Аз винаги съм с теб. - гласът е бащински топъл и успокоява вълнението, с което очаквах появата. - Какво искаш за научиш?

За мен най-същественото от легендите е истината за подземното езеро, върху което е построена столицата, както и за действителното му наличие, за което говорят геолозите. Споделих страха си, един ден София може да се окаже под водата и попитах за неговото мнение.

- София действително е построена върху част от огромно и дълбоко подземно езеро, остатък от някогашно древно море... Не се притеснявай, засега няма опасност от потъване. Но в недалечно бъдеще ще има катастрофи и някои части от столицата ще потънат, други ще останат острови. Но затова сме виновни ние хората... Геолозите и архитектите знаят, че не бива да строят в София по-високи строежи от пет етажа и въпреки това градят високи сгради. Къде отидоха градинките, тревните площи, междублоковите тревни пространства? Запълнени с кафенета, бирарии, наблъскани със сграда до сграда, а хората лишени от въздух, земята натежа. И тя ще реагира, ще се отгърси от претоварването. Искаш ли да видиш, как ще изглежда София?

С тази мрачна прогноза сърцето ми се сви от болка. Какво ли щях да видя? Учителят изчезна от погледа, появи се София, но каква... Седем острова сред огромно синьо езеро, в което плават лодки, приличащи на гондоли. Една нова Венеция, със седем острова, по които има пристанища с акостирали лодки и кораби. София е променена - изчезнали са осемнадесет етажни сгради, не откривам трамваи и тролей. Има леки коли и мотори. На островите са останали множество сгради, които познавам, но има и нови с по три и четири етажа. Денят

е слънчев, много по-горещ и задушен от моето време. На островите цъфтят средиземноморски дървета - лимони, портокали и мандарини. Разбрах, климатът е променен...

Картината неочаквано изчезна и в миг ме обгърна тъмнина. Не знаех какво означава това и преди да попитам чух гласа на Учителя:

- След миг ще виждаш по-добре. Намираш се на брега на "Тъмното езеро" под София.

Не успях да мигна и действително тъмнината се промени в здрачина и видях, че се намирам на брега на огромно езеро с тъмни води. Погледнах нагоре, над езерото има голямо въздушно пространство, но не успях да видя през дрезгавината до къде свършва свода. Как ли земята над мен издържаше тежестта на хилядите сгради? На каква ли дълбочина се намира езерото? Въздухът не е застоял, усеща се влага и хладина. Огледах се, край езерото е прокарана широка пътека. Накъде ли водеше? Ако тръгна по нея, къде ще ме отведе? И в същата минута се сетих, че не физическото тяло се намира под земята, а етерното и реших да предприема проучване. Знаех, Учителя следи всяка моя крачка и спокоен, е не чак толкова спокоен, поех по дясната пътека около езерото. Вървях бавно крачка по-крачка, наблюдавах студените, тъмни води. В страни от мен се появиха стъпала водещи нагоре и се спрях. Вход към повърхността? Къде излиза, как е затворен, та никой досега не го е открил? Реших да се изкача по студените, грапави каменни стъпала, и тръгнах нагоре. Изкачих се, преминах през тежък каменен капак покрит с няколко метра пръст и се озовах върху под в позната църква. Руската. Погледнах към саркофага на отец Серафим и неочаквано чух гласа му, тих, много тих старчески глас: "Учуден си, че лежа над подземна бездна? Не бой се, моля се и помагам доколкото мога земята да издържи още дълги години и да не пропадне в езерото. Ние сме немощни божии чада, не силата на молитвата ни към Бога, на когото се уповаваме е голяма."

Стоях, не знаех какво да предприема. Исках да се върна обратно долу до езерото, да продължа проучване-

то, когато Учителят заговори:

- Има още няколко изхода от езерото към повърхността и всички те са свързани със старите църкви. И самите стари църкви са свързани помежду си... В София има и други неоткрити досега подземия... За едно от тях се знае, намира се под църквата Света Неделя. Археолозите стигнаха до проход, препречен с тежка плоча, отместиха я, но прекратиха разкопките. Имаше пропадания на скална маса и неудобство от спиране движение на градския транспорт. На теб по-силно впечатление ще ти направи подземие, свързващо бившия царски дворец със сградата на Природонаучния музей... Цар Борис III е бил добър препаратор на птици... Подземието съществува и днес...

- Има версия, че царят е отровен.

- Мога да кажа това, което съм изследвал... Хитлер извика в Берлин цар Борис, за да иска от него активно включване на българската армия във войната. Изрази недоволството от нежеланието на Борис и правителството да депортира евреите, с една дума бе въздържано недоволен от българския цар. Предложи му да разгледа бойната обстановка на фронта със самолет и Борис не можа да откаже. И именно там, в самолета, който летеше над пет хиляди метра височина, "да не бъде улучен от вражеските снаряди" дадоха на Борис да диша кислородна маска с бавно действаща отрова.

При отпътуването за София царят и Хитлер се разделиха учтиво, по военно му хладно. Борис имаше предчувствие...

- Учителю, версията за отравянето на цар Борис III от Хитлер се оказала несъстоятелна. Вестниците писаха, "смъртта на царя е причинена от запушване на лявата сърдечна артерия, двустранна пневмония, отток на белите дробове и мозъка." Това е заключението от Акта и смъртта му, съставен на 28 август 1943 година. През 1991 година смъртният акт е потвърден и при огледа на балсамираното сърце на Борис III.

- Какво друго можеш да очакваш да пише в диагнозата? Годианата е 1943, България е съюзник на Германия, германски елитни части се намират в страната ни,

дворецът е под техен контрол. Допускаш ли, екипът от лекари, извършващи аутопсията да подпишат "Смъртта е настъпила вследствие на бавно действаща отрова от неизвестен вид"? И те са искали да живеят...

Замислен от разкритието не попитах дали в подземиято между двореца и музея се намира личния дневник на царя, неоткрит до днес, в който се предполага, са записани последните мигове и разсъждения преди странната му смърт.

Затова пък Учителят разкри една съвсем малка част от скритите съкровища на древна Сердика. Дали преди да се превърне в островна столица, неоченими богатства щяха да бъдат извадени? Ето, гледам от не много високо, стотина метра над покривите "Докторската градина" и погледът ми прониква в дълбочина, под древните паметни плочи и тежките каменни саркофази. Късметлии сме, това което откривам се намира в центъра на София и няма да попадне в ръцете на търсачите на съкровища. Да, там в градинката с Докторския паметник има заровени съкровища. Виждам дълбоко под земята масивно подземие с разклонения, в което са подредени бронзови и мраморни статуи, статуетки, книжа, оръжия...

Помните ли "Магарешкия рай", до бившата зоологическа градина? Днес е част от Борисовата градина, съвсем до оживения булевард "Евлоги Георгиев". Кръжа подобно на птица над парка и пред очите ми се разкрива дълбок, затворен с тежък капак и насипана пръст върху него, сух кладенец. От дъното на кладенеца вдясно се оформя тунел, изграден със зидария, завършващ с неголямо помещение. Красиви златни и сребърни вещи има в това помещение. И книги, много древни книги...

Над "Централната баня" съм... Кварталът до нея. Сградите са построени върху разрушени каменни постройки от миналото. Виждам очертани основи на голяма сграда. Дворецът на древна Сердика? В близост до него църква Ако е дворец, под него се очертава дълбоко, затрупано подземие с много скъпи предмети и книги. Крепостни стени от дебели дялани камъни...

- Дворец е - най-после чувам гласа на Учителя. Това е последният български дворец... Няма историче-

ски данни за смъртта на цар Шишман и не се знае къде е загинал. Историята мълчи по този въпрос. А истината е следната: Когато завоевателите нахлуват в двореца, преоблечен като обикновен воин, царят се сражава с щит и меч в ръка, до последна капка кръв и загива при превземането на двореца... Това е съдбата на Шишман. И неговият гроб ще остане неизвестен.

Слатина, виждам слатинската църква и землистото място зад олтара на църквата. Обвити в тъкан, напоена с восък, недълбоко в земята са заровени ценни дървени икони... А тук между блоковете... е Слатинският редут. От изгнили кожени торби са се изсипали на купчини златни монети...

Градинката пред СДУ с паметника на Климент Охридски, изработен от скулптора Любомир Далчев. Помня, след поставяне на статуята, в градинката, в пресата се изля залп от неподозирана злоба срещу автора. По указание на ..., да оставим личността, вещи работници от фабрики, заводи и кооперативни стопанства изразиха "академични познания по изработката на статуята." Жестоко критикувана, наричана нескопосано произведение на изкуството и т. н. Скулпторът, огорчен и оскърбен напусна България, без да прости на някои лица. Великолепните скулптури на Любомир Далчев ще напомнят за таланта на човек, починал далеч от родната земя. Вечна памет на незабравимия Далчев.

Недалеч от паметника на "Климент Охридски" под земята виждам човешки скелет, излъчващ странна светлина. Озадачен от видяното, искам да проумея явлението и чувам гласа на Учителя:

- Мястото е свято. Когато минаваш през градинката или сядаш на пейката да починеш, винаги си спомняйте за една светла личност в живота на българския народ. Не уточнявай мястото... Достатъчно е да се знае градинката с паметника на духовника, съставил азбуката на която пишем днес. Не попитах кой е. Знаех!

- Искам да видиш още нещичко от столицата, което явно не ти направи впечатление - чувам гласа на Учителя.

- Вълнувам се, всичко продължи няколко минути.

- И сега няма да продължи дълго, просто запомни видяното.

Намирам се на брега на езерото, но езерото вече не е същото. В него са потънали сгради, а сред тях изпъква Националният дворец на културата. За разлика от другите сгради, НДК е обгърнат в прозрачен балон, без капка вода в него. Осветен с електрическа светлина, така както съм го виждал при посещенията. В сградата няма хора, магазините са пълни със стоки от най-различно естество. Какво ли ще рече това?

- Запазен за бъдещите хилядолетия... - прозвуча гласът на Учителя. - Запомни как започва...

Над София съм, градът кипи от живот и... Изведнъж големият булевард "Патриарх Евтимий", отсечен като с нож, потъва в земята ведно със сградите, хората, превозните средства. Не мога да си поема дъх от ужас. Безмълвно наблюдавам как нищо неподозиращи хора вървят по тротоара и изведнъж политат с отчаян вик в разтворилата се бездна, леките коли профучават няколко метра напред, водени от скоростта над отворената паст и пропадат надолу, натискайки безнадеждно клаксони за помощ. За броени секунди хлътва сградата на бившия партийен дом, централната банка се клатушва на ляво, задържа се за миг, поляга напред и потъва. Районът на "Перловската река," с "Музея на земята и хората" и новата сграда на МОЛ до нея са потънали. На тяхно място се шири злокобно тъмно езеро, от дъното на което излизат въздушни мехури...

Мощен фонтан избликва в градината пред Централна баня, после и сградата на банята потъва...

Картината се променя, в близост до град Смолян съм. Безмълвен и неспособен да изрека дума наблюдавам с уплаха Смоленските езера - препълнени с вода, излизат тихи, смълчани и коварни от бреговете и се разливат - покриват местността и тракийските могили...

Вцепенен от преживяното, застанал в небесата над Родопите ставам свидетел на невероятно зрелище. В далечината синеят водите на Бяло море, кораби браздят тихите води и нищо не подсказва за промяна на вре-

мето. Неочаквано небето почернява, чувам земята да бучи зловещо и в един миг тихото море се превръща в бушуваща стихия. Вълните набъбват неимоверно мощни, изригват и се издигат възбог, превръщат се в течни лавини; с грохот се стоварват върху брега, помитат, разрушават и раздробяват всичко по пътя. И се втурват към Родопите. Не зная колко мига трае видението, виждам водите на Бяло море да се разпростират до Родопите и се спират в подножието му. И Родопите стават брегове на Бяло море...

Невероятни картини от едно зловещо далечно бъдеще.

- Цялата Земя ще се промени Ученико... Така е било винаги и така ще бъде докато земята съществува. Не забравяй легендата за Феникса. Никога не забравям.

В пътешествията, в които ме водят Учителите има два начина за възприятие на събитията. В единият случай показвах какъв е моя живот през вековете, а във вторият - като страничен наблюдател. Не можех да разбера и в двата случая ли ползваха Акашовите записи, за да черпят от тях събитията или има друг неизвестен за мен информационен канал, през който картините от живота достигаха до моето съзнание.

- В първия случай източник на информацията си самият ти - моментално отговори на въпроса Учителят.

- Ще си припомниш ли парашутния скок от 3000 метра височина?

Каква връзка имаше парашутният ми скок с Акашовите записи? Но щом Учителят желаше да направя тази ретроспекция в миналото ...

Това се случи преди години ... Отбивах редовната военна служба и служех в специални парашутни части. Задачата в този ден бе единичен скок от три хиляди метра височина със забавяне отварянето на парашута от тридесет секунди. Метеорологичната прогноза бе за слънчев ден. Подухваше едва, едва, слаб североизточен вятър, имаше висока разкъсана облачност, никакви изгледи за вятър и дъжд. Покачих се на крилото на стария тренировъчен самолет, с мъка се вмъкнах на предната

кабина и самолетът зарулира по пистата за излитане. Около нас се нижеха зелени тревни площи, малки горички, казармени сгради. Самолетът набра скорост и плавно се отлепи от земята. Тези двуплощни самолети са твърди стари, но все още ги ползват за определен вид парашутни скокове и колкото и да е невероятно, досега с тях няма допусната авария. Е, бавно набират височина, но докато я наберат можеш да се любоваш на гледката, която се разкрива под теб от птичи поглед. Гледах под мен цветните поля, нивите, лозята, селцата да се смаляват, оформят се в правоъгълници, придобиват най-различни геометрични фигури. Хората стават все по-дребни и накрая заприличват на миниатюрни кукли. Старателно съм скатал парашутите - главния, който е на гърба ми, и резервния, отпред на гърдите. Скокът е тренировъчен, поради тази причина се допуска и резервен парашут наред с лекото въоръжение, което трябва да нося. Самолетът от време на време се шумгува през бели пухкави облаци и тъй като този вид "аероплани" нямат затворена cabina, върху мен и пилота нахлува влага и полепва по лицата ни. Половин час бръмчене и "тътрене" в небето за да наберем височина. Най-сетне висотомера отчита - достигнали сме заветната 3000 метра височина. Време е да се приготвя за скок. Поглеждам надолу към земята и не я откривам. Забулена в облаци от нея няма и следа. Обърнах лице към пилота, за да разбера какво ще правим, а той ми дава знак с ръка, всичко ще бъде в ред и ме моли да чакам. След около десетина минути кръжене из облаци, най-после открихме прозорец (пролука) между тях, откъдето се виждаше летището. Не бяхме се отдалечили кой знае колко, бях опитен парашутист, имах над сто скока и се надявах да се приземя там, където трябва. Пилотът изключи двигателя на самолета, даде знак с ръка да изляза на крилото. Измъкнах се с мъка от тясната седалка с двата парашута и въоръжението и застанах на крилото. И тутакси усетих порива на вятъра, който се бе появил на височина 3000 метра, със сила ме притисна, по-точно прилепи към борда на самолета. Не се притесних, не всякога, когато високо във въздуха има вятър, същото е и на земята. Вече виждах поставения

"Т" образен знак долу, където трябваше да се приземя. Пригответх се да скоча, махнах за поздрав с ръка на пилота и полетях. Още в начало на скока заех изходна позиция с разтворени ръце и крака, и с лице към земята. Усещах как вятърът се опитва да ме отнесе встрани, да ме преобърне, а към летенето се присъединиха ситни капчици дъжд, забиваха се подобно на иглички в очите ми. Не бях сложил предпазни очила, трудно пазах равновесие да летя с лице към земята, с разтворени крака и разперени ръце, за да не попадна в свредел и когато най-последно преброих дългите, проточили се тридесет секунди, се свих - стгнах краката към корема, прибрах ръце към гърдите, рязко дръпнах ръчката на парашута. Зачаках отварянето му с характерния плясък и не много силния удар върху тялото от придръпване на коланите, без да престана да отброявам трите секунди, през които той трябва да се разтвори. Нищо подобно не се случи. За първи път, а със сигурно и за последен, имах проблем с неотваряне на парашут, и явно съм се уплашил, но именно през тези три секунди преживях нещо, което никога не ми се бе случвало. Огромната земя, заемаща целият кръгзор, към която летях и се приближавах с шеметна скорост, изчезна. Пред мен се появи... цветна филмова лента с досегашния ми живот: бях малко момче с много руса коса и сини очи, тичах из морската градина на моя град, потънала в зеленина и лехи с дъхави теменужки, смеех се и прегръщах майка си; с татко плувахме един до друг в прохладната синевата на морето, около нас играеха делфини, правеха скокове във водата, вдигаха златисти пръски; вече съм по-голям, вървя към сграда на училище, боядисано в жълто, наградил под ръка обемиста чанта пълна с учебници; лица, много незабравими лица на съученици и приятели ... Военна униформа.

Не съм затворил очите си, действието тече пред погледа ми, но земята не виждам. И изведнъж картината изчезна, пред мен се откри необятна, огромна земя, към която летях неудържимо. Ужасих се, до сблъсък със земята оставаха секунди. Знаех какво трябва да правя. На всяка цена да разтворя резервния парашут. Хващам ръчката и я издърпвам. И преди да изхвърля напред па-

рашута, преди още да се разтвори... чувам звук от пляска на разтворилия се главен парашут. Силен удар в раменете, превъртвам се два пъти през глава и увисвам на коланите. Слава богу. Слава богу, не изхвърлих напред резервния парашут, защото при едновременното отваряне на двата парашута, щяха да се оплетат и да стигна земята без нито един. Приземяването е цяла епопея, но тук не е нужно да го описвам. Важно е споменът за скока с парашут, при който видях на цветна филмова лента живота си отразен само в три секунди. Тези три безкрайно дълги секунди, за да поемат в себе си моят живот. Само три секунди, цветни, ярки, истински. Всичко това без никакъв звук. Случило се отдавна, а случката бе потънала в забрава.

Учителят търпеливо изчака да преживея спомена. Едва сега проумях значението на отминалото събитие. Беше свързано с Акаша.

- Целият човешки живот от раждането до смъртта се записва от биополето на самия човек. Нито едно негово деяние не остава неотразено в тези записки.

- И сънищата?

- И сънищата... И мислите... Всичко!

- От там в Акаша?

- Да, когато човек се върне в другото измерение, може да прегледа филма на своя живот, да извлече поуки от изживяното. В следващото прераждане трябва да се старае да поправи грешките си, за да се усъвършенства.

- Но човек не помни какъв е бил преди това и какви грешки е допуснал. Как тогава, Учителю, ще може да поправи стореното?

- Ето, тук е философията на живота. Ще те помоля да размислиш по този въпрос и когато си готов, ще го обсъдим. Кога ли щях да бъда наистина готов...

Бяхме започнали дискусия за състоянието на личността в другото измерение, но не знаех как при следващото прераждане човек може да изкупи грешките. Учителят ме остави да размишлявам по въпроса за живота след смъртта, където човек се запознава с лентата на живота си, а исках да узная още неща, затова попитах:

- В древните писания се казва, човек след смъртта си отлита в другите селения като дух, който няма пол. И в библията го пише. Означава ли това, при поредното прераждане човек да може да си избере по желание пол? Ако е бил мъж да стане жена или обратното?

- Би могло, в зависимост от кармичността му.

- Сигурно ще ти се види чудно, но си бях сътворил една друга теория за прераждането. Искаш ли да я чуеш? - Той кимна с глава, продължих: - Освен в състояние на дух, който очаква вселяване в тялото на новородено дете, аз си представих, че човек живее и с истинско, макар и видоизменено тяло на някоя друга планета. И подобно на нас, когато настъпи смъртта, неговият дух се вселява в съответния индивид на земята.

- И двата случая са допустими с корекции... В единия от случаите говорим за безтелесен дух, а в другия за прераждане на починала личност от неизвестна планета. Без преминаване от една реалност в друга, или без необходимата трансформация на тялото е невъзможно развитието на човечеството. Не са много планетите, на които има вечен живот. И на другите планети, извън нашата слънчева галактика, телата на обитаващите ги са подложени на трансформация.

Говорихме за кармата, за преражданията и се сетих, че в Светото Евангелие според Матей родословието на Исус Христос се предава по мъжка, а не по женска линия: "Родословието на Исуса Христа син на Давид, син на Авраам. Авраам роди Исаак; Исаак роди Яков; Яков роди Юда и братята му; Юда роди Фарес и Зара от Тамар... Яков роди Йосиф, мъжа на Мария, от който се роди Исус, който се нарича Христос. И така, всички родове от Авраам до Давид са четиринадесет; от Давид до преселението във Вавилон - четиринадесет рода; и от преселението във Вавилон до Христа - четиринадесет рода.

Не можех да разбера защо наследството се предава по мъжка линия, а не по майчина, затова се обърнах за разяснение към Учителя.

- Какво казва медицината за човешката наследственост? - попита той.

- Тя се предава на децата чрез митохондриалната тъкан от ДНК на майката - излагам медицинските си познания, стараяйки се да бъде максимално точен и кратък. - Обикновено бозайниците наследяват митохондриите от майката. При оплождането клетъчните структури на яйцеклетката и сперматозоида се обединяват. Женската клетка има повече от 100 000 митохондрии, а мъжката само 100. Мъжките митохондрии се поглъщат от женските, затова мъжът наследява съответната ДНК от майка си, която е копие на ДНК на бабата и т.н. Доколкото съм учил и знам, досега се правеха изводи доколко две групи хора са се отдалечили в хода на еволюцията.

- Това се потвърждава от древните писания и от днешните съвременни теории - съгласи се Учителят. - А в Евангелието се твърди, родът се продължава по мъжка линия. Допускаш ли написаното да е грешка или подсказва друго нещо?

- Не поставям под съмнение написаното в Евангелието, но от думите ти подразбирам, наследството може да се предава и по мъжка линия. Това означава да се поставят под съмнение някои хипотези за еволюционното развитие на човека... Може би греша?

Замислих се за една друга възможност, която се отнася изключително до евреите и допуснах, Учителят може би има предвид за така наречения "Свещенически ген?" Той се отнася изключително за евреите... Спомням си, през 1997 година, медиите съобщиха за публикация в списание "Найчър" от международен екип учени от Израел, Англия, Канада и САЩ, изследвали стотици евреи от почти всички континенти с фамилно име Коен (Свещеник) и установили при тях така наречения "Свещенически ген", чиито произход може да се проследи до Аврам.

Екипът от учени се съсредоточил върху мъжкия (Y) хромозом, предаващ се от баща на син и установили, че те имат два вида уникални хромозомни "маркери".

Наследството се предавало през поколенията от баща на син. Като медик се бях запознал с тази публикация твърде интересна, защото идеята да се изследва този ген в евреите, сигурно е била продиктувана от писани-

ята в Библията, където се описва как свещеническият род на Аарон се подчинявал на строги закони. Женили се само с лица от тяхното потекло.

- Митохондриите могат да бъдат наследени и от бащите - съгласява се с моите разсъждения Учителят.

Говоря за родословието на изброените в Евангелието родове. Вярно е, генът на посветените се е предавал от бащата. Затова изрично са изброени и то поименно мъжете, притежавали този ген. Много скоро науката ще открие това и действително ще промени хипотезите за еволюционното развитие на човека.

За човешкия геном, пише Зекария Сичин, автор на книги с тематика за ревизия на Сътворението. И тук ще прекъсна за малко разказа и ще ви цитирам разсъжденията на един голям ерудит.

Сичин задава въпроса кой е първообразът на Адам, праотецът на съвременния Хомо сапиенс? В Библията е написано, че Творецът го е създал по свои образ и подобие. Но през февруари 2001 година, след известието за дешифриране на човешкия геном излиза, че с ролята на създатели са се нагърбили... група бактерии! Учените останали изумени от това откритие, за което са предполагали, че човешкият геном не съдържа очакваните 100 140 000 гени (части от ДНК, които ръководят синтеза на аминокиселини и белтъци), а едва 30 000 . Близко два пъти повече от гените на винената мушица или малко над 19098-те гени на червея. Истинско разочарование за най-висшата издънка от генното дърво на живота.

Оказало се, че в гените на човека няма нищо уникално. Те са подобни с 99 % от гените на шимпанзето и със 70 % от тези на мишката. Доказано е, че нашите гени и подобни със същите функции при други гръбначни, както и безгръбначни, растения, гъби, са идентични. Тези открития потвърждават общия извор на ДНК за всичко живо на Земята, но дава възможност на учените да установят хода на еволюционния процес, да установят как генетично са се развили сложните организми от по-примитивните, усвоявайки на всяко еволюционно стъпало гени от по-нисши форми на живот, за да се усъвършенстват и се стигне до върха - Хомо сапиенс.

Установявайки фактологията за вертикалната еволюция на човешкия и други анализирани геноми, учените стигнали до енигмата, че човешкия геном съдържа 223 гени, които нямат предшественици в генното еволюционно дърво.

Как човек е натрупал тази грамада от загадъчни гени? В процеса на еволюцията от бактерии към безгръбначни (червеи, мухи, дрожди, чиито генетични кодове са дешифрирани), от гръбначни (шимпанзе, мишки) до съвременния човек - тези 223 гени липсват напълно при безгръбначните. Затова учените оценяват тяхното наличие в човешкия геном като "сравнително неотдавнашно" (в мащабите на еволюцията), резултат от вероятния хоризонтален пренос от бактерии. Или в относително недалечен период от развитието си съвременните хора са приели тези добавъчни 223 гени не по стъпалата на еволюцията, не вертикално по Дървото на живота, а хоризонтално, чрез "страничен внос" на генен материал от бактерии.

На пръв поглед 223 гени не изглеждат толкова много. В действителност всеки един ген е от много голямо значение за даден вид, а 223 гена са предпоставка за огромни различия при вид като човешкия. Учените анализирали ролята на тези добавъчни гени чрез белтъчините, които те кодират. Това са белтъчини, които участват не само във важни физиологични процеси, но и в психични, които контролират неврологични ензими с произход от митохондриалните дялове на ДНК, така наречената "Евина ДНК". После се предава по майчина линия и в регресивна посока ще ни върне до "Първата Ева". Дори само това откритие поставя под съмнение обяснението на съществуващите 223 загадъчни гени с "бактериален внос".

Изниква въпросът доколко учените са сигурни, че въпросните 223 важни и сложни гени, представляващи такъв неимоверен напредък на човека, са "неотдавнашен" подарък от заразните бактерии?

"Това е скок, който противоречи на сегашната теория за еволюцията" казва Стивън Шерер от Медицинския колеж "Baylor." Не сме идентифицирали досега вероятен

бактериален източник за предполагаемото хоризонтално пренасяне на гените." "Установено е, че 113 от въпросните 223 гени са широко разпространени сред бактериите, но отсъстват при безгръбначните. Един анализ на белтъчини, които кодират загадъчните гени, е показал че от 35 идентифицирани само 10 се срещат при гръбначни, и то в диапазона от крави и гризачи до риби. Останалите 25 (от 35) съществуват само при човек.

"Не е ясно дали преносът е бил от бактерии на човек или обратното" твърди специалистът в тази област Роберт Уатерсон от Вашингтон.

През 1976 година Зекария Сичин издава книгата "Дванадесетата планета" (за ролята на Анунаките - онези които дойдоха от небето), в която Сичин детайлно обяснява, че анунаките са дошли на Земята от планетата Нибиру, самата тя част от слънчевия спектър, но поради огромната ѝ орбита се наблюдава в нашия дял на небето на всеки 3600 години. Инопланетяните търсели на земята злато, с което да защитят изтъняващата си атмосфера. Били са изтощени и се нуждаели от помощ. Техният главен учен Енки решил да приложи своите познания по генетика, за да сътвори нужните им Примитивни работници. На въпроса на анунаките: "Как можеш да създадеш ново същество?" той отговорил: "съществото, което ни е нужно, вече го има. Трябва само да поставим нашия знак върху него." Това се случило преди 300 000 години.

Енки предвиждал да извърши генетично усъвършенстване на съществуващите хоминиди, развили се по еволюционен път на Земята, чрез прибавяне на някои гени на по-напредналите в развитието си анунаки. Това се знае не само от текстове, но и от някои рисунки, върху които двойната спирала на ДНК е изобразена под форма на преплетени змии (символ, останал и до днес в медицината).

След одобряване на проекта, Енки с помощта на главния лекар на анунаките Нинхарсаг се посветил на генетичен инженеринг, добавяйки и комбинирайки гени на анунаките с тези на съществуващите вече хоминиди. Накрая след опити и грешки се получил "съвършеният модел". Това според моето мнение, пише Сичин, е начинът

по който сме стигнали до притежаването на добавъчните 223 гени. Адам и Ева са сътворени по подобие на анунаките, а не на бактерии...

Единственият възможен източник на добавъчните гени ли са бактериите, или инфекцията (хоризонталния пренос) е предадена от бактерията на човека, а не обратното? А не са ли прави шумерите, които преди няколко хилядолетия в текстовете си са записали, че 223 гени са с извънземен произход?

Дали да не продължа за извънземния произход на Хомо сапиенс с една много интересна книга наречена "НЕКРОНОМИКИОН" - Вратата към бездните на Ада? Не съм я чел, а и едва ли бих могъл да се добера до нея, затова пък разполагам с резюме за книгата, което искам да ви представя. "НЕКРОНОМИКИОН" е известна още и като "Книга на злото", "Книга за призоваване на мъртвите", "Книга ключ". Със своите магически заклинания и формули тя открива врата извън пределите на физическата реалност. Оригиналното ѝ арабско име е "Ал Азиф" ("Воят на нощните демони"). Авторът ѝ е поетът Абдул Алхазред от йеменската провинция Санаа. Тръгнал да търси истина и просветление, през VII век той обиколил Близкия Изток. Животът му е низ от приключения, аз бих казал от изследвания. Живял две години в развалините на древния Вавилон в търсене на глинени плочки с мистични надписи, пет години бродил из тайните пещери на Мемфис, изучаващ рисунки и надписи и още 10 години обходил арабската пустиня Руб ал Кхали, където според легендите бродели духове. Последните си години Алхазред преживял в Дамаск, където около 700 година написал своята знаменита книга "Ал Азиф". В предисловието той уверява, че в пустинята видял приказния град Ирем (наричан още Колон) и безименен град, под чиито руини намерил светилище с манускрипти с познанието на раса, предшестваща човечеството, наречена "Древните". Според арабските мъдреци - магриби, Ирем зат ал Имад бил построен от шах Шадад, владетел на раса гиганти - нефилими, обитаващи друго ниво на реалността. Магрибите вярвали, че Ирем е врата към Вселенската пустота. В състояние на изменено съзнание, чрез

съновидения, медитация и употреба на наркотици, те прониквали в мистично пространство и общували с джиновете, обитатели на Пустотата и постигали фана - изкуството на аниhilация, когато се освобождавали от оковите на материята и властвали над хората и демоните. Тези медиатори били наричани и маджнун - "обладани от сила". През X век "Ал Азиф" била преведена на гръцки и наречена "Некрономикон" (от "некро" - мъртъв, и "номос" - опит). През 1228 година, книгата е преведена на латински и в следващите векове се разпространява в Германия, Испания и Италия. Третият ѝ преводач бил великият алхимик, магьосник, учен и фаворит на английската кралица Елизабет - доктор Джон Дий, живял в XVI век. Безкрайно трудно, почти невъзможно е да се сдобие човек с екземпляр от книгата. Екземпляри от "Некрономикон" днес притежават Британският музей, библиотеката на Харвардския университет и националната библиотека на Париж. Предполага се, че в света постоянно съществуват 96 ръкописни копия, но само седем от тях имат силата да отварят врати към други измерения. Три на арабски, един на гръцки, два на латински език и английският превод на Джон Дий. Ръководителите на традиционните религии в цял свят се стремят към изземване на опасната книга. Те предупреждават, че в нея се крие огромна сила и четенето ѝ неизбежно води до ужасяващи последствия.

"Некрономикон" въвежда в мрачните тайни на Земята и Вселената и започва с разказ за чудовищни същества, пристигнали в прастари епохи от тъмните звезди. Дълги столетия Древните пребивавали на дъното на океана, после на пълчища излезли на сушата и завладели света. Хилядолетия по-късно могъщи същества, наричани Стражите на Земята, се осмелили да се изправят срещу тях, захвърляйки ги в "отвъдни реалности, където цари хаос и изменчивост на формите" и поставяйки своя възпиращ злото печат на границата между световите. Оттогава блуждаещите в пустотата между измеренията и оковани на дъното на океана и в земните недра адски създания очакват мига, когато сатанинските заклинания и разрушителната воля на световни тирани ще провъз-

гласят тяхното гибелно завръщане.

Текстовете на прокълнатата книга разкриват, че Древните се прекланяли пред две всемогъщи божества, наречени Йог-Сототх и Азатотх. Йог-Сототх е олицетворение на миналото, настоящето и бъдещето и се отъждествява с безкрайността. Сърцевината му се обитава от неговия брат - джудже Азатотх - опора на мирозданието и владетел на световите. Азатотх излъчва в космическата бездна вълни от вероятности, всяка от които съдържа безкрайно число сценарии за съществуването на всички същества и светове. Йог-Сототх и Азатотх символизират още безкрайното разширение и свиване. В тези представи откриваме удивително реалистичен древен прототип на съвременните астрофизични модели за Големия взрив и катастрофалното свиване на Космоса и на квантовите физични модели, които допускат едновременно това съществуване на паралелните светове.

Душа и посредник между маговете и пратениците на хаоса бил Нярлатхотеп. Чрез Могъщия вестител магрибите установявали контакт с Азатотх. Нярлатхотеп можел да приема всякаква форма, но посветените го познават по миризмата. В "Некрономикон" откриваме и свидетелство за присъствието на тайнствена сила, персонифицирана в божеството - дракон Ктулху, изобразяван с чудовищен лик, заобиколен с десетки пипала. Запокитен от Стражите на Земята на дъното на Пасифика, върховният жрец на Древните Ктулху спи мъртвешки сън в прокълнатия град Р'лйех. Ако Ктулху бъде призован от магьосник в неправилното време, ще се издигне от бездната и ще порази човечеството с пристъпи на безумие. Друга легенда твърди, че сънищата на хората са мислите, а животът им - сънят на Ктулху и ако божеството се събуди, ние ще изчезнем.

Магическата книга съдържа описание и на други чудовищни същества, които могат да бъдат призовани със специални символи и заклинания. Един от боговете - Шуб - Ниггурах, се появявал в образа на Черен козел. Нему се покланяли не само араби, гърци, египтяни, но и най-древната цивилизация - шумерите. Обширни пасажии от текстовете са посветени на шоготите - рептиловидни

сказания от протоплазмена пяна. Древните им определили съдба на слуги, но шоготите станали независими и действали по своя воля. Те често се явяват на изпаднали в наркотично опиянение, но не се поддават на контрол от човека. Друга загадъчна раса са хибриди между риба, жаба и човек, обитаващи океаните, пещерите и земните недра. Техен повелител е съюзникът на Ктулху - божеството Дагон. Дагон се споменава във филистимската традиция, вавилонците го познават като изплувалия от водите на Персийския залив бог-риба Оатнес, а гърците и римляните - като Посейдон и Нептун.

Най-отблъскващите същества в "Некрономикон" са тъй наречените същества гули или упири. Въпреки че приличат на хора и могат да встъпват в сексуални контакти с тях, гулите издават ужасяващи крясъци и имат чудовищни черти на лицата. При определени обстоятелства човек може да се трансформира в упир, но обратния процес е невъзможен. Първоначално упирите обитавали уединени местности и се хранели с трупове и случайни скитници, но днес, известни като вампири разрастват властта си над целия свят и пред тях се прекланят магическите ордени, култове и общества.

Ще попитате какво е мнението на Учителя за нея?

- Книга за посветените, но и за съвременните учени. Изисква се висока култура, мистична нагласа и познание за алхимичните закони. Да се овладее тайната на знанието чрез книгата е трудоемка работа. Не е по силите на всеки, добрал се до книгата да ръководи силите. Но понякога, не случайно, тя попада в неподходящи ръце и човек желаещ да управлява света нанася непоправими щети на човешкия род. Спомняш ли си как Наполеон и Хитлер и "агенти на великите сили" търсеха легендарния Ирем в сърцето на арабската пустиня, за да получат подкрепата на неземно могъщите сили "от зората на времето". Но не я намериха, нали? И други няма да я намерят!

ТРОЯ

Троя е основана от Ил, правнук на Зевсовия син Дар дан и Електра, богиня от Плеадите. Дардан дошъл от Аркадия при цар Тевкър, оженил се за дъщеря му и получил за зестра част от земите, на които бил основан град Дардания. Внук на Дардан бил Трос, а Тросовия син се казвал Ил. При едно състезание между героите на Фригия Ил ги победил и като награда Фригийският цар му подарил петдесет момичета, петдесет младежи и една пъстра крава, и му заръчал да върви подир нея и там, където тя спре, да основе град, който според предсказанията на оракула ще бъде велик, с голяма слава. Тръгнал Ил след кравата и когато тя спряла на хълма на богинята Ате, /Богиня на нещастieto/ Ил протегнал ръце към небето и помолил гръмовержеца Зевс да му прати знамение, че е благословил неговото дело. На сутринта, когато излязъл от шатъра си, Ил видял на земята пред себе си дървена статуетка с образа на Атина Палада и разбрал, че това е паладиума, който ще закриля града. Ил започнал да строи Троя, като заградил с висока стена тази част от града, която била на хълма, а градската част в подножието останала незащитена. По-късно, при царуването на сина на Ил, цар Лаомедонт, по заповед на Зевс боговете Посейдон и Аполон построили неразрушими стени и в останалата част от града в подножието на хълма. Само на едно място стената можела да бъде разрушена, там, където работил героят Еак, който помагал на боговете в работата. По-късно Херкулес превзел Троя, а това се случило след като Зевсовият син Херкулес се освободил от робството при лидийската царица Омфала, на която бил продаден като роб, заради убийството на Ифит. Срокът на робството изтекъл, Херкулес събрал голяма войска от герои и заминал с осемнадесет кораба за Троя, за да отмъсти на измамилия го цар Лаомедонт, който не му дал спечелената награда от коне, дадени някога на

царя от Зевс, за да го обезщети за сина му Ганимед, взет от Зевс на небето. За втори път Херкулес е в Троя, превзема града и избива почти цялото царско семейство. Единствени живи оставя дъщерята на Лаомедонт Хезиона, която става жена на Теламон, а тя откупува от Херкулес брат си Подарк със скъп накит, носен от нея. От тогава Подарк се наричал Приам, т.е. Откупен. Именно при царуването на Приам гърците се готвели да нападнат великата и могъща Троя. Богата била Троя. Градът бил построен до море, не далеч от него се издигали планините Сигейон, Ройтей и Ида.

В Троя имало множество долове и равнини, дъхави поляни, по които пастирите пасли стада от говеда и коне, а на хълма се издигал великолепен и разкошен Приамовия дворец с 62 стаи и зали, в които живеел с жена си Хекуба и стоте си деца. Петдесет снове и петдесет дъщери.

Честно и мъдро управлявал Приам своето царство, докато синът му Парис при приятелско посещение при цар Менелай в Спарта не видял Елена и се влюбил в нея. И Елена била пленена от красотата на Парис. Той бил прекрасен в разкошното си източно облекло. На Менелай се наложило да отпътува за Крит и помолил Елена да се грижи за гостите. Щом Менелай тръгнал, Парис се възползвал от отсъствието му и придумал с нежни думи Елена да избяга с него. Забравила всичко, заради любовта си към Парис - родина, мъж и дъщеря си Хермиона, Елена се качила на кораба на Парис, който откраднал и съкровищата на Менелай и отплували за Троя. Именно повод за войната между Спарта и Троя било отвличането на Елена. Тя била дъщеря на Зевс и Леда, божествено красива. Славата ѝ се носела из цяла Гърция. Нито една от смъртните жени не можела да се мери по хубост с нея. Дори боговете ѝ завиждали. Сред многото кандидати за женитба Елена си избрала за съпруг Менелай, който станал цар на Спарта.

Съкрушен, от измяната на Елена и кражбата на съкровищата, цар Менелай организирал поход срещу Троя. Във войната взели участие най-известните герои на Гърция: аргоският цар Диомед, син на великия Тидей, равен

по сила на бог Арес; царят на Крит Идоменей, внук на Минос; Филоктет, приятелят на Херкулес, на който Херкулес преди да умре, дал стрелите си, без които Троя не можела да бъде превзета. Участвали още царят на Салмин - Аякс, и съименникът му Аякс от Локрида; царят на Итака - Одисей; Агамемнон, Нестор и Паламед; синът на цар Пелей - Ахил.

Описанията за Троя по-долу са взети от "Илиада" и "Одисея" на Омир, и "Старогръцки легенди и митове" на Н. А. КУН.

"Войската с гръцките герои се събрала в пристанището на Авлида, за да отплава от там за Троя. На брега се струпали сто хиляди осемстотин и десет въоръжени воители, предвождани от четиридесет и три вожди, които трябвало да бъдат пренесени с хиляда сто осемдесет и шест кораба, към бреговете на Азия, където се намирала Троя.

На сутринта войската, предвождана от цар Агамемнон напуснала с корабите си пристанището на Авлида и поела към Троя. След като плавали известно време, спрели край бреговете на Мизия, като били убедени, че са стигнали бреговете на Троя и вечерта започнали да опустошават владенията на Троянци. Срещу тях се хвърлили в битка защитниците на царството и двете страни дали големи жертви. Едва на сутринта след кръвопролитната битка гърците с ужас установили, че са се били със съюзник, а не с враг. Тук управлявал цар Телеф, син на Херкулес. Сключили мир с него и той им обещал да им помага, но отказал да замине с тях в похода им срещу Троя, защото бил женен за една от дъщерите на цар Приам и не искал да воюва срещу тъста си. Защо ли гърците объркали земята, където се намирала Троя и се върнали обратно в Авлида? Защото единствен, знаещ пътя към бреговете на Троя бил цар Телеф, ранен в битката погрешно от копието на Ахил? И едва когато Одисей настъргал желязо от копието на Ахил и насипал с него раната на мизийския цар и тя моментално зарасла, едва тогава цар Телеф, упорито отказващ да покаже пътя за Троя, се съгласил да води гръцката флота до бреговете на Троя. Пристигнали гръцките кораби край

бреговете на Троя, но тук вече ги очаквала троянската войска. Закипяла ожесточена, кървава битка, при която троянците отстъпили и се укрили зад непристъпните стени на Троя. Гърците изтеглили корабите си на пясъчния бряг и се разположили в голям лагер, покрай морския бряг, започвайки от планината СЕГЕЙОН до планината-РОЙТЕЙОН, а за да се защитят срещу Троя издигнали висок насипен ров.

Невъзможно било на гърците да завладеят Троя и за да съкрушат съпротивата започнали по суша и море да завладяват околностите и да окупираят градовете които са в съюз с Троя. Те завладели островите Тенедос и Лесбос, градовете Педас, Лирнес, Тива и още много други градове във вътрешността на страната."

А сега да отбележим някои и други моменти от разположението на гръцкия стан и характерни описания за Троя.

* При една реч на Одисеи гърците така силно са я аплодирали, че околните хълмове отговорили с гръмко ехо на тези викове.

* "Многодолна Ида. Там са изворите на бързовъртопния Скамандър. От първия извор избликва топла вода и край нея дим се издига сякаш от огън, запален. Другият лете е мразен. Там при тях се намират щерните цели от камък сгодни перални."

* Гърците изградили висока стена с кули около стана на корабите си, за да могат да се защищават зад тая стена, а край нея да издълбаят дълбок ров.

* Бог Посейдон се ядосал на гърците, че не принесли жертви на боговете, когато издигали стената, но се успокоил, когато гръможеецът Зевс му разрешил да разруши след войната стената и пак да покрие брега на морето с пясък.

* Бог Посейдон, наблюдавайки битката от ТРАКИЙСКИТЕ планини, си тръгнал към двореца, впрегнал морските си коне в колесницата и се отправил към Троя. Там на брега на морето в една ПРОСТОРНА ПЕЩЕРА, между скалистия остров ТЕНЕДОС и недостъпния ИМБРОС, скрил колесницата, а краката на конете спънал със златни вериги.

* Край Троя протича реката СКАМАНДЪР, която боговете наричали КСАНТ. Тя извира от планината ИДА, слива се с реката СИМЕОНТ /извираща също от ИДА/ и се влива в ХЕЛЕСПОНТ /сегашният проток Дарданели/, на север от град СИМЕОНТ.

Река СЕЛЕЕНТ протича също в Троада.

* Троянци започнали да преследват гърците към корабите им, а Аполон изравнявал пътя на троянците, като засипвал рова пред стената на един хвърлей с копие.

* Посейдон обърнал устията на реките и те потекли към гръцкия стан.

* Гърците били строени на полето и настъпвали срещу троянците, които били заели хълма пред Троя.

* Боговете, които помагали на троянци, насядали по камъните на КАЛИКОЛОНСКИТЕ ХЪЛМОВЕ /Хубавите хълмове/.

* Мнозина троянци търсили спасение във водите на СКАМАНДЪР. Едни искали да се спасят с плаване, други да се укрият край стръмните ѝ брегове.

* По небето се разнесли гръмотевици, изпратени от Зевс. Бог Посейдон разтърсил цялата земя, разлюлели се планините...

* Разгневил се КСАНТ, богът на река СКАМАНДЪР, водите се надигнали със страшен рев и започнали да изхвърлят на брега труповете на убитите. Живите бог КСАНТ укрil в една пещера.

Изскочил от речните вълни на брега Ахил и се затичал по полето, старасейки се да се спаси от водата. Но след него с голяма сила се носела огромна вълна, застигнала го и за малко да го удави... Не можел да се бори с него богът на реката и повикал на помощ брат си СИМОИС, бог на поток. Придошла още по-висока кална вълна... Богиня Хера изпратила сина си бог Хефест да спаси Ахил. Лумнал на полето буйният пламък на бог Хефест и полето залято от водите на СИМОИС бързо изсъхнало. И реката подпалил бог Хефест. Рибите се запремятали и се мъчели да се скрият в дълбочината на реката. Горели по полето буки, чинари, върби, влажната зелена тръстика и ЛОТОСИТЕ. Все по-силно и по-силно се нагорещявала водата от огъня, възвряла и реката спряла да тече. И

реките потекли в обратна посока.

* На помощ на троянците дошъл ТРАКИЙСКИЯТ ЦАР РЕЗОС, който оставил корабите си в Перкота и пеша дошъл в Ил. Диомед убил цар Резос, а Одисей откраднал конете му. Одисей искал да открадне и колесницата със златните доспехи на царя, но Атина Палада не му позволила.

* Три пъти обиколили героите с бягане стените на Троя...

* Когато за четвърти път героите минавали в бяг покрай изворите на Скамандър...

* От далечния ПОНТ/Черно море/, на помощ на троянците се притекли на бързите си коне храбрите воители амазонки, начело с царицата им Пентезиля.

* От бреговете на беловласия Океан, който обгръща с водите си цялата земя, на помощ на троянците пристигнал цар Мемнон с голяма войска...

* Дървеният кон изработил с помощта на Атина Палада прочутият художник Епей. В него влезли Филоктет, Идоменей, по-младия Аякс, Неоптелем, Менелай, Диомед, Одисей, Мерион и още няколко гръцки герои.

* Гърците оставили коня на брега на морето и се скрили зад остров Тенедос. Когато попитали пленения грък защо дървеният кон е оставен, той излъгал, че за да бъде умилована богинята Атина Палада, загдето гърците откраднали ПАЛАДИУМА от Троя. За да бъдат убедени троянците да вкарат конят в града, Атина Палада изпратила в морето две чудовищни змии, които виели на безброй обръчи телата си и бързо се предвиждали към брега. В очите им святкал пламък. Високо над водата се издигали червените като кръв гребени на главите им. Змиите излезли на брега и умъртвили синовете и самия Лаокоон на мястото, където Лаокоон пренасял жертва на бога на морето Посейдон.

ОБОБЩЕНИЕ:

И така, къде се е намира Троя? Според Омир на брега на МРАМОРНО МОРЕ, до планините ИДА, СЕГЕЙОН и РОЙТЕЙОН. В близост до града са реките СИМЕОНТ и СКАМАНДЪР, ТРОЯ е защитена с високи крепостни стени

и е най-могъщият град в АЗИЯ.

По времето на Омир, първото хилядолетие пр.н.е., между Черно море и Йонийско море живеят траки и мизи, участници в Троянската война срещу гърците. На страната на троянци са и пелазгите, живеещи в Тесалия, амазонките, фригийците, енетите.

Срещу троянци, на страната на гърците се включват живеещите на островите Корфу, Крит, Етолия, Родос и мирмидонците.

* Когато през 334 г.пр.н.е. Александър Велики посещава Илион, (Вероятно се отнася се за Троя открита от Шлиман) той обещал да помогне на града да се възста нови, но не могъл да изпълни обещанието си, тъй като умрял. Обещанията на Александър Велики, да помогне на Илион, изпълнил Лизимах. След смъртта на Александър Велики във владенията на Лизимах наред с Македония и Тракия влиза и Западна Мала Азия. Лизимах разширява градската общност на Илион, като присъединява към него села от околностите му, нарежда да се издигнат крепостни стени и финансира новия строеж на храма на богинята Атина.

Гръцкият географ Страбон пише, че Илион (Троя на Шлиман) не е имал градски стени. Къщите са били с глинобитни зидове, а покривите със слама.

* Византийският летописец Йоан Малала, около 570 година пише: "Казаният Ахил заминал с Атридите, като водел своя собствена войска от три хиляди души, наричани мирмидонци, а сега - Българи".

Какво знаем още за Троя?

ХЕРОДОТ, бащата на историята: "...Това са еолийски градове на континента, освен тези от ИДА... Един град на остров ТЕНЕДОС и един друг, така наречените Сто острова /островите между Лесбос и Малоазийското крайбрежие/.

Фокейците били първите елини, извършили дълги плавания по море - Адриатическо и Тиренско.

"Лесбосци и тенедосци, както впрочем и йонийците, живеели по островите..."

При Истър, Истрия на Евскински понт живеят заселници от Милет.

* В хрониките на Роберт дьо Клари, за завладяването на Цариград, се предава разговор между българския цар Калоян и латинския благородник Пиер дьо Брашо. Латинецът пита царя дали е чувал как е разрушена Троя, на което цар Калоян многозначително отговаря, че за това българите са чували да се разправя повече от другите - имали претенции за участие наравно с гърците при подялбата на наследството на Троя.

* Хенри Шлиман с Илиада в ръка открил на Хисарлъка /в днешна Турция/ древната Троя през есента на 1871 година, намерил съкровището на цар Приам - владетеля на Троя, и златната маска на Агаменон през юни 1873 година. Намерени са 8833 предмета - оръжия и съдове от злато и сребро и известната диадема и лентите за глави. Известно е, че голяма част от намерените златни и сребърни предмети в "Троя", Шлиман подарил на Музея за праистория в Берлин, а оттам през 1945 година, по време на Втората световна война били пренесени в Русия. От 1993 година руснаци, немци и турци спорят на кого принадлежи съкровището.

Няма да се спирам на биографията на Шлиман, нито на дългогодишните му разкопки на различните слоеве на Троя, тъй като са всеизвестни, написани са безброй книги. Ще се спра върху мястото, където се предполага, че се намира Троя, открита от Шлиман.

На днешната турска територия, до село Бунарбаши на четири километра от Дарданелите и на седем километра от брега на Егейско море, се намира хълмът Хисарлък. Както древните гърци, така и римляните допускали, че именно тук е била разположена Троя, която контролирала всеки кораб влизащ в Дарданелите. Трудно ми е да повярвам, че от това отдалечено място от морето би могло да се извършва контрол над плавателните съдове. Още по-невероятно е, че и до днес, въпреки разкопките, извършени от международен екип в Хисарлъка от 1988 година, не е намерено каквото и да е доказателство за съществуването на древна Троя. Трябва само да се спомене, че разкопаното като Троя селище се оказало римското светилище Илиум.

И отново, къде се намира Троя?/Ил, Илион,Троада/.

Изобщо съществувал ли е град с име Троя или това е една красива легенда? Ако не е легенда къде са описаните от Омир градове, реки, острови и планини? Имало ли е в действителност война между ахейци и троянци и кога се е разиграло действието? На тези въпроси няма отговори, вълнували хората в древността и днес, а може би и в бъдеще.

Прочетох на глас написаното, обърнах лице към Учителя, който не ме прекъсна нито веднъж и попитах:

- Това е, така да се каже първа част. В следващи те страници имам сравнително по-подробни изложения. Мога ли да знам какво е мнението ти? - и търпеливо зачаках. Знаех, няма да ми отговори веднага и все пак исках да разбера какво мисли.

Той наистина не бързаше да отговори, изглеждаше вгълбен, зелените му очи се взираха някъде напред.

- И нямаш никаква идея къде може да се намира Троя? - попита той след дълга пауза. Повдигнах рамене. Не знаех и замълчах.

- Отбелязал си интересни ориентери от описанието на Омировата Илиада. - Погледна ме продължително в очите и продължи: - Пропуснал си да отбележиш "Ал кестида", трагедията на Еврипид. Зная, чел си я, но защо не е отбелязана?

Наистина, защо не включих описание, подсказващо събития, станали преди войната за Троя? А можех да цитирам по памет този пасаж...

Знаех, че навръщане от столицата на Амазонките град Темискира на Евскински понт, Херкулес с натоварените на кораби свои войски пристигнал в Троя и освободил от морското чудовище Хезиона, дъщерята на троянския цар Лаомедонт. Морското чудовище било изпратено от Посейдон, за да накаже цар Лаомедонт, защото отказал да плати на Посейдон и Аполон възнаграждението за построяване стените на Троя, тъй като по заповед на Зевс двамата богове трябвало да му служат.

Аполон изпратил във владенията на Лаомедонт мор, а Посейдон морското чудовище. Херкулес за награда поискал от Лаомедонт конете, дадени му от Зевс, като обезщетение за сина му Ганимед, отвлечен от орела на

Зевс и отнесен на Олимп. Ганимед е зевсов любимец, надарен с безсмъртие, той поднася на боговете амброзия от нектар.

Изминало време... (след като Херкулес се освободил от робството си при Омфала), той събрал голяма войска и с 18 кораба заминал за Троя. Тук героите се покатерили по високите стени и влезли в града. Със стрелите си Херкулес убил Лаомедонт и синовете му - без Подарк и дъщеря му Хезиона. Хезиона откупила Подарк и оттогава го наричали ПРИАМ (Откупен). Той останал да управлява Троя.

- Ученико, нека към "спомените" да прибавим едно уточнение от "Метаморфози" на Овидий: "Есак бил син на троянския цар Приам и брат на великия герой Хектор. Роден е на склоновете на гористата планина Ида." Така, сега и двете "вмъквания" имат значение. Но кажи какво от всичко в изложението, ти прави най-силно впечатление?

- Горещата река и как водите на реките тръгнали в обратна посока - отговорих без да се замислям. - Твърде дълго съм разсъждавал върху това събитие, имам работна хипотеза, но не мога по никакъв начин да докажа моите предположения.

- И какви са те?

- Смяна на магнитните полюси на земята. Само тогава е възможно "водите на реките да тръгнат в обратна посока". Изтокът става Запад, Западът - Изток, Северът - Юг, а Югът - Север. Омир е искал да ни подсказе, че това събитие не се е случило както твърдят гърците 1200 години пр.н.е., а много, много назад във времето при смяна на магнитните полюси на Земята. С други думи Троя е съществувала през каменната ера. Ето, това ме смущава.

/Не отдавна астрономите съобщиха сензационна вест: Слънцето огледално е сменило посоката на магнитното си поле. Северният магнитен полюс вече се намира в южното полукълбо.

Явлението не е уникално - пълният 22-годишен цикъл е свързан с 11-годишния цикъл на слънчевата активност и смяната става по време на минаването през

максимума. Този факт е известен, но цикличността на слънчевата активност си остава тайна.

Магнитното поле на Земята също е променило огледално своята посока, но последната подобна "врътка" става преди 740 000 години. Учените считат, че Земята отдавна трябваше да върне полюсите си по местата им, но никой не знае кога ще го направи.

Макар да се държат различно, има нещо общо в поведението между магнитните полета на Земята и Слънцето. Напрегнатостта на магнитното поле на Слънцето е около 50 гауса, а на Земята 100 пъти по-малко. Когато слънчевата активност нараства и се увеличават петната върху повърхността на звездата ни, магнитното поле започва да се променя. Напрегнатостта на полето около петната е стотици пъти по-високо от основното./

Учителят седна до мен, взря се в монитора на отворения лаптоп, и посочи с пръст следващото заглавие: "ВЪПРОСИ".

- Не е ли по-добре първо да разгледаме въпросите на които търсиш отговори? Виждам, не са малко.

Не изчаках втора покана и тутакси преместих показалеца на
ВЪПРОСИ:

* Възможно ли е Троя да не се намира в Азия?

* Защо троянците нямат флот? /Споменава се само за един единствен кораб с който Парис отвлякъл Елена. /Корабът плавал ТРИ ДНИ от бреговете на ЛАКОНИЯ, от устието на река ЕВРОТА до Троя. /От Спарта до Троя./

* Троя е била обградена от гърците и жителите ѝ не могли да избягат и се скрият в планините или на други места. Как тогава от далечното Черно море на помощ дошли с бързи коне Пентезилея с амазонките?

* По кое море е минал и цар Резос, за да помогне на трояците?

След като е имал кораби защо не е дошъл с тях поне в близост до Троя, а ги е оставил в ПЕРКОТА. Къде е Перкота?

* В помощ на Троя дошъл от бреговете на беловласия Океан цар Мемнон с грамадна войска от етиопци.

На същата страница на дисплея се намира и заглавие

"Древни писания със съвременно тълкуване" запланирано за по-късен прочит. Но тъй като не бяхме разисквали задълбочено по темите за Троя, реших да не ангажирам Учителя с допълнителни въпроси и посегнах да затворя файла.

- Нека да остане - спря ме той. - По-добре да прочетем повече. Хайде, нека да видя.

ДРЕВНИ ПИСАНИЯ СЪС СЪВРЕМЕНО ТЪЛКУВАНЕ:

* Потънал в пот, бог Хефест изковавал в ковачницата си двадесет триножника едновременно. Триножниците на златни колела, сами се придвижвали до боговете и сами се връщали обратно.

* Бог Хефест вървял, воден под ръка от златни прислужнички, които той изковал и които били сякаш живи.

* В ковачницата си бог Хефест, взел духалата, сложил ги на огнището и заповядал да раздухат огъня. Духалата духали върху огъня, подчинявайки се на божественото желание, ту равномерно, ту с рязко засилване. Бог Хефест хвърлял в огнището мед, олово, сребро и скъпоценно злато. Изковал Хефест на Ахил щит и го украсил с чудни образи. Върху щита изобразил земята, морето и небето, слънцето, месецът и звездите. А измежду звездите изобразил съзвездията Плеади, Хиади, Орион и Голямата мечка. Изобразил и два града. В единия празнуват сватба, по улиците се движат сватбени шествия и хорове от младежи, а жените ги гледат от праговете на своите къщи. На площада се е събрало народно събрание, където двама граждани спорят какъв данък трябва да се плати за едно убийство. Разделени на две партии, гражданите подкрепят единия или другия от спорещите. Вестителите усмиряват гражданите. Насядалите наоколо градски старейшини, взимайки в ръка скиптъра, изказват своето мнение по спорния въпрос. А в центъра на кръга са поставени два таланта злато, награда за оня, който най-справедливо ще осъди по спора. Обсаден от врагове е другият град. Оставили младежите, жените и старците да защитават града воините са устроили засада, предвождани от бог Арес и богиня Атина Палада.

Двама разузнавачи вървят напред и следят враговете. Но ето показват се стадата, заграбени от враговете и скритите в засада си взимат откраднатите крави и овце. В стана на враговете са чули шума и са се притекли на помощ. Завързал се е кръвопролитен бой, а в боя между воините сноват богините на злобата и раздора и страшния бог на смъртта. Върху щита бог Хефест представил орачи, вървящи след плуговете. Стигнали до синора на нивите си и слуги им подават чаша вино. И жетвари има изобразени на щита. Едни жетвари жънат, други връзват снопи, а децата събират класове. Собственикът на нивата с радост наблюдава как се събира богатата реколта. Настрани жени готвят обяд за жътварите. До тях е изобразен гроздобер. Младежи и девойки носят в кошници грозде. Хубав младеж свири на лира, а около него се вие весело хоро. Изобразил е Хефест и стадо говеда.

Два лъва са нападнали стадото. Пастирите се мъчат да пропъдят лъвовете, но кучетата се страхуват да ги нападнат и само лаят. По-настрана изобразил пасящи в долината среброруни овце, ясли, кошари и колиби на пастирите.

Накрая Хефест изобразил хоро на момци и моми, играещи, хванали се за ръце, и селяни, любувачи се на играта им. А наоколо по целия щит богът изобразил Океан, който заобикаля отвред земята.

Бог Хефест изковал на Ахил броня, която блести сякаш ярък пламък, тежък шлем със златен гребен и наколенници от гъвкаво олово.

БОГОВЕ И НИМФИ СЕ НАМЕСВАТ В ЖИВОТА НА ХОРАТА

Те вземат страна в битките, помагат на своите любимци, карат се и се бият, любят се и се веселят, приемат различни превъплъщения на животни и хора. Нищо човешко не им е чуждо. Много от героите са родени от богове и смъртни. Ето няколко примера:

* Ил бил правнук на Зевсовия син Дардан и Електра от плеадите.

* Ахил, син на цар Пелей и богинята Тетида.

* Елена - дъщеря на Зевс и Леда.

Боговете и богините покриват с тъмни облаци героите си.

"...Богиня Афродита покрила Парис с тъмен облак и бързо го отнесла в Троя."

"...Богиня Атина загърнала Одисей в облак и го направила невидим..."

"...Зевс разстлал тъма около Патрокъл така, че няма вече на небето нито слънце, нито месечина."

"...Аякс се помолил на Зевс, да разпръсне мрака..."

"... Богиня Артемида грабнала от жертвеника Ифигения, и я пренесла на брега на Евксински Понт..."

"...Хера заповядала на бога на слънцето Хелиос да слезе преди определеното време."

"...Атина Палада застанала на Диамедовата колесница вместо Стенел. Дъбовата ос на колесницата заскриптяла от тежестта на богинята."

"...От Андромаха паднало скъпоценното наметало, подарък от богинята Афродита."

*...Морската богиня Левкотея дала на Одисей чудно наметало, с което той доплавал до устието на река. Помолил се Одисей на бога на реката да му помогне и богът спрял течението на реката и му помогнал да се добере до брега. Одисей смъкнал чудното наметалото и без да се обръща, го хвърлил във водата. Наметалото бързо заплувало обратно и се върнало в ръцете на богинята.

*...Одисей преминал през градските врати, а Атина Палада го загърнала в тъмен облак и го направила невидим. Тя му се явила под образа на феакейска девойка и го повела към двореца на цар Алкиной, владетелят на феакейците...

Вървял мълчаливо Одисей следвайки богинята и се учудвал на богатството на града, на пристанището с много кораби, на просторния градски площад и на непристъпните стени на града. Гледал с възхищение двореца на Алкиной, изграден изцяло от блестяща мед. Отгоре стените били украсени с железни украшения. В двореца се влизало през врата, излята от чисто злато: рамката ѝ била излята от чисто сребро, а прагът от мед. При вратата пазели изковани от бог Хефест две живи безсмъртни кучета: едното златно, а другото - сребърно.

Покрай стените видял богато украсени пейки, застлани със скъпоценни покривки. Върху поставки стояли излети от злато статуи на младежи с факли в ръце. Чудна била и овощната градина при двореца. В нея и зиме и лете вечно зреели най-различни плодове. Топлият Зефир обявявал градината. Пак там имало лозе, в което през цялата година зреело грозде. В градината бълбукал бистър извор, а друг извор идвал до самия праг на двореца.

*...От нашия остров ще те отведем в родината. За феакейците не е страшно никакво пътуване по море, колкото и далечно да е то... Боговете са надарили феакейците не само с бързо бягане, но са ги направили и първите в света мореплаватели.

* Посейдон заплашил феакейците, че ще превърне в скала кораба, който би откарал против волята му някой странник в родината, а града ще закрие завинаги с висока планина...

...Когато вечерната дрезгавина започнала да се стъстява Одисей се качил на кораба и легнал на приготвеното за него легло. Боговете му пратили дълбок сън и тъй като корабът се носил по-бързо от сокол в ранните зори спрял вече до бреговете на Итака, недалеч от пещерата, посветена на Наядите. Феакейците пренесли спящия Одисей на пясъчния бряг и потеглили обратно. Посейдон забелязал завръщащият се кораб и страшно се ядосал. Той изчакал кораба да навлезе в пристанището и го превърнал в скала...

Феакейците разбрали, че Посейдон е изпълнил закана си и побързали да му принесат умиловителни жертви, за да не прегражда с висока планина мястото, през което се влиза в града им. Те дали обещание на Посейдон никога вече да не откарват странници в родината им.

- Достатъчно. Определил си разказа като изложение на Платон за Атлантида. Какво ти дава основание да правиш това сравнение?

- Описанието на целия чуден дворец, градината със зреещото през всички сезони грозде, субтропичният климат, лъвовете...Първите в света мореплаватели,

светкавичното пренасяне на Одисей от острова с кораб... Нали в Платоновото описание за двореца в Атлантида има толкова близки сходства... И в Атлантида е имало остров, който после потъва... А превръщането на кораба на феакейците в скала дават основание да смятам, че Омир е искал да подсказе къде е потъналата Атлантида... Имам предвид днешните скалисти азорски острови... Остров Бимини.

- Съгласен - одобрително поклати глава Учителят. - Не веднъж сме беседвали по този въпрос, но как си представяш "светкавичното пренасяне с кораба", както разказа току що.

- Мисля, че и това сме коментирали... - учудих се на въпроса и добавих: - Чрез така наречените НЛО. Нали...

- При едно условие - вметна той. - За нас не съществуват неиндефицирани летящи обекти - и тихичко се засмя. - Спомена веднъж, че си виждал НЛО. Нали?

- Да, НЛО висях над София почти цял ден. Стотици хора имаха възможност да наблюдават обекта. На височина около пет хиляди метра, не по-голям от "Боинг", изглеждащ на същата височина от земята, имаше триъгълен вид. Около триъгълника преливаха цветни излъчвания, в жълто, зелено, синьо, оранжево. Висеше на едно място с часове, после за част от секундата се стрелкаше към планината Витоша. Връщаше се към центъра на столицата, заставаше неподвижно на друго място, и отново със светкавична бързина изчезваше. Да, имах честта да бъда свидетел на това уникално събитие.

- Е, да се върнем на тъмнината, с която боговете обгръщат хората. Отбелязана е като важно условие...

- Във връзка с НЛО. Не звучат ли древните описания в съзвучие със съвременността? В множество публикации се споменава, как по време на Първата световна война рота английски войници навлизат в тъмен облак и завинаги изчезват. В други публикации се споменава за обграждане на човек в тъмен облак и внезапното му изчезване. Мога да спомена и спускането на светлинен лъч от НЛО, притеглящ човек отдадено място и след дни го откриват на километри от мястото от където е взет.

Отвлечените, по-късно под хипноза разказват за неприятни, болезнени операции. За съжаление нито едно от многото подобни съобщения не се коментира в научните списания. Считат се за измислени събития, фантасмагории...

- Напълно нормално за днешното време...Но как учените да повярват в нещо, което не може да се провери? Ти какво мислиш за действието на този светлинен лъч? Може ли светлинен лъч да привлече човек и да го внесе в НЛЮ?

- До сега не съм чул или прочел някъде светлината да привлича и издига товари, още повече, нямам аналог за сравнение. Но ти си ми казвал, това което е невъзможно да разкрие днешната наука се отнася до неизвестни закони, които ние наричаме чудеса. Това не означава, че по-напреднала от нас цивилизация не може да го извърши. Възможно е да притежават знания, които ние не познаваме и затова отричаме всичко, което не можем да обясним.

- Човешкото тяло притежава ли магнит?

- По телевизията са показвали мъже и жени, които лепят по тялото си метални предмети, ютии, тигани и какво ли не? Не съм виждал светлинен лъч да привлича хора. Не мога да го обясня.

- Човешкото тяло може да бъде моментално намагнитизирано - поясни Учителят.
- То съдържа 75 % течности, светлинният лъч е свръх мощен магнит, той привлича човешкото тяло... Ние, хората все още не притежаваме тази технология. Може би следващите поколения.

Стана, погледна през отворения прозорец, лицето му се оживи и тръгна към вратата.

- Да излезем и да се поразходим навън. По-късно ще дам доказателства за твърденията.

Слънцето е нагряло камъните около сградата, въздухът прохладен и наситен с мирис на трева. Учителят се отправи към високият стар дъб и седна на каменната пейка.

В прозрачната златистосинкава светлина полето в далечината наподобява море, в което растат отделни дървета. Красотата пленява, но по-силно от нея е нетърпе-

нието, с което очаквах мига, в който ще бъде въведен в "Светая светих." Седнах до него решен да продължа с изясняване явлението НЛО:

- Говори се за извънземни посещения от НЛО... За извънземни същества.

- Ти земен ли си, Ученико? Нищо създадено на земята не е възникнало хей така, спонтанно и самостоятелно от природата. Природата, ако така искаш да я наречем, се създава с човешки клетки, с животински клетки със семена... Всичко на земята е пренесено от горе - посочи с пръст небето. - С много любов и небесна прозорливост по-съвършени от нас същества са ни създали... Поточната дума е пресъздали. Създадена е човешка клетка...Ние сме извънземни създания. Ти видя НЛО. Мислиш ли че идва от други планети?

- Да, защото на земята все още не е създаден подобен летателен апарат. Въз основа на открити документи в пресата се появиха и предположения че преди края на Втората световна война германците са успели да създадат летяща чиния, но тя не издържала изпитанията... А и германците били победени и не са могли да продължат опитите.

- Това, което са ми доверили моите Учители е, че извънземните са идвали много пъти на Земята... Да не забравяме, че и Земята не се е сътворила сама... ГОЛЕМИЯТ ВЗРИВ, ЗА КОЙТО ПИШАТ И ТВЪРДЯТ УЧЕНИТЕ НЕ СЪЩЕСТВУВА! НЯМА ГОЛЯМ ВЗРИВ! Всеки миг във вселената се извършват взривове. Но всички те са програмирани, насочени. Всичко е космична интелигентност, мъдрост и знания... Предпоследното идване на братята ни от по-висш разум е през пети век преди Христа, а последното през първи век след Христа. А това, което ти си видял не идва от далечните планети. Идва от Шамбала...

Стана, извини се, че има да извърши неотложна задача и се отправи към скалите. Наблюдавах как се приближава към високия зъбер, да завива покрай отсечените скали и да се загубва зад тях. Знаех къде отива и мечтаех да го придружа, но времето не бе дошло. Трябваше да се примиря и да чакам.

Седях в просторната манастирска стая, четях от лаптопа продължения на писанията за Троя и се подготвях да задавам въпроси за плаванията по маршрута на Одисей, Тук съм направо безпомощен. Години наред изучавах маршрута на знаменития Одисей, достигах до някакъв предполагаем положителен резултат, после изчисленията се объркаха и започвах отначало. А и кой ли би могъл да предложи нещо по-приемливо и достоверно, след като много учени, опитали се да разгадаят пътя, по който е преминал Одисей, не успяха да го разкрият.

Записал съм "Одисей разказва за своите приключения".

Изброени са местата, през които Одисей е преминал и как след отпътуването му от Троя достигнал земите на киконите и завладял техния град ИСМАР. Следващият пристан е един пустинен остров, по-следващият е островът на Лотофагите, където им поднесли сладък лотос. След дълго плаване акостирали на острова на свирепите циклопи, където ослепили циклопа Полифем.

Следващият пристан е острова на ЕОЛ. Чуден остров заобиколен с неразрушима медна стена, а бреговете му, издигнати като отвесни скали над морето. Невероятен плаващ остров...

Одисей разказал приключенията си на ЕОЛ и преди да отпътуват ЕОЛ дал на Одисей голям мях, завързан със сребърна връв. В този мях били поставени подчинените на ЕОЛ ветрове. На свобода оставил само един вятър Зефир, който трябвало да кара корабите към Итака. ЕОЛ забранил да се отвързва мяха докато не пристигнат и родината си. За съжаление спътниците на Одисей, почти пред бреговете на Итака, от любопитство отвързали мяха и затворените в него ветрове изскочили и вдигнали страхотна буря в морето.

Бурята върнала корабите отново на острова на ЕОЛ и Одисей за втори път помолил ЕОЛ да му помогне да се завърне в родината, но ЕОЛ се разсърдил и го изгонил от двореца си.

Отново поела по море флотилията от дванадесет кораба на Одисей и стигнала до острова на лестригоните... При един кладенец спътниците на Одисей срещнали

мома с огромен ръст, и тя ги завела в града, при баща си Антифат, цар на лестригоните. В двореца те видели неговата жена, на ръст колкото висок хълм... Лестригоните избили спътниците на Одисей и от дванадесетте кораба останал само един и с него Одисей и екипажа му отплавали...

Дълго плавали по безбрежното море и стигнали до остров ЕЕЯ, където живеела красивата МАГЪОСНИЦА КИРКА, дъщеря на бог ХЕЛИУС. Тя превърнала екипажа на Одисей в свине. На Одисей се явил бог ХЕРМЕС в образа на прекрасен юноша и го научил как да освободи от властта на магьосницата хората си. Дал му и един чудодееен корен, който да предпази Одисей от магиите на Кирка.

Цяла година Одисей и екипажът му живели щастливо в двореца на Кирка. Накрая помолили да ги пусне да се завърнат в родината си и Кирка се съгласила, но при едно условие - Одисей да посети царството на мрачния Хадес и там да запита сянката на тиванския прорицател Тирезий за съдбата си.

Подчинявайки се на съдбата, мореплавателите се качили на кораба си и отплавали към края на земята, до входа за царството на мрачния Хадес. Кирка им изпратила попътен вятър и корабът най-после стигнал до водите на беловласия ОКЕАН и спрял до брега на печалната страна на кимерийците, където никога не свети на хората бог Хелиос. Страна, покрита със студена мъгла, вечно обгърната в дебела пелена от нощна дрезгавина... Изтеглили кораба на брега, взели дадената им от магьосницата овца и черен овен и при високата скала, където Коцит и Пирифлегон се вливат в Ахерон, Одисей изкопал с меч си дълбока яма, извършил над нея три пъти възлияния с мед, вино и с вода, посипал всичко с ечемично брашно и заклал над ямата жертвите...

Одисей изгорил жертвите, повикал по име бог Хадес и жена му богинята Персефона, разговарял с душите на умрелите, а прорицателят Тирезий му предсказал какво го очаква в бъдеще и какво трябва да направи. Върнал се Одисей на остров Еея, а Кирка му разкрила какви опасности го очакват и как да ги избягва. На следващата

сутрин корабът минал покрай острова на сирените, после навлязъл в тесния проток, но встрани от мястото където се виждал дим и се чувал ужасен шум. Там те видели как Харибда поглъща морската вода, а около грамадната ѝ паст клокочели вълни. Дълбоко във вътрешността ѝ сякаш в котел кипяла морска тиня и пръст.

/Приема се, че това е протокът между остров Сицилия и Италия/.

В "Одисея" в разказа за "Сцила и Харибда":

"... А когато тя изригвала погълнатото, водата наоколо кипяла и бушувала със страшен грохот и солени пръски стигали до самия връх на скалата".

Сцила протегнала и шестте си шии с шестте грамадни уста с по три реда зъби и грабнала шестима от спътниците на Одисей. Сцила ги излапала при входа на пещерата си.

От Сцила и Харибда корабът се отправил към Тринакрия - острова на бог Хелиос, където спътниците на Одисей убиват няколко говеда от стадото на бога. За наказание Зевс вдига ужасна буря, разбива кораба и всички с изключение на Одисей загиват. Хванат за клоните на СМОКИНОВО ДЪРВО, което растяло на скалата до самата Харибда, изчакал Харибда да ИЗРИГНЕ заедно с водата мачтата и гредата от разбития кораб. Спуснал се върху тях и с помощта на Зевс се спасил и от чудовището Сцила, което не го забелязало.

/Смокиновото дърво не напомня ли за школите на древните тайни учения, олицетворяващи по-висши тайни знания./

Следва отпътуването на Одисей от острова на феакейците, описано по-горе и връщането му в Итака след двадесет години.

Имах невероятно много въпроси да задавам на Учителя, въпроси, които винаги са ме вълнували и на които никога не съм намирал отговор. Задавал съм си, например въпроса, откъде Омир е познавал толкова добре маршрута по който е минал Одисей? Нали е бил сляп? През VI в.пр.н.е., когато са "записани песните" на Омир на книга в Атина и са се превърнали в литературни произведения, някой знаел ли е къде се намират островите

и градовете от Илиада и Одисея?

И тогава ли са считали "песните" му за епични поеми, а не за реални събития? Нали са ги изучавали задължително в училищата на цяла Гърция.

И днес три гръцки града си оспорват родното място на Одисей. Аз си задавам въпрос, дали Одисей е бил реална личност, съществувал ли е или под това име се крие неизвестен гений. Какво ли означават сами за себе си, като семантика буквите ОМИР? Ще ми се да вярвам, че във всички имена на богове, герои, острови и градове, изречени от Омир, са закодирани смислови значения, които ние трябва рано или късно да дешифрираме. Нали по този начин научно бе доказана и декодирана част от библията.

СЕВЪР

Няма да описвам подробно всички събития, преживени в манастира, време благотворно за мен, не само с неповторимостта на природната красота, сред която живях - чистия въздух, пропит с дъха на билки и знанията, които получих. Ще ви запозная с по-важните от тях.

Слънцето освети стаята, заигра по очите и ме събуди. Шест часа сутринта, чувах подсъзнателно, че Учителя ме вика. Станах, облякох се и слязох на двора. Наистина бе там.

- Готов ли си, Ученико? - попита щом ме видя, усмихна се загадъчно и добави: - Да закусим и да вървим...

Докато закусвахме с прясно мляко, топли питки, намазани със сладко от боровинки, през цялото време тръпнех в очакване дали ще се случи събитието, за което мечтаех с нетърпение всеки час. Нахранихме се, Учителят стана и тържествено ме поведе към подземията, там, закъдето жадувах от дни. Вместо да се успокоя, сърцето ми заби учестено, вдигам глава да огледам "движещите се" фигурите върху скалата, не ги откривам и изненадан се спирам с поглед, взрян в скалите. Не може да бъде, фигурите са изчезнали сякаш никога не са съществували. Но аз с очите си ги видях, а Учителят потвърди, че са изработени от атлантите. Тогава защо не ги виждам? Денят е слънчев, небето чисто и лъчезарно, а магията с движещите се фигури е изчезнала и това ме шокира. Учителят е застанал до мен и равнодушно наблюдава изненадата ми.

- Да ги възстановя отново ли, Ученико? – неочаквано проговаря той и ме извежда от съзерцанието на невидимите фигури. Както винаги знаеше какво мисля. Погледнах въпросително.

- Забравих вълшебната си палка - продължи той и бегла усмивка се плъзна по устните му. - Ще се опитам все пак да ги възстановя... - Вдигна ръка към скалите и

с жест на жрец гръмогласно нареди: - Хайде, покажете се!

Знаех, шегува се и въпреки това се загледах към скалите, очакващ наивно фигурите да се появят. Е, те не се появиха, в очите на Учителя заблестяха весели пламъчета. Смутен зачаках обяснението.

- Да вървим, Михаиле - прикани ме без да обясни отсъствието на фигурите и тръгна напред. Последвах го, направи няколко крачки, спря, спрях и аз, той посочи с ръка скалите: - Мисля, че са ме послушали.

Върху скалите се появиха част от фигурите, но не се движеха. Чаках разяснение. И то дойде:

- Всичко зависи от разстоянието, мястото и ъгъла на наблюдение. Една стъпка наляво или надясно и фигурите няма да се виждат. А и те не са направени да бъдат забелязвани от всички... Виждаш ги почти неподвижни, защото слънчевата светлина бавно, незабележимо преминава през тях и ги осветява. Ако се вгледаш по-внимателно, ще установиш, че се движат милиметър по-милиметър.

- Виждам, движат се - възкликнах аз.

Учителят тръгна напред мълчалив, лицето му излъчваше увереност. Сигурно ми се привиждаше, или наистина забелязах около главата му да се образува светлинен ореол, като на светците. Вървах на три крачки след него, стъпвах по стъпките му. Той стигна до скалата, спря, изчаква ме и заговори:

- Хората казват, че за всяко нещо има време. Аз казвам, това са житейски думи, наследство от миналото... От преживяното, от опита... Знам, беше търпелив, макар че изгаряше от желание да те доведе тук - посочи скалата.

- В природата има закони, които трябва да се спазват. Сега ти откривам нещо важно в живота. За да влезем вътре в скалата, тя трябва да отвори врата и да ни пусне вътре. А за това е нужно да знаеш по кое време и час е възможно това действие. То зависи от разположението на Слънцето, Луната, планетите, от небесната механика и от други тайни, които по-късно ще ти разкрия.

Приблужи до скалата, постави дланта на дясната си ръка върху нея и отстъпи крачка назад. Подобно на Али

Баба и четиридесетте разбойника, но без "Сезам отвори се!" в монолитната скала се очерта рамка на правоъгълна висока врата, тя се завъртя на място и откри широко осветено предверие.

С туптящо, от вълнение, сърце последвах Учителя в помещението и видях как вратата автоматично се затвори след нашето влизане. Добра автоматика... Навлязахме в света на фантастиката. След десетина крачки се изправихме пред друга врата, над входа на която светеше червеникава светлина с надпис на български език; ДЕЗИНФЕКЦИЯ. Надписът започна да мига, върху нас се изсипа разноцветен дъжд от светлинни лъчи. Вземах се предпазни мерки за защита на лабиринта от бактерии, които можехме да внесем отвън. Секунди, надписа изгасна, вратата се отвори и влязохме в зала с невероятни размери. Над петдесет метра ширина и височина, облицована в зеленикав мрамор, осветена от слънчева светлина, излъчваща се от овални тела на тавана. Подът е изграден от разноцветна мраморна мозайка с втъкани в нея мозайчни пана на градове, пирамиди, земи, оградени от океани, птици и хора. Върху пода се издигаха наредени продълговати плотове с компютри, неизвестни уреди, табла, напомнящи за цяла атомна централа. На стените - монтирани огромни плазмени монитори, за широкоекранни филми, карти на земното кълбо, изработени от златист, масивен материал, електронни табла с мигащи върху тях светлини. На множество рафтове са подредени в прозрачни кутии, като в библиотека, хиляди дискове, подобни на DVD, с различни големини. Стотици обемисти, подвързани книги, сортирани по цветовете надписи върху обложките. Интерес представляват роботите. Гледах не машини, а полуистински хора, изработени от неизвестна гъвкава материя и си припомних "помощничките на бог Хефест", които го водеха под ръка. Шест на брой са получовеци-роботи, насядали около компютри, следящи с очи хиляди цифри, движещи се по мониторите. Понякога посягаха с ръце към клавиатурите и коригираха или записваха нещо.

- Намираме се в работно помещение - сепна ме гласът на Учителя. - Зад него има още редица огромни

зали. Имаме достъп до следващите пет. - Придърпа стол, седна пред плота с компютрите, покани ме да сторя същото и продължи: - Роботите наистина са невероятно постижение... Могат да вършат и това, което човек не е в състояние да извърши... Притежават мощна памет, поддържат и контролират цялата подземна система, сами се ремонтират и самоизграждат. Да започнем с това, за което веднага ще запиташ. Кой, кога, защо и с каква цел са построили тези тайни подземия? Построени са четиринадесет хиляди години преди новата ера, от специални инженерни части, много преди да потъне Атлантида. Тук е едно от многото депа, по земята, за съхранение и ползване на важни документи, на технически разработки, касаещи бъдещето на човечеството. Можем да ползваме това богатство на знания, дотолкова, доколкото е разрешено на този етап.

Слушах с внимание казаното, бързо премислях и осмислях наученото, анализирах и очаквах нови неща. Учителят поработи за кратко с компютъра и каза:

- Подготвих материали във връзка със записите от лаптопа. Започвам с легендарната Атлантида. Гледай.

Мониторът на стената се освети, появи се прозрачен глобус на земното кълбо, изпълнен от огромен континент, покрит със зеленина и обграден от океани.

- Операторът е снимал от Космоса... Така е изглеждала Земята преди около десет милиона години. Огромният континент е Атлантида, заема местата на Америка и Африка, които още не са се отделили от континента майка и не са изплували от океана.

- Преди десет милиона години е имало живот на Атлантида? - не се сдържах и попитах. - От тази височина не се виждат хора, а и не би трябвало според науката да съществуват...

Учителят "свали" на по-ниска орбита камерата към океана и панорамният филм стана по-видим, с макар и от високо заснети земни обекти. Виждах зелени планини, сини океани и морета, планирани градове с широки булеварди, красиви градини и паркове. По улиците се движеха хора, съвременни автобуси и леки коли. Наблюдавах летища и самолети в полет, пристанища с

акостирали и отпътуващи кораби...

- Наблюдаваме континента от три хиляди метра височина, но при желание можем да видим дори зениците на хората, да чуем разговори. Предлагам да проследим развитието на Атлантида до потъването ѝ, след това да разгледаме градовете и хората, ако желаеш.

Не възразих, макар да изгарях от нетърпение да видя как изглеждат някогашните хора, приличат ли на нас и...

На екрана се появи Атлантида, сниман от пет хиляди метра височина. Континентът е смален на половина, загубил много от земите, които някога е притежавал в северните части. Възникналият Американски континент се е отделил от майчиния континент. Атлантида се е вмъкнала между Северна и Южна Америка, заели местата на потъналите ѝ части.

- Така изглежда Атлантида след втората катастрофа преди един милион години. - уточни Учителят. - Континент с високо развита цивилизация, владееща космични знания и закони. Виж сега Атлантида при третата катастрофа.

Пак от спътникова височина наблюдавам Атлантида, но вече разделен на два острова.

- По-големият остров е Рута, а по-малкият Дайтия - пояснява Учителят. - Катастрофата не се счита за съществена. През тази епоха издиганията и спаданията на земни маси е незначителна. Преминаваме към предпоследната фаза, петстотин хиляди години преди да потъне Атлантида...

Отново космичен филм. Долу континенти, океаните и моретата почти в съвременен вид. От двата острова по-малкия южен остров Дайтия е останал къс скала, а Рута се е превърнал в сравнително малък остров. По средата на атлантическия океан, където властваше велик континент, сега се белее захвърлен остров, ограден от Северна Америка, Западна Испания, част от Западна Африка и на юг - от Исландия.

Наблюдавах земята и островите на Южния полюс, изпъстрени с пастелни цветове на планините и синевата на океана, взрях се в непознато море разстлано в тери-

торията на днешните земи на България, а не далеч от него, разделено от суша синее друго море... Започнах да се досещам защо маршрута от пътуването на Одисей не можеше да се уточни, въпреки усилията на изследователите. И как да го установят, когато никой не е предполагал, че друго море се е простирало на наша територия, изпъстрено с безброй острови.

В днешните земи на България е имало две морета? Учудването ми нямаше граници, щом камерата се спусна надолу, приближи двете морета и там между тях се очерта град, описан от Омир. Да, това е Троя. Не се стърпях и погледнах въпросително Учителя.

- Ето, от това незнание идват въпросите за местоположението на Троя. Учените не предполагат, а е много трудно да установят, че Средиземноморският басейн е покривал част от земите на днешна България.

- Нещата започват да се изясняват - заявих със задоволство. - Но защо Омир е объркал земята? Не е знаел че Средиземно море се е простирало до Троя? И още, защо е писал, че Троя е азиатски град?

- Напротив, много добре е знаел истината и съвсем съзнателно е направлявал разказа, за да накара идните поколения да станат откриватели на една отминала епоха. В "Илиада" и "Одисея" са дадени всички отправни точки, за да се открие истината. Що се отнася до местоположението на Троя в Азия, авторът не е сбъркал. Ти вижда, Средиземно море е разделяло Европа от Азия. Е, не можем да корим миналите поколения, че не са се трудили достатъчно, за да открият къде е Троя. Сега, добре разгледай града на твоите издирвания.

Гледах с възхищение Троя, построен върху не висок хълм, в близост до брега на морето. Върху белият хълм се издигаше двореца на цар Приам, заобиколен с множество едноетажни постройки. Прави улици, обточени с раззеленени дървета, красиво оформени градини и множество къщи и светилища, построени край морето. Да, града е обграден с висока каменна стена. На юг, недалеч от града тече широка пълноводна река, извираща от планина, на която виждам само подножието. Още една река, но по-малка, също извира от загадъчната плани-

на и се влива в по-голямата, може би Скамандър. Сигурно е Скамандър, защото долу, между пясъчния залив и скалистия бряг има широки каменни корита... Щерни? На север не много далеч от града се простира непознат град, построен до брега на другото море, с удобни заливи и устроени пристанища. Виждат се множество кораби и лодки да плават по сините прозрачни води. Градът на цар Резос или Амазонките? Може би, но сега под мен е великата Троя, по улиците ѝ вървят хора, движат се коли с конски впряг, поделение воители с щитове и копия се прибира в казармите на хълма. В красивия залив на морето се носят платноходки, лодки с рибари, къпещи деца вдигат пръски вода. Зад градските стени, в подножието на планината пасат говеда, коне и овци, по на юг се простират лозята на троянци. Един петдесетхиляден град, планиран и изграден по всички архитектурни правила. И красив.

- Троя, преди да бъде разрушена.

- И се намира в България? - все още не можех да повярвам на видяното и развълнуван добавих: - Но ако не разрешиш да публикувам това, което показва на филма, как хората ще научат къде е Троя?

Засмя се, в очите му проблеснаха игривите зеленикави пламъчета:

- Нямам нищо против да публикуваш какво си видял. Въпросът е кой ще ти повярва - и сериозен добави: - Науката върви напред. Остави хората на науката да достигнат до истината. Повярвай ми, с всеки изминат ден, техниката напредва, създават се все по-усъвършени уреди за измерване на възрастта на древни предмети - замлъкна, премисли нещо и попита: - Кажй сега, къде се намира Троя?

Вдигнах поглед към екрана, огледах красивият залив и града над него, близкото подножие на планина, двете реки и свих примирително рамене. Наистина не знаех къде се намира Троя. Освен че е на море. Но на кое море? Естествено на Средиземно море. Това съвсем променя нещата и означава, че другото море, което виждах в далечината е родното Черно море. Височината от която гледам Троя е ниска и от хоризонта, очертаващ

областта не ми дава възможност да видя продължението на релефа. Виждах града, но какво имаше зад него? Там трябваше да се намират планини...

Добре, ще търся Троя на територията на днешното българско Черноморие, но къде? Кой град има изложение наподобяващо Троя?

Описал съм всички данни, с които разполагам за Троя. Ще набележа и тези, които още по-трудно могат да се открият, ала съм длъжен да ги имам предвид при издирването - те съзнателно и демонстративно са цитирани от Омир. Уверен съм, той е искал с тези стриктни описания да ни помогне в ориентацията за местонахождението на Троя където е имало:

* Свещен дъб, посветен на Зевс. Ясно, дъбът като дърво не можеше да е доживяло хилядолетия, но "Свещен дъб, посветен на Зевс" - може да бъде масивна постройка, голяма скала?

* Не се ли отнася същото и за "Свещената смокиня на хълма"? Нали "смокинята" е символ на посвещение. А посвещението се е извършвало предимно в храм.

* Надгробната могила на Батией? Възможност за идентификация на малък хълм до Троя ?

* Надгробна могила на Есиет, от която се вижда целия ахейски лагер - указание за характерна височина?

Първото нещо, което се захванах да анализирам е наличието на две реки и близки две планини. Започнах с курортното селище Резово, разположен на левия бряг на пълноводната и чиста река Резовска, (Резвая), която казват била кръстена на името на тракийският цар Резос, дележаща границите между България и Турция. Ограбвано многократно някога от пирати, селото в миналото се местило няколко пъти, докато, опожарено и оплячкосано от турците след Преображенското въстание в 1903 година, се установило на сегашното място. Познавам отлично нашето Черноморие, но в това селище с високи брегове, заливи и плажни ивици не виждам белези, подсказващи за древна Троя. Мислех да изключа Резово от предположенията, но си спомних, че гръцките кораби били изтеглени на пясъка, а троянци могли да ги наблюдават от хълма до двореца на цар Приам. Възможно ли

е гръцките кораби да са акостирали на отсрещния бряг (сега на турска територия), където има широка плажна ивица и прекрасно се вижда от Резово?

На десетина километра по на север е китното селище Синеморец. Първите му жители, заселили се тук преди два века са го нарекли Глазньо, което значи Синьо. На италианските морски карти името е записано като Гладжио, турците пък го преименували в Каланджа. От 1935 година селото носи сегашното си име. Жителите са били предимно бежанци от Източна Тракия, заели местата на изселилите се през 1913 година гърци.

Преди петнадесетина години къщите на селото бяха накацали на високия бряг между устието на река Велека и морето. Днес къщите и луксозните вили са плъзнали до двата плажа и населили целия бряг. През селището тече рядко красивата река Велека, а наблизо се издига Странджа планина. В околностите няма други планински вериги, местността в по-голямата си част е равнинна, не липсват и така характерните долове, описани за терена на Троя.

И двете курортни селища са построени на брега на Черно море, в близост са до Странджа планина и имат реки. Синеморец има само една река Велека. Но притежава много долове. Устието на река Велека при вливането в морето образува каменни корита, удобни за щерни. Липсата на втора река не ме притеснява, може отдавна да е пресъхнала.

Ахтопол - (Агатопол), древно пристанище, изградено върху скалистия ахтополски полуостров, на чиито провлак се виждат останки от мощна крепостна стена от началото на VI век. Селището е съществувало и през античния период и ранножелязната епоха. В периплуса на Ариан на 250 стадия на юг от Херсонес (Маслен нос) или точно на разстояние до Ахтополския полуостров, е отбелязано пристанище Авлеутейхос.

Историята на курортното градче не е проучена добре. В древността тук е съществувало тракийско селище, в което по-късно се преселили елинските колонисти. Римляните имали брегова застава, известна с името Перонтикус. Византийският пълководец Агатон изградил

върху развалините на римската крепост нови укрепления. Може би в негова чест града носи негово име Агатополис? Това име обаче се превежда и като "град на щастието". Както съдбата на всички черноморски селища, градът непрекъснато преминава ту във византийски, ту в български ръце. Превзет от турците в XIV век, те го нарекли Ахтенболу. До 1829 година бил значителен град, седалище на митрополит. По време на робството многократно нападан и ограбван от пирати. Унищожен изцяло от пожар през 1912 година. Сегашният град е строен наново.

В близост до града се издига Странджа планина. С красиви заливи и прекрасни плажни ивици, но без реки, Ахтопол трудно е сравним с Троя.

На 15 км. по на север с две безименни реки е град Царево, (бивш Мичурин и Василико). Погрешният превод на старото име Василико, считано, че произхожда от василевс - цар, дал името Царево, вместо босилек. Местните жители българите, са го наричали Босилково. Предполага се, че градът е основан още в древността от колонисти, на мястото на днешното селище Лозенец. По време на османското робство, наплашени от честите грабежи на кърджалии, жителите му го напуснали и се заселили в стария квартал на Царево, наричан днес Василико. Преселниците укрепili новия град, изсекли скалата откъм морето, за да стане недостъпна, а откъм сушата издигнали стена, пред която прокопали ров. След пожар изпепеляващ града той е преместен на днешното място.

Двете реки правят местоположението на града интересно и загатват за древния град. По-пълноводната река тече на юг непосредствено зад древния град Василико, днес квартал на град Царево и при вливането в морето образува удобни каменни щерни. Между (стария квартал) Василико и Царево протича по-малка рекичка и се влива в морето, но не образува каменни корита. В близост се намира Странджа планина с връх Папия. Характерно за старият град Василико са множеството долини, и водата, извираща от белите скали на пътя между Царево и кв. Василико.

И тук, както в Резово от височината на Василико, е допустимо да бъде построен царския палат на Приам, от където може да се видят корабите на ахейците, акостирани на плажната ивица недалеч от града.

Между Царево и курортното селище Лозенец тече Потурнашка река, вливаща се в морето, а малко по на север тече друга безименна река. Както споменах на това място някога бил основан град Василико. В древността тук минавал римският крайморски път.

Селото е основано от бежанци в местността Лозята (Емболец), откъдето е получило името си. Лозенец има прекрасни плажни ивици. Странджа планина е наблизо. Тук няма характерни височини, нито удобни места за щерни.

Следващото курортно селище по посока север е Китен. Намира се на южния край на залива, на 6 км. от Приморско. В древността на самия нос имало крепост - Урдовиза. Следи от крепостта има и досега. Навътре в сушата се намират интересни останки от древното тракийско селище Урдовиза, преградено и днес с мощни каменни блокове от крепостни стени, построени през VI век. Селото не е на морския бряг, до него не преминава река, но това древно селище би могло да има още по-древно име и да бъде един от градовете около Троя...

Тук тече река Караагач, а недалеч е друго селище, заслужаващо по-сериозно внимание - град Приморско със старо име Кюприя.

Разположен на носа, вдаден между залива Стомополо и Дяволския залив. И тук, на самия нос някога е имало крепост. С двете пълноводни реки Караагач, (разклоняваща се към Китен и Приморско) и Дяволска река, със широки плажни ивици, Приморско твърде добре отговаря на описанието за Троя. Около града има не малко долове и долчинки, Странджа планина е наблизо, а устията и на двете реки са прекрасни места за каменни корита.

Мислено се движа по брега на полуостров Буруна, скътан между двата залива на Ропотамо и Стомополо. Скалистият бряг е стръмен и недостъпен. Редят се едно след друго красиви заливи и следващият обект за размисъл е Маслен нос (Зейтинборун) със светлите скали.

Тук няма открити древни селища, но това не доказва, че някога не ги е имало. Брегът на север е изпречил срещу морето ужасяваща стръмнина. А долу са известните процепи и пещери, легендите за които разказват, че са свързани под земята с пещерите на Вълчаново кале. По тези подземни проходи пиратите отнасяли заграбените съкровища.

Между Приморско и древния град Созопол тече река Ропотамо. Някога е била доста широка и според мен плавателна. Днес е известна с водните си лилии и с високия рид, чийто връх е увенчан с група скали - Вълчаново кале или още по-известното за всички иманяри "Лъвската глава" - огромна каменна фигура, наподобяваща на лъвска глава, за която легендата разказва, че в подземните пещери са скрити несметните съкровища на войводата Вълчан.

Замислих се за легендите и за невероятните истории, които съм слушал за войводата Вълчан войвода. Притежавам няколко оригинални кожени карти с описи за скрити хайдушки съкровища, придобити от поколения наследници, които след дълги и безплодни издирвания ми ги подариха. Притежавам и снимка на прочутия Вълчан войвода, висок, едър мъж с гъста черна коса, с рунтави вежди, под които гледат широко отворени очи. В ръце държи старинна пушка, притисната към гърдите.

Разговарял съм с мнозина "търсачи на съкровища", които ме уверяваха, че са препрочели стотици пъти описанията в старинните кожени карти, но макар и невероятно точни в указанията на дадената местност, те не са успели да открият заровените съкровища.

Говорихме с Учителя по този въпрос, показах на компютъра ръкописите от сканираните кожени карти и се интересувах защо след като има толкова точно описание на обектите, не могат да бъдат открити.

- Ако живееше по време на Вълчан войвода, в онези размирни години, как би изработил карта, в която се описва къде е заровено съкровище и по какъв начин се стига до него, да се открие и вземе?

Учителят не подлагаше на съмнение верността на написаното в кожените карти, в които се твърдеше, за ук-

рити големи количества злато и други ценни вещи, затова въпросът ме изненада. Първо помислих, ще погледне със скептицизъм на зададените иманярски въпроси, считани от археолозите за измислици, но той прие нещата съвсем нормално.

Задавал съм си този въпрос многократно, мислил съм по него и ето сега Учителят задаваше същия въпрос.

- Ще я направя секретна - отвърнах моментално. -Описанието на местността ще опиша точно, ориентирите също, но посоките и разстоянията с неверни данни. Само аз или доверените хора ще могат да открият мястото, защото ще знаят тайната.

- Ето и разковничето, което си знаел. Всеки разумен човек би дошъл до това заключение, като се има предвид, че картата може да бъде загубена, открадната или насилствено взета. В шифъра е тайната. Ще имаме време да побеседваме и по този въпрос. Но ти... - спря за миг, сецайки се за нещо и попита: - Преди години не ми ли разказа за фелдшера от Истанбул?

Да, бях споделил с него за едно мое неуспешно разследване като криминален инспектор, по повод откриване на древно съкровище и търсех съвет от него. Разследването започна със задържане на младеж, продаващ незаконно старинни златни монети...

Бях оперативен дежурен и случаят се падна на мен. Задържаният явно не знаеше, че е забранено да се търгува със златни монети и най-спокойно отговаряше на въпросите. Разказа, че поправил покрива на къща на познат възрастен човек, съсед до техния блок, който вместо да заплати с пари му дал две златни монети. Решил да ги продаде и неизвестно защо го задържали. И от тук тръгна впечатляващата история.

Дядо Васил разказал на младежа, че през 1920 година като фелдшер в нашето консулство в Истанбул се занимавал допълнително с билколечение. Славата му се разчула из турската столица. Лекувал не само хората в консулството, но и турци. През 1922 година мандатът изтичал, налагало се да се завърне в България. Преди да отпътува от Истанбул турчинът, когото лекувал и спасил от подагра, го поканил у дома си. Богат човек,

притежаващ къщи, гемии, земи. Разпуснал прислугата и щом фелдшерът влязъл при него заговорил на български език. Казал, че е турчин по произход, но роден в Търговище...

"Един ден - разказал турчинът - като малък играех в двора зад една висока камара вършини и чух, че дядо и татко разговаряха тихо за някаква тайна карта, по която издирвали скрито имане. Намерили белезите, описани в картата, ала там където трябвало да открият плочата и да влезнат при съкровището не могли да я открият."

Много години по-късно, вече младеж, получил от баща си кожената карта и продължил да издирва съкровището. И го открил. Картата била изключително точна, само че в нея имало една дяволия - към посочените за разстояние метри трябвало да се прибавят още цифри. Турчинът решил да се отблагодари на фелдшера, като му разкрие мястото на съкровището. Обяснил подробно как да стигне до Търговишкия балкан и на изпращане му подарил торбичка със златни монети...

Фелдшерът се завърнал в България, купил лека кола Форд и заедно с близък човек се отправили за Търговишкия балкан. Тук нещата не потръгнали - мястото, през което трябвало да проникнат в балкана се оказало обявено за ловна зона на цар Фердинанд и се охранявало. Въпреки това в една светла лунна нощ Васил и съдружникът му се изкачили до билото на планината, погледнали към града за ориентира - полумесеца на джамията и заотстъпвали крачешком назад, докато полумесеца се изгубил от поглед, а те стъпили на белезникава скала. Носели метален шиш с който пробвали да открият процеп в скалата и най-после шишът пропаднал в кутина, която търсели. И тогава от подножието на планината загърмели пушки. Търсачите на съкровището си плюли на петите и по друг неохраняем скат на планината се добрали до града. Дни наред обикаляли около планината, но не посмели да се изкачат наново и се завърнали в Бургас.

Разказът на младежа ме впечатли, реших на място да проверя верността. Посетих дядо Васил в дома му. Живееше със съпруга-

та си в едноетажна къща, в покрайнините на София, с малко дворче, засадено с овошки. Висок, добре сложен мъж на около осемдесет години, със запазено съзнание и завидна пъргавина. Представих се и обясних повода, по който го посещавах. Не се изненада, потвърди казаното от младежа. Повторението на разказа от стареца затвърди правдивостта на събитието, повярвах му и твърдо реших да открия за България съкровището. Още повече, че старецът заяви: "Аз не желая нищо, имам още от златото, дадено ми от Емин. Нека държавата вземе съкровището за народа." Беше честен и добронамерен старец. Върнах се с приповдигнато настроение в управлението, написах рапорт за случая до началника и предложих да отрим съкровището с помощта на бай Васил.

Бях млад оперативен работник и може би затова началникът на отдела не се присмя, внимателно обясни, че с подобни иманярски истории са пълни архивите на управлението. Препоръча да не се занимавам с подобни случаи, но не го послушах. Уговорих бай Васил да заминем през почивните дни и така направихме. Качихме се на влака и пристигнахме в Търговище. Бай Васил се подмлади, обхвана го бодро настроение, веднага се ориентира и посочи планината, по която се бе изкачвал. След няколко часа вече пъплехме по стар коларски път нагоре. Опрян на дълъг остър шиш, взет да открием цепнатината между скалите, бай Васил наперено крачеше по стръмнината. На един завой не без гордост посочи следи от коловоз, които още навремето личали. Издълбани от колелата на каруците, оставили белези върху белезникавите камъни. Стигнахме билото запъхтени и се заоглеждахме. Знакът който трябваше да открие бай Васил бе полумесеца върху минарето на джамията. Но колкото и да се взираше и напрягаше очи да види знака, не успя. Много покъсно разбрахме, че въпросната джамия отдавна не съществува. Оставаше да се ориентира по други запаметени от него белези, но уви. Старецът безпомощно крачеше върху белезникавите скали, търсеше белези от миналото, не ги намираше и с прехапани от вълнението устни, вдигна безпомощно ръце.

- Не мога да се ориентирам, момче - тъжно промълви

той. - Някога около това място нямаше дървета. Сега мястото корено е променено, изникнали са борови дървета... Както виждаш огромни площи са залесени и не ми дава реална представа да се ориентирам. Съжалявам, момче, че те разкарах дотук, но вината не е моя. А знаеш ли какво ми каза турчинът? Щом шишът проникне в цепнатината, да разровя само една педя надолу и ще открия каменен капак. Той е влизал вътре и подробно обясни как да стъпвам по седемте каменни стъпала, но да прескоча предпоследното, което е капан. Щом стъпя долу ще съм в подземие, по което прав може да се върви, било високо и широко. А продължа ли навътре ще премина малка, плитка рекичка. На отсрещния бряг ще се появят двама рицари облечени в доспехи, кръстосали копия пред желязна врата. Рече да не се страхувам, а да се промуша под копията и като заста на зад тях ще открия на гърба на единия от тях, десния, издатина с големина на ябълка. Да я натисна и вратата ще се отвори. Влизало се в друго помещение, в което имало бели, сребърни пари и куп златни пари. И други старинни неща имало, които да не пипам. Каза ми "Вземи от златните монети колкото можеш да носиш, но не забравяй, че имаш право на това само веднъж". Заръча да положи в една малка торбичка от белите пари и да му ги изпратя по капитана на една от неговите гемии, за да бъде сигурен, че съм успял да влезна вътре. Заръча на излизане отново да натисна топката на гърба на рицаря с ризницата, за да се включел смъртоносния капан, който охранявал съкровището. Това е момче.

Върнахме се привечер в София унили, а като компенсация за положения труд и доказателство, че турчинът бе дал златни пари на бай Васил той ми показва десетина "костадинки " останали, за да преживява. Вечерта не посмях да телефонирам на началника си за неспазване на препоръката, както и за неуспешното начинание, за провала в Търговище.

Оставих "конското" и срама за следващия ден и телефонирах на Учителя. Беше пристигнал на църковен събор в София и разказах какво съм извършил. Чух добродушно да се смее, явно го бях развеселил

с иманярската история в полза на България, изкашля се и спокойно каза: "Не се тревожи, много твои колеги са преминали по този път на обучение - на отрицание и надежда... Човекът наистина се е доверил и казал истината. Сам се увери, че цялата природа от двадесет и трета година насам се е променила корено и фелдшера действително не може да се ориентира. И ако все пак можеше да се ориентира, пак нямаше да можете да откриете подземие. Времето, времето все още не е дошло.

В продължение на десет години разбрах едно - времето не е дошло! Времето не е дошло! А кога щеше да дойде това време?

Сега, мислено виждам каменната лъвска глава и искам да науча повече за нея, но точно сега не желая да ангажирам Учителя и продължавам да се лутам в догадки за Троя.

Кой град или селище отговаря на описанията?

Созопол? - един от най-загадъчните градове по нашето Черноморие. Древно тракийско селище, заселено по-късно от граждани на Милет от Гърция през 610 г. пр. н.е., с все още запазилите се старинни къщи и тесни улички, за съжаление няма реки, но не изключвам да е имало. Допускам, че е потенциален кандидат за Троя по много причини: един от първите основани градове от елини при проникването им по левопонтийския бряг. Първият е Истрия - южно от ръкавите на Истрос (Дунав), а вторият Аполония Понтийска (Созопол). Много от авторите разказват, че предводителят на милетчаните е философ Анаксимандър. Градът първоначално е основан на остров Кирик и наречен Аполония в чест на бога на слънцето, здравето и светлината. На остров Кирик някога се е издигнал храм, в които се намирали всички договори със съседните градове и тракийските царе, издълбани върху каменни плочи. Градът бил ограден с крепостни стени, разрушени от римляните през 72 г. пр. н.е., които го превзели и разграбили.

Преминал през много превратности - попадайки ту в български, ту във византийски ръце, ограбван и опожаряван от рицарите на Амадей Савойски, името на Созопол се появява отново през 431 година вече в границите

на Източната римска империя с новото си име Созополис - Град на спасението. И отново потъва в бездните на петвековна забрава в годините на турското робство, превръщайки се в невзрачно рибарско селище, струпало на скалите дървените си къщи.

Израснал съм в три морски града Созопол, Царево и Бургас и не мога да не спомена за откритата в Созопол изящна надгробна плоча на Анаксандър, изработена през VI в.пр.н.е. и прочутата в древността бронзова статуя на бог Аполон, висока 30 римски лакти (13 метра), изваяна от известния атински скулптор Каламис.

Ще добавя, че по време на войната, възникнала между Рим и Понтийското царство на Митридат VI Евпатор (88-63 г.пр.н.е.) Аполония участвала на страната на Митридат VI. Съюзник на Понтийското царство били и ТРАКИТЕ. След като сразили ТРАКИТЕ, римските легиони начело с Марк Лукул, превзели Аполония през 72 г.пр. н.е., прочутата статуя на Аполон е пренесена в Рим и поставена на Капитолийския хълм. По-късно статуята е претопена.

Древна созополска легенда разказва, че статуята не била пренесена в Рим, а скрита в подземията на града. В какви подземия ли? Древни, много древни подземия за които се разказват невероятни легенди. Някога, не зная кога, при изкоп на мазе в къща, собственикът открил в земята сребърен овален капак. Бил много тежък, но успял да го вдигне и проникнал в огромно подземие. Но за това по-нататък. А сега да се върнем към издирването на Троя.

След нос Св. Анастасия започва дълга плажна ивица, затваряща се от нос Атия. Някога тук е съществувало тракийското селища Атия, а легендите разказват за принцеса Атия, тайни подземия и пещери.

Тук се намират части на военноморските ни сили. Няма река, планината не е близо и не откривам удобни места за щерни.

Плажната ивица продължава на север до нос Антиволо, където се виждат потопените в морето гърбове на черни биволи - каменни образувания, наречени Биволите.

Още по на север е нос Таласкара, върху който е разположено с. Черноморец (Св. Никола). Има красиви и уютни заливи с пясък, но с нищо не ми дава основание да го считам за претендент.

На следващия нос е с. Крайморие (Кафка). На брега под селото има заливче с пясъчна ивица. Няма реки, Странджа планина се вижда в далечината.

Мимоходом преминавам и оглеждам нос Чукаля, пясъците на Отманлий и залива "Ченгенескеле" (Циганският пристан) получил името си от черните като цигани хамали, които товарили с дървени въглища корабите на французите и англичаните по време на Кримската война (1853-1856 г.). Сега там е израснало малко, красиво рибарско селище. Отправлям се към Бургас.

Бургас също няма река, но за компенсация притежава три огромни блата, които са се вливали някога в морето. Ще добавя, били са част от морето. Интерес буди остров "Св. Анастасия" недалеч от Бургас.

Някога тук е имало манастир "Св. Анастасия", чието име носи и острова. По време на турското робство манастирът е богат и подчинен на Цариградската патриаршия. След Освобождението манастирът е закрит. Днес на острова е останала част от сградата на бившия манастир, превърната в музей.

Споменавам острова "Св. Анастасия", тъй като не съм забравил, че преди превземането на Троя гърците отплавали с корабите за родината си, а в действителност се укрили зад остров Тенедос. Дали остров Св. Анастасия не е бил този остров? Или остров "Свети Иван" в Созопол?

Без да искам превърнах книгата в пътеводител по нашето Черноморие. Старая да се огранича в представянето на селищата с минимални и най-характерни за изследването данни. Но както и да се старая, все трябва да опиша селищата където евентуално би могла да бъде Троя.

Град Поморие (Градът при солниците или Градът при морето), изграден на полуостров вдаден на 5 километра в морето. В древността се е наричал Анхиало - основан към 400 г.пр.н.е., като колония на Аполония. Древният

град се е намирал по-навътре в сушата, където е била издигната Палеокастро (Стара крепост). При император Траян градът получил ново име Улпия, а през 784 година, по време на византийската императрица Ирина и малолетния император Константин VI, градът бил построен на сегашното си място. Съдбата на Поморие е подобна на съдбата на Созопол. За съжаление с плажните си ивици и красиви заливи и тук не откривам местонахождението на Троя.

/Учителят ми разкри, че едно от древните имена на град Поморие е АМАСИЯ, (име на библейския цар Амасия), римо-византийската колония е РОДНО МЯСТО НА СТРАБОН. След това разкритие вече можем да предположим откъде СТРАБОН е черпил познания за езика на траките и твърдението, че на нос Тиризис (нос Калиакра) тракийският владетел Лизимах е укрil в пещери огромни съкровища./

Ахелой (Анхиало). През курортното селище протича река Ахелой.

Тук на 20.VIII.917 година се е състояла прочутата Ахелойска битка, в която цар Симеон разгромява многохилядната византийска армия на император Лъв Фока. Разположението на селището не отговаря на описанието за Троя. Местността е равнинна, реката вливаща се в морето не образува каменни щерни.

Гледам Акротир - скалист нос, залив с дълга плажна ивица в дъното е курортното селище Равда. Тук някога са били древните корабостроителници на Менебрия.

Несебър в действителност е най-колоритен и привлекателен град на Черно море. Старо тракийско селище, възникнало 2000 г.пр.н.е., под името Менебрия. През VI в.пр.н.е., е заселено от гръцка колония и започва да се нарича Месамбрия а през VI - VII в пр.н.е., славяните го наричат Несебър. През I век СТРАБОН пише за "...Месамбрия, колония на мегарците, по-рано наричана Менебрия, т.е. град на Мена, понеже основателят ѝ се нарича Мена, а пък на тракийски "брия" означава град.

Бил ограден с яки каменни стени, които Марк Лукул разсипал, но през византийско време те отново били издигнати и пак сринати от ордите на турския предводител

Караджабег през 1453 година.

Нешастията, които сполетели Созопол, сполетели и Несебър - преживял всички беди, постигнали Черноморските ни градове. Този град е единственият съперник на Созопол и впечатлява с изящните и многобройни древни църкви. Разказват, че църквите били 41 на брой и са строени от V-XIV век.

Несебър няма реки, няма горещ и студен извор, Стара планина не е съвсем близо до града и все пак се спирам на него? Не, не е поради разкошните заливи с огромни плажни ивици между Несебър и Ахелой и Несебър - Слънчев бряг, където биха могли да акостират гръцките кораби, а заради легендите. Легенди, подобни на тези от Созопол. Най-вече за подземията под църквите...

Още по на север, между Несебър и Обзор, по-близо до нос Емине тече безименна река. Следва река Камчия и с това завършват реките по нашето Черноморие.

Размишлявах и за други наши градове по северното крайбрежие на Черно море, но засега не можах да открия характерните белези, необходими, за да идентифицирам древна Троя. Може би при по-внимателно проучване?

На екрана отново се появи Троя, покрита с дим. От гърло на близка планина до града се издигат огнени кълба, летят скални късове. Вулканът изригва, лава пълзи надолу по склона, стича се сякаш е огнена река, подпалва дървета, изгаря посевите и лозята, влива се със съскащ звук в широка река. Водата зазира, по повърхността ѝ изкачат едри риби, падат отново във врящата вода и тя ги понася мъртви към морето. А в морето се надигат огромни двадесет метрови вълни, връхлитат върху брега и помитат кораби и лодки, разрушават крайбрежните постройки. В този ад бушува ураганен вятър, пречупващ дървета, носи от морето надалеч водопади вода. Покрит от дима и водните пари не виждах града, през мъглата от дим прозираше кърваво черно слънце, което не светеше.

Да, случилото се бе най-малко десет хиляди години преди новата ера. Но къде близо до морето у нас е имало град, с две реки до него и вулкан, който вече не е действащ? Започнах отново наум да прехвърлям гра-

довете по морето, отговарящи на това описание, но все нещо им липсваше, за да приличат на Троя. А може би Троя днес да е село? Не, и селата не отговаряха на описанието. Защо пък изобщо да съществува и днес като селище? Възможно е вследствие на вулкана да е затрупан под земята. И до днес от нея "ни вест, ни кост," както казва народът.

- Да се върнем към записките, Михаиле - подсети ме Учителят. - Записал си ...

Знам за какво намекваше. Сетих се моментално. За това, че гърците объркали Троя и вместо нея стигнали с корабите си в Мизия, воювали погрешно с цар Телеф, който бил техен приятел и син на Херкулес. Цар Телеф обещал да им помага, но отказал да замине с техните кораби в похода срещу Троя, защото бил женен за една от дъщерите на цар Приам и не искал да воюва срещу тъста си. Гърците опътували от Мизия, но не могли да открият пътя за Троя и се върнали обратно при Телеф. Известно ми е защо са объркали пътя. Защото, морето е било изпълнено със стотици острови. Проумях защо Омир не споменава никъде за флот на Троя. Ако е имала, той не е бил на това море, а на другото, това на север... Заблудата идва и от описанието... "Тогава от далечния Понт/Черно море/ пристигнали..."

Както виждам и преценявам, разстоянието между двете морета не е голямо...

Екранът тъмнее. Учителят стана и ме поведе към един от роботите, който щом видя, че се отправихме към него, веднага закрачи към нас с походка на човек, надянал тежки доспехи, спря на метър пред мен и Учителя, усмихна се приветливо и се представи на чист български език:

- Севър, модел ЕАМ, модификация 777...

- Благодаря, Севър - прекъсна го внимателно Учителят. - Удоволствие е да общувам с теб. Моля те, но съвсем накратко, отговори кога си произведен.

- Разбира се - съгласи се роботът. - Вие не се интересувате от модели и модификации. Е, това е разбираемо. Не сте конструктори. Извинете, аз съм на милион и двеста години. Не уточнявам датата на производство, за

да не ви затормозявам с изчисления.

Първата мисъл преминала през главата ми е, че от продължителното стоене в подземие, роботът се е повредил. Не исках да се говори за ремонт, после щях да кажа това на Учителя, който не бе пропуснал изреченото...

- И вашият Учител в началото също бе шокиран от изявлението ми - неочаквано продължи роботът, фиксирайки ме с очите си. - Ще имаме време да разговаряме по този и други въпроси. Притежавам огромна памет и ще ви отговоря на всичко, до което имате допуск за знания, които ви интересуват. Вашите данни, господин Михаил, са запаметени в моята памет. Притежавам разшифровка на вашата ДНК структура, папилярните ви отпечатыци и наистина мога да бъда полезен. Само един въпрос към вас. Може ли?

- Да, какво искате да питате? - озадачен и изненадан погледнах робота.

- Казах, притежавам разшифровка на папилярните ви отпечатыци, а вие като лице с медицинско образование сигурно знаете - папилярната система на пръстите на човека е неповторима.

- Разбира се, това е всеизвестно ... Всеки отпечатък се идентифицира с определено лице. Но какво повече?

- Закодирани спирали на целокупния ви живот - продължи моментално Севър. - Програма ...задължителна 75 процента за живота ви. Останалите 25 процента зависят от биологичния ви компютър, мозъкът. Лично от вас. За добро или лошо. Вие избирате постъпките си и ги реализирате. И техните резултати се отчитат ...

Наистина не знаех. Биологично програмирани..., папилярната система кодирана заповед... Шокиран съм, но сега исках да говорим за друго. Погледнах въпросително Учителя, той не възрази и попитах:

- Гледах на екрана изригване на вулкан... Кога се е случило това събитие?

- На 11 септември в 00 часа и 00 минути, през нощта на 9564 година преди новата ера - тутакси отговори Севър. - Планетарен катаклизъм, предизвикан от откъснали се части на планета, преминаваща покрай земята и

паднали в района на Атлантически океан. Потъване на последния остров от Атлантида... Но вие се интересувате от Троя... - спря, да обяснява, погледна игумена и мен, увери се, че го слушаме и добави: -Ще повтора казаното с малки допълнения: - Покачване нивото на водите в океаните и моретата със сто и петдесет метра. Земетресения, вулканична дейност, потъване на суша, градове, залети от водите. Водите на Атлантическия океан нахлуват в Средиземно море, отварят Дарданелите и през Босфора връхлитат в сладководното дотогава Черно море. Една част от земната суша се надига, а там, докъдето се е простирало Бяло море, в днешната територия на България, се оттегля назад, в басейна на Средиземно море. В следствие на нахлулата вода през Босфора в Черно море, огромни вълни заливат и потапят много крайбрежни селища, потъват острови. Земната твърд, под Средиземно и Бяло море, се издига и прекъсва достъпа на Бяло море до земите, на които е разположена сега България. Последниците от този планетарен катаклизъм вие наричате Потоп. Отговорът е обобщителен. Искате ли детайлна информация?

- Ще отнеме часове - намеси се Учителят. - Бих те помолил да ни дадеш кратка информация от човешка, съвременна научна гледна точка.

- Британският археолог - моментално започна Севър - доктор Дъглас Бейли от университета на Уелс в Кардиф, Великобритания, преди няколко години участвал в разкопки в България, счита, че американските учени са се добрали до нещо изключително важно. Бейли заявява, че преселването на народите, които живеели в басейна на Черно море, е начало на дълбоки промени. Тяхната връхна точка настъпила през Медната епоха. Тогава започнало ускореното развитие на земеделието и създаването на постоянни селища. По това време - преди около 7000 години, се появили и нови технологии за добиване и обработване на металите.

Ще ви прочета дословно статия, публикувана на 21 декември 1996 година. Ето: "Голям потоп връхлетял земите край Черно море 5500 години преди Христа, смятат американските учени д-р Уилям Райън и д-р Уолтър

Питмън от лабораторията на Земята към Колумбийския университет Ламънт-Доърти в Палисейдс, Ню Йорк. Изследванията на двамата учени увеличават вероятността библейската легенда за Ноевия ковчег да е възникнала върху реални факти. Петдесет и пет века преди новата ера Босфорът бил съвсем тясно проточе, през което от древното Черно море в Егейско и Средиземно, прииждала сладка вода. Покачването на морското равнище в световен мащаб създадо предпоставки за голям катаклизъм. Потопът не закъснял. С невероятна сила, 400 пъти по-мощна от стихията на Ниагарския водопад, водата нахлула с оглушителен рев през Босфора. За по-малко от година Черно море покачило нивото над сто метра, премествайки дълбоко навътре в сушата старата брегова линия.

Водата напредвала с по 1,6 километра на ден. Над 40 000 квадратни километра се оказали залети, а морската площ се увеличила с 30 на сто. Така се формирал днешният вид на Черно море.

Международна група геолози и океанографи възстанови историята на катастрофалното наводнение по данни, събрани от руски, изследователски кораб през 1993 година. Сеизмичните изследвания и седиментни плочи разкриха следите на предишната брегова ивица, което показва, че водата се е покачила със 150 метра. Изчисление с помощта на радиовъглеродния метод показва, че преходът от сладководни към соленоводни организми е станал преди около 7500 години, или 5500 година преди Христа.

Д-р Райън и д-р Питмън твърдят, че хората, които населявали земите край Черно море, били прогонени от потопа. Това отчасти довело до пренасянето на скотовъдството в Европа и на земеделието и напояването на юг към Анадола и Месопотамия. Специалистите сочат, че двете явления са станали почти по същото време.

Теорията на двамата американски изследователи има и опоненти. Геологът Джон Диуи от университета в Оксфорд заявява: "Геологията е категорична. Истинският въпрос обаче е дали в случая става дума за библейския потоп, или за някакво друго явление."

Замлъкна, обмисли за частици от секунда нещо и без никой да е задал въпрос добави: - Отнася се за световен катаклизъм, за потъването на Атлантида.

Получих отговори на въпроси, на който не можех никога да си отговоря. Каквито и изчисления да правеха учените за пътуванията на Одисей, те никога нямаше да бъдат уточнени докато ... Докато един ден земните пластове не се раздвижат отново, или учените не видят тези филми. Какво пък, може би някога, хората заснели и документирали така далечното ни миналото ще ни дадат възможност да ги видим. Да се надяваме. За мен бе важно да знам, че Омир ни е оставил достатъчно ясни напътствия за времето, по което Троя е съществувала, описал е изригването на вулканите в частта си за горящата река Скамандър и потичане на водите на реките в обратна посока (смяна на магнитните полюси). Но аз имах да питам, да питам за още безброй неща.

Севър стоеше в очакване и поглеждаше ту мен, ту Учителя, накрая се взря в очите ми и каза:

- Питайте?

- Разбирам, при този планетарен катаклизъм се е извършила поредната смяна на магнитните полюси. Доказано е, че някога оста на земята не е била изкривена, и е нямало годишни времена. Климатът е бил топъл но какви причини са предизвикали изкривяване на оста на земята?

- Добър въпрос - одобри Севър. - Ще отговоря, съвсем телеграфно нали? - засмя се с приятен почти човешки глас, в който се долавяше механика и продължи: - Виждам, много малко сте запознати с космическите войни. Впрочем, знаете за така нареченото Бяло и Черно братство. Наименованието не означава че Черното братство са черна раса. В библията ви пише "Черните братя са по-умни"... Това твърдение се отнася за определен период от време, тъй като и двете велики сили, управляващи вселената, са винаги в равновесие и хармония. Трябва да знаете, космическите войни още не са приключили... Но победата, в крайна сметка, е винаги на страната на правдата, на Бялото братство. А сега за наклона на земната ос. Някога, преди милиарди години Черното брат-

ство се опита да изведе земята на друга орбита. Буквално, да я отвлече и да я ползва за своя база...

Това събитие трудно ще се възприеме поне засега от вашата наука. Впрочем в света вече има учени, които предлагат в недалечното бъдеще земята да бъде изведена на друга орбита с помощта на преминаваща покрай земята комета, за да може земята да оцелее. Знам, трудно ви е да проумеете казаното, но факта, че сте тук, в неизвестното за хората хранилище и разговаряте с мен ще промени знанието ви за много неща.

Изненадата за отвличането на земята наистина ме впечатли. Бях чел твърде много за войни, водени между "Боговете", като се започне от "Гилгамеш", "Попълвух", и необичания от някои учени Ерих фон Деникен, чиито книги се купуват ли, купуват и будят размисъл със сензационни, шокиращи и оригинални идеи и аргументи, за праисторически битки между богове в Космоса. През 1972 година в "Сеитба и Космос" Деникен пише: "Ако е имало битка в Космоса, имало е - като всяка нелепа разправа със сила - победители и победени. Победителите са могли да останат необезпокоявани на своята планета, а победените са били принудени час по-скоро да избягат и с някой все още изправен космичен кораб да се насочат към друга планета. Енергийните резерви и запасите от хранителни продукти в един космически кораб са ограничени. Така че победителят знае точно времето, с което разполага, за да унищожи и изтреби врага до крак. Най-малката преднина осигурява предимство на загубилия битката, защото в своя космически кораб печели от забавянето на времето. (Научно е доказано: в космически кораб, движещ се със скорост малко по-малко от тази на светлината, времето тече по-бавно, отколкото на планетата, от която е стартирал.) Победителят не иска да има преживели след жестоката битка; ако дори само една-единствена двойка стигне до някоя сигурна цел, ще създаде потомство, ще нарасне и ще стане народ, който ще отмъсти за своето поражение. (Ако тази двойка - а това е известно на победителите - има определени познания по молекулярна биология, тя би могла да се намеси активно и да променя същест-

вуващите на набеязаната планета примитивни форми на живот.) Победените пък добре познават манталитета на победителите - те притежават техните технически познания и техния интелект. Намерили ли са победените след битката в Космоса, състояла се на 28 000 светлини години от центъра на нашата галактика, жадуващата планета трета подир след Слънцето, нашата Земя? Била ли е нашата синя планета, убежище на победените в една космическа битка?

Продължим ли да размишляваме по тази теория, ще видим, че за реализирането ѝ са били безусловно нужни определени условия. В родината на прокудените е трябвало да съществуват дадености, най-малко сродни на тези на нашата Земя - отдалечеността ѝ от Слънцето е трябвало да бъде поне приблизително същата; самата тя е трябвало да има същата големина, а следователно и гравитация, подобна на земната, и естествено, задължително необходимо е било на нея наличието на съдържаща кислород атмосфера.

...Враждуващите две страни в Космоса са притежавали същите математически знания, имали са същия опит и същото техническо равнище. Победената част, избягала от полесражението с космически кораби, е трябвало да се насочи към планета, подобна на нейната родина, да кацне там и (тъй като е липсвала) да организира подходяща нова цивилизация. Победените знаели колко голяма е опасността да бъдат засечени от Космоса и че с употребата на всички технически средства на победителя ще се стараят да ги открият върху Земята. Така започнала една игра на криеница, през която залогът гласял: да преживееш или не. Приземилите се астронавти минали в нелегалност, дълбоко под повърхността устроили свои бази, които осигурявали тяхната сигурност, от където обаче могли да стопанисват определени територии на новата си родина и ги включват в планове за една добре обмислена инфраструктура. Лесно мога да оборя възражението, че строителите на тези тунели биха се сами издали при изкопаването на тези пещери и подземни ходове, тъй като твърдо вярвам, че са владеели и притежавали превъзходна техника, вероятно вече

са разполагали с термични земекопни снаряд-сонди, подобни на тази, която списание "Шпигел" в броя си от 3 април 1972 година представи като последна дума на техниката. В бъдеще вече няма да се налага да бъдат отстранявани землената и каменната маса, натрупваща се при подземни сондажи и изкопни работи - термичният земеснаряд стопява камъка, в който прониква, и притиска отпадъците към стените, където те в последствие изстиват. Когато сондата попадне в изключително твърди геологически породи, същите могат да бъдат взривени само с няколко добре насочени изстрела на това оръдие; в така образувалите се по-меки пластове навлиза бронираният термичен земеснаряд, нагрява скалните отломъци от взрива до степен на течено състояние, моментално охлажда така получената каменна каша, образуват се диамантени глазури, тунелната система се изолира от тях срещу пробиви на подпочвени води, всякакви подпори в галериите стават излишни... След като преодолели страха, че могат да бъдат открити, боговете решили да създадат тук, в недостигаемите глъбини, човеци по свой образ и подобие."

Предположенията, които изказва Ерих фон Деникен за войните между боговете и построяването на недостигаеми подземия, където живеят победените богове и създават хора по свой образ и подобие се свързва с пътешествието му в източната част на Еквадор, където заедно със своя предводител Франц Зайнер, Хуан Морич - аржентински гражданин от унгарски произход и неговия адвокат д-р Пеня откриват гигантска подземна система, дълга хиляди километри простираща се от планинските вериги на Андите, през Еквадор до Перу и Боливия, до морето. В подземията, в което проникнали, някъде в района на Куенка те откриват огромна зала с желязна библиотека.

"... Започна походът към хилядолетния изкуствен подземен свят на една чужда, неизвестна раса. (Пише Ерих фон Деникен.)... Подземните галерии на пещерата не са естествено образували се ходове - така изглеждат противовъздушните бомбоубежища. Залата е с размери на хангар за съвременни въздушни лайнери... Тази безимен-

на зала, в която ни извежда седмата подземна галерия, е потискащо голяма, вкаменяващо красива и с изящни пропорции. Научаваме че основата ѝ е 110 на 130 метра. Това са почти размерите на пирамидата на Теотихуакан, мина ми през ума; и там са останали неизвестни строителите, превъзходните техници.

...Зад столовете са наредени животни: допотопни влечуги, слонове, лъвове, крокодили, ягуари, камили, маймуни, бизони, вълци, гущери, охлюви, раци. Като излети в калъп те си стоят наредени непринудено и дружелюбно едно до друго. Не като на изображенията на Ноевия ковчег по двойки.

Не, както би предпочел зоологът, по произход и вид. Или биологът по еволюционна йерархия.

Това е нещо като зоологическа градина за налудничави приумици, а животните в тази градина са от чисто злато.

...Точно срещу зоологическата градина, вляво зад масата за конференции, се намира библиотеката с метални плочи. Отчасти плочи, отчасти тънко милиметър метално фолио, повечето от тях с размери 96 на 48 сантиметра... Всяка плоча е надписана, подпечатана и като излязла изпод печатарска машина...

(През време на посещението в подземие то Ерих непрекъснато е искал да снима, правел е многократни опити, но Морич не му позволил.)

... Засега входът към подземния сейф на историята на човечеството е известен само на малцина заслужаващи пълно доверие хора и се охранява от племе на индиоси диваци. Невидими за всеки неопитен натрапник, индиосите дебнат в гъсталака и с масурите си, с които изстрелват отровни стрели, наказват всеки неканен гост."

Истина или не, въпросът е от къде Деникен е знаел за тези подземия и за библиотеката с металните плочи? По времето, когато той описва металните плочи, все още няма дискове DVD. Та това е през 1972 година. А той описва именно тях.

Учителят и Севър следяха "мислите ми" и щом завърших, Учителят попита:

- Как мислиш, възможно ли е Деникен или Морич да

са били допуснати като теб в тайните подземия?

- Би могло. Обещали да не изнасят на показ видяното, да не посочват къде са тези входи и когато Деникен написва книгата, се получава конфликт. Фактът, че написаното е от Ерих фон Деникен потвърждава истината за съществуване на подземия, изработени от древна цивилизация заслужава признание. Колкото повече учените го хулят, а критиците се надпреварват да принизят и отрекат написаното от него, толкова повече славата му расте. Милионните читатели на книгите му в това число и аз се възхищаваме от творческия му дух и откривателски талант, който притежава. За мен той е човек с голяма прозорливост, разбунил духовете на учените, карайки ги да погледнат на легендите и древните паметници с други очи.

- Добра защитна реч - изрѣкопляска Севър. - В действителност Деникен притежава отлична интуиция, а това е от значение. Човек е и допуска незначителни неточности в интерпретациите по някои въпроси, но те не са от съществена значимост. Не споменахте, че на Деникен както и на вас, не ви се разрешава да снимате вещите в залите въпреки желанията ви... Чели сте книгите му, но предлагам след време да коментираме по тях, защото ще ни се наложи.

Беше прав. Макар и да носех в багажа си цифрова камера и фотоапарат, още в началото Учителят ме предупреди, че не е позволено да снимам в подземията. Не знаех какво има предвид Севър относно книгите на Деникен, но се вслушах в предложението му и тъй като отдавна бях набелязал въпрос, попитах:

- Тук има електричество и невероятно дневно слънчево осветление. Намираме се в подземие, а въздухът е чист и има постоянна температура.

- Използва се обработена слънчева енергия, процес който не е познат на Земята. Монтирана е климатична инсталация, подпомагаме температурата и със допълнително топлина от дълбочината на земята. В една от следващите зали се намира компютър, обслужващ информационния фонд на планетата Земя. Свързан е с космически компютри от съзвездие Орион, от който черпи и

получава необходима информация.

Макар и заплепен от видяното, ожаднях. Не исках да създавам каквито и да било проблеми, но организъмът искаше своето и внимателно се огледах. Не, никъде не видях, а и тук едва ли бе нужно да има течаща вода. Роботите не пиеха. И все пак може би в някой от металните шкафове да има кран с вода, или пък бутилки... Нали Учителят идва тук.

- И не само аз... - продължи гласно мислите ми Учителят. - Идват и по-големите братя... Те също пият вода и се хранят, когато приемат физически тела...

Севър се бе отправил към един от многото метални шкафове, отвори го и в него видях наредени прозрачни бутилки, пълни с разноцветни течности. Взе две половин литрови бутилки с прозрачна течност, свали нахлупените върху гърлата им чаши, развъртя капачките на бутилките, отвори ги и с изящен театрален жест ни ги поднесе с думите:

- Заповядайте, чиста планинска, българска вода. Бутилирана, състав и съдържание, температура ...

- Благодаря, Севър, данните не са ни нужни. При необходимост...

Роботът кимна с глава и установи със "задоволство" че с охота изпих водата от бутилката до дъно. Бутилката носеше надпис на непознат език.

- Междувъзвезден, галактичен надпис - тутакси се притече на помощ Севър. - Искате ли превод?

- Не, не е нужно, но е момент да си изясня някои неща относно буквите. Винаги съм си въобразявал, че в имената на боговете, на героите, градовете, океаните и моретата, или по-скоро във всяко наименование има скрит смисъл. Ще ми се да вярвам че всяка буква е носител на скрито послание. И това послание е скрито за нас. Така ли е?

- Съвсем правилно - потвърди роботът.- Действително всяка една буква на съответния език е носител на космични вибрации и тайни значения за хората, поне засега. В самата същност на буквата е закодирано значението ѝ. Знаете, има създадена наука за буквите, нарича се Кабала, мистичната философия на евреите, или

както още я наричат наука за Бога, Вселената и Душата. Кабала се явява основата на Западното течение Окултизъм, част от него е нумерологията. В нея са описани съвременните значения на буквите: отговарят на съответно число, седемте цвята, седемте ноти, и седемте дни от седмицата. Обясних, буквите съдържат още много неизвестни за човечеството данни. На вас е разрешено да се открият значенията на буквите, но без да имате право да ги правите достояние и разкривате. Това ще стане на по-късен етап". Ще имате уред, с който да тълкувате значението на буквите, като самостоятелни и в комбинация с други букви. А комбинациите са милионни. Уредът получава информация от централа, функционираща на Земята.

Обърна се към насядалите зад пултовете работи, посочи ги с ръка и добави:

- Те обслужват денонощно хора, на които е даден този достъп... Разбирайте ме правилно, човешките същества получават информация не само за значението на буквите, но и във всички насоки, по които работят. В областта на атомната физика, химията, биологията, астрономията, медицината, самолетостроенето, корабостроенето и да не изброявам всяка област, обобщавам - във всички области на науката, изкуството и управлението. Това са най-обикновени човешки същества. С нищо не се различават от вас, но са по-напреднали в духовно отношение. Вие вървите по техния път.

Не казах нищо, чувствах се щастлив и същевременно отговорен за гласуваното доверие... Дали от хората, които познавах има посветени в тайните? Със сигурност, един от тях, моят Учител и...

Имам познат, притежаващ апарат, даващ възможност да разгадава множество тайни. Казва се Димитър Димитров, 57 годишен (2007 г.) дребен на ръст, сменил десетина занаята, за да просъществува. С него ме запозна моят приятел, любител "семантолог", Тодор Латинов, твърдящ че българският език е космичен език, с чиято помощ, могат да се разчетат основните световни езици. Всеки има право на теории, необходимо е да бъдат доказани. С течение на времето с Димитров станахме прия-

тели и при един откровен разговор той сподели, че притежава апарат, който може да даде информация - какво има под земята в дадена област, ако притежава снимка на местността. За доказателство показва чертеж на Хеопсовата пирамида, на който се виждаха два канала изхождащи от пирамидата и достигащи единият до Средиземно море, а другият до река Нил. Под пирамидата бяха изградени подземия, свързани със Сфинкса, а имаше и други подземия между самите пирамиди. Проявих небивал интерес да се запозная с устройството на апарата, с който Димитър бе получил тайните изображения, но каквито и усилия да положих, той остана непреклонен. Предложи да ми дава чертежи от местата на снимки, които ще му предоставям, но за нищо на света не желаше да покаже апарата. И един ден, отново в откровен разговор, Митко сподели, че е получил упътване за конструирането на апарата от двама духовни инженери: "Това се случи през месец септември, времето навън бе прохладно и си стоях вкъщи. Живеем сам в апартамента и изведнъж започна да ми става горещо, много горещо. Започнах да се потя, да се обливам в пот, и изневиделица в стаята от нищото се появиха две фигури на мъже, облечени в снежнобели работни комбинезони. Не се уплаших, чудех се от къде влязоха и се появиха загадъчните мъже, когато всичко вкъщи е затворено, живея на петия етаж. В този миг те ми заговориха. Обясниха, че съм дете на Слънцето, а сегашния ми живот е изпитание, или по-точно наказание за извършена постъпка, в която съм сгрешил. Бях изненадан от чутото... После, за да ме успокоят ли, не знам, ме увериха, че ще ми дадат уред, който да напомня за връзката ми с Космоса. Продиктуваха една по една частите, които трябва да набавя, за апарата, и забраниха да се разкрива на други хора. После се стопиха пред очите ми и изчезнаха. Не записах нищо, но колкото и да звучи невероятно запомних всяка част за апарата и начина, по който да го сглобя. От тогава не съм ги виждал. Уредът е сравнително прост, работи на определена вълнова честота. Получавам графики, които се изписват върху екрана. Прекопирвам изображенията върху пергаментова хартия и откривам тайни подземия

в дадена местност. Интересно е, че върху отбелязаната местност се изписват непонятни наименования, цифри от порядъка на хиляди и милиони, разни кодове и параметри, от които нищо не разбирам."

- Митко, както го наричаш, действително притежава апарата, за който говориш. Нарича се АРХЕОМЕТЪР. Подобен уред е притежавал окултиста маркиз Сент-Ив Д'алвеидър през 1812 година. Това е известно на окултистите в света. Маркиз Сент-Ив Д'алвеидър също не разглася и не разкрива тайната на апаратурата. И днес археометъра ще остане неизползваем за човечеството.

(По-късно Учителят ще ми каже: "Навърши тридесет и пет години, най-подходяща възраст да започнем обучението ти в Кабала".)

Но сега сме още в лабиринта. И питам:

- Остават неизяснени въпроси - от къде в действителност Платон е черпил сведенията за Атлантида ?

Рем погледна очаквателно игумена, сякаш не зададох въпроса към него и неизвестно как са се договорили, защото Учителят поясни:

- Отбелязал си родствената връзка между Солон и Платон, а пропускаш да я коментираш... Периктиона, майката на Платон била сродена с наследниците на Солон, откъдето Платон получава в наследство записките. Не забравяй, че Платон след смъртта на Сократ пътува и се обучава не само в Елевсинските мистерии, но посещава и философи в Мала Азия и Египет. Там установява личен контакт с жреците и приема посвещението на Изиди. Това е трета степен на посвещение, която му дава съвършена интелектуална яснота за господството на духа над душата и тялото. Той е знаел, че най-висока степен на посвещение е притежавал Питагор и заминава за Южна Италия, за да се срещне с учениците му. Питагорейското езотерично учение е стълб за по-нататъшната дейност на великия Платон. - замлъкна, премисли нещо и добави: - Много може да се говори за този велик последовател на Питагор. Добре съм запознат с биографията му, но има неща, които никъде не са писани... Сигурно ще се изненадаш, ако ти кажа... Впрочем, я отговори, участниците в диалозите живи ли са били по

времето, когато Платон е писал за Атлантида?

- В записките е отбелязано, че лицата са исторически живели и съществували, но в по-минал период, с изключение на Сократ, учителят на Платон - мистик и ясно-видец. Набеден че развращава младежта и осъден да изпие чаша с отровен бучиниш, от който умира. Защо?

- Да попитаме Севър, дали това е вярно - и се обърна към робота: - Какво ще ни осведомиш по въпроса, Севър? Моля те, кратко по въпроса.

- Информацията, че на седемдесетгодишния Сократ през 399 година преди новата ера, е било връчено обвинение за следното: "Сократ е извършил нарушение защото не вярва в боговете, в които вярва градът, а въвежда други божествени сили; той върши и друго нарушение, като развращава младите" - НЕ СЕ ПОТВЪРЖДАВА!

Не съществуват данни Сократ да е отровен. Смъртта му е литературен похват, даващ повод за размисъл, чрез който Платон е обезсмъртил образа на Сократ.

- Така е - потвърди Учителят. - В цялата гръцка литература не съществуват писмени доказателства, сочещи смъртта на Сократ. Други автори, когато са писали за Сократ се позовавали на Платоновите писания. А Платон наистина е имал защо да увековечи образа на Сократ...

СЪДЪРЖАНИЕ

Манастирът.....	5
Морските карти.....	25
Тайната за Исус Христос	43
св.св. Кирил и Методи.....	63
Мадарският конник	68
Законът на правдата.....	79
Семирамида.....	91
Кладенецът	98
Наска	105
Луната и Слънцето	147
Атлантида	154
Каргал и Аркаим.....	186
Българи и Евреи	189
Музеят под Витоша	195
Йети и Неси	208
Ноевият ковчег.....	217
Хан Омуртаг.....	234
Пътешествия.....	244
Троя	264
Севър	286

ВЪВ ВТОРА ЧАСТ ОЧАКВАЙТЕ:

Дискът от Фестос

Тайната на пчелата

Кехлибарената стая

Копието

Пътешествие в миналото

Кивота

Кръгове в полята

Невероятни събития

Остров Свети Иван

Рем

Тунгуска

Пирамидите

Милан А. Миланов
ТАЙНИТЕ ПОДЗЕМИЯ НА БЪЛГАРИЯ

част първа

Българска

Първо издание

Издател Анго Боянов Редактор

Ели Миланова Предпечат

Боян Алексиев

формат: 60/90/16

Печатни коли: 20,25

Печатница Ango BoY

Тел.: (02) 981 06 12

e-mail: angoboy@abv.bg

ЗА КОНТАКТИ С АВТОРА: e-mail: mareia.mam@dir.bg; GSM: 0886 963 500